WILLIAM C.
GORDON

VASELE CHINEZEȘTI

THRILLER

WILLIAM C. GORDON

VASELE CHINEZEȘTI

rao international publishing company

Această carte este dedicată
Cartierului Chinezesc din San Francisco

Cuprins

Capitolul unu
Reginald Rockood III

Astăzi a încetat din viață Reginald Rockwood III, în vârstă de treizeci și cinci de ani. Era moștenitorul uneia dintre cele mai bogate familii din stat. Născut în San Francisco în anul 1925, a urmat cursurile Școlii Pregătitoare Cate și apoi ale Universității Berkeley din California, pe care a absolvit-o cu brio. A servit cu cinste Forțele Armate ale Statelor Unite și a fost decorat pentru curaj în timpul războiului din Coreea. Lasă în urmă părinții și o soră, doamna Eugene Haskell din Paolo Alto. Serviciile funerare vor avea loc la Catedrala Grace, marțea viitoare.

Era o zi răcoroasă de toamnă în San Francisco, în anul 1960, iar John F. Kennedy tocmai fusese ales președinte. Samuel Hamilton stătea la masa mare, rotundă, din fața barului Camelot, o masă pe care o împărțise cu Reginald aproape în fiecare seară. Eruditul nu și-a imaginat nici o clipă că numele barului va fi ales de către glumeți pentru a descrie vremelnicia administrației Kennedy.

Samuel era de loc din Nebraska și provenea dintr-o familie de scoțieni și de germani; părăsise Universitatea Standford

la sfârşitul anului doi, după ce părinţii săi fuseseră jefuiţi şi ucişi de nişte atacatori necunoscuţi. În perioada de doliu, se îmbătase şi intrase într-o altă maşină, rănind grav o tânără. Ar fi trebuit să ajungă la închisoare, dar, prin manevrele unui tânăr avocat din San Francisco, reuşise să scape. Carnetul de conducere îi fusese suspendat pentru o perioadă de trei ani, iar el se scufundase într-o beznă din care încă nu reuşea să iasă.

Citi cu tristeţe cuvintele din coloana cu anunţuri mortuare din ziarul la care lucra, vânzând anunţuri de mică publicitate. Decesul lui Rockwell nu era un lucru bun pentru starea lui de spirit. Incapabil să se resemneze după moartea părinţilor săi şi după accident, în ultimii şase ani rătăcise fără ţintă, îngrijindu-şi depresia ce părea să-l urmeze pretutindeni şi să îi servească drept justificare pentru faptul că nu avea nici un scop în viaţă. Şi acum, asta!

Îşi pierduse tovarăşul de băutură şi persoana care îi fusese alături în ultimii doi ani. Samuel ascultase cu admiraţie şi cu o oarecare invidie povestirile lui Reginald despre călătoriile acestuia în întreaga lume şi despre femeile exotice pe care le cucerise în fiecare colţ al globului. Discutaseră chiar şi despre posibilitatea de a pleca împreună într-o astfel de călătorie aventuroasă. Pentru cineva aflat în starea lui Samuel, Reginald părea să fie colacul de salvare.

Cu o mină nedumerită, îşi trecu mâna prin părul roşcat, ce se rărea cu repeziciune, trăgând cu sete din ţigara fără filtru. Jacheta sport lăbărţată, cu mânecile găurite de arsuri, îi atârna pe umeri ca un sac şi era presărată cu fire de mătreaţă. Totul la el contrasta izbitor cu spilcuitul Rockwood, care fusese un tip arătos şi fermecător, în pofida surâsului dispreţuitor ce îi schimonosea chipul.

Samuel îşi aminti ridurile adânci pe care Reginald le avea în jurul gurii şi al ochilor, ochi ce începuseră să iasă puţin din orbite, probabil din cauza vieţii trepidante pe care o ducea. Nu că acele riduri i-ar fi diminuat aspectul distins: era un tip zvelt şi cu oase lungi, cu pleoape grele şi sprâncene bine conturate,

iar părul negru și bogat era mereu pieptănat pe spate. Arăta ca un actor de cinema italian și, după părerea lui Samuel, era un tip care se îmbrăca fără cusur. De fapt, nu îl văzuse niciodată purtând altceva decât smoching.

Câteodată chiar se întrebase dacă nu cumva felul în care se îmbrăca Reginald era deplasat, însă nu îndrăznise niciodată să aducă vorba despre asta. Cine era el să aibă o părere despre modă? Prietenul său era o pasăre de noapte, iar Samuel credea că frecventează înalta societate, unde era, probabil, de bonton să porți smoching. Își scutură țigara, întinzând mâna spre scrumieră, dar nu nimeri; o parte din scrum se împrăștie pe masă, iar restul pluti încet spre podea.

Era sâmbătă dimineața la ora 11. Din bar se vedea golful San Francisco, precum și cabinele de funicular ce sunau din clopoțel înainte de a întoarce și a începe coborârea spre Nob Hill, de cealaltă parte a orașului aglomerat. În zilele reci și cu vânt, precum aceasta, conductorii dădeau pături pasagerilor pentru a-și acoperi picioarele.

Samuel era singur la masă în dimineața aceea. O chemă pe Melba, unul dintre proprietarii barului Camelot. Era o femeie puțin trecută de cincizeci de ani, dar arăta mai bătrână din cauza fumatului, a băuturii și a muncii grele. Glasul îi era răgușit, ca de marinar, și singura urmă de vanitate pe care o arăta era tenta albăstruie a părului ei cărunt. În lumina slabă din bar, părea că are perucă.

– Ai auzit că Reginald Rockwood a murit?

– Mda, am citit necrologul în ziar. Ce-a pățit? întrebă ea.

– Nu știu.

– A fost un nemernic cât a trăit, așa că și mort este tot un nemernic, bombăni femeia.

– Poftim?! exclamă Samuel. Credeam că era iubit și respectat aici. În mod cert dădea impresia că este un om de succes.

– Rahat. Tipul se plimba pe aici în smochingul ăla al lui, de parcă era în drum spre balul de debut al unei domnișoare din înalta societate. Dar hai să spunem lucrurilor pe nume:

dacă ar fi fost cu adevărat un tip de succes, nu şi-ar fi pierdut timpul pe-aici.

Samuel fu tulburat, însă preferă să ignore palma dată atât de direct clienţilor obişnuiţi, cum era şi el.

– Eşti doar furioasă pentru că Reginald a împrumutat de la tine două sute de dolari pe care, în situaţia dată, nu-i vei mai primi înapoi; sau ştii despre el ceva ce eu nu ştiu?

– Doar o bănuială, zise Melba. Doar o bănuială.

– Pe ce te bazezi?

– Tipul era o scârbă şi îngrozitor de strâns la pungă. Venea aici în fiecare seară, toată săptămâna, şi niciodată nu a cumpărat un pahar de băutură pentru cineva, nici măcar pentru el însuşi. Era un ratat.

– Eşti pornită pe el pentru că nu ţi-a dat niciodată bacşiş.

– Mai mult de atât. Fac pariu că nu l-ai văzut niciodată mâncând altundeva decât la masa cu *hors d'oeuvre* de-aici, din spate.

– Ai dreptate. Dar întotdeauna era în drum spre o mare petrecere. Avea invitaţia în buzunarul de la haină şi trecea pe aici doar ca să ciugulească şi să bea ceva înainte.

– În regulă, fac pariu cu tine, spuse Melba. Zece dolari că nu poţi găsi nici măcar o persoană pentru care tipul ăsta să fi cheltuit zece cenţi.

– Ce vrei să zici? Urma să mă ia cu el în Maroc. Cumpărase deja biletele de avion. Cel puţin aşa mi-a spus de câteva ori.

– Hm, sigur. Arată-mi-le, îl îndemnă Melba, râzând.

– În regulă, mă prind, răspunse Samuel cu zâmbetul său molipsitor ce radia atunci când era fericit sau când credea că dăduse o lovitură, precum acest pariu cu Melba. Cu toate acestea, habar n-avea cum ar fi putut dovedi că Reginald avusese de fapt acele bilete.

Apoi se aşeză din nou pe scaun şi se întoarse la gândurile sale, fumând, sorbind din whisky-ul cu gheaţă şi reflectând. Petrecuse mult timp discutând cu Reginald şi crezuse că îl

ştia bine. Îl considerase o persoană sensibilă şi inteligentă, care cunoştea lumea şi problemele acesteia. În mod sigur nu îi lăsase impresia unui tip zgârcit sau ratat, cum sugerase Melba, altfel nu ar fi stat în preajma lui. Chiar şi ea avusese ceva încredere în el, din moment ce îi împrumutase ceea ce, după părerea lui Samuel, era o sumă mare de bani. Şi ar fi rămas cu această impresie şi ar fi dus în continuare acea viaţă mediocră, dacă nu ar fi mers, marţea următoare, la slujba de înmormântare a lui Reginald, la Catedrala Grace.

Samuel ajunse devreme, gândindu-se că avea să fie multă lume. Dar biserica era goală. Aşteptă până la ora fixată, dar nu se pregătea nici o slujbă şi nu era nici un semn că ar fi cineva interesat de aşa ceva. Se duse în faţa bisericii şi căută lista cu activităţile din acea zi, însă nu găsi nimic referitor la Reginald Rockwood. Îşi zise că poate greşise el data şi-l întrebă pe un binevoitor, care se plimba prin preajmă, dacă auzise ceva despre decedat. Preotul încercă să îl lămurească; căută în registrul bisericii şi îi arătă lui Samuel că nu era programată nici o slujbă pentru domnul Rockwood în acea zi şi nici într-o altă zi, trecută sau viitoare.

Samuel se întoarse la Camelot. Melba tocmai intra în tură. Îi explică prin ce trecuse.

– Probabil că Reginald şi-a publicat propriul necrolog, apoi a şters-o din oraş, deoarece datora atât de mulţi bani, zise ea, cu gândul la cei două sute de dolari pierduţi.

– Şi cadavrul? întrebă Samuel.

– Asta-i chestia. Eşti sigur că era Rockwood? Nu este singurul tip din oraş care poartă smoching.

– În mod sigur l-a identificat cineva, răspunse Samuel.

– Poate a fost implicat într-un accident, îşi dădu Melba cu părerea.

Samuel nu ştia ce să creadă. Dădu peste cap două whisky-uri duble cu gheaţă şi porni anevoie spre bârlogul lui de la marginea Cartierului Chinezesc, la intersecţia dintre străzile

Powell şi Pacific. Era o cameră mică, în care nu era loc decât pentru un pat rabatabil, o canapea şi o masă ce avea mare nevoie să fie curăţată. Îşi întindea rufele pe o sârmă legată de-a curmezişul încăperii. Mai avea o bucătărie mică, pe care nu o folosea niciodată, şi o baie cu robinete ruginite. Nu era un palat, dar nu avea motive să se plângă. O întreagă familie de chinezi ar fi putut locui într-un apartament de aceste dimensiuni.

Urcă scările împleticindu-se, se trânti în pat şi nu se mai trezi până a doua zi dimineaţă.

Miercuri dimineaţă se duse să bea o ceaşcă de cafea slabă şi să mănânce nişte prăjiturele la Choup Suey Louie's, localul chinezesc ieftin de lângă casă. Îşi salută prietenul, pe proprietar, şi fu primit cu un zâmbet larg. De obicei, mama lui Louie era acolo, la o masă de lângă uşă, supraveghindu-i pe clienţi. Bătrânica trăia în San Francisco de treizeci de ani, dar încă mai credea că se află în Canton. Nu vorbea o boabă englezeşte şi nu se aventurase niciodată în afara Cartierului Chinezesc. Pe de altă parte Louie vorbea engleza fără pic de accent şi era mândru că este american, aşa că îşi decorase restaurantul cu steaguri americane şi cu fotografii cu el şi cu soldaţii alături de care luptase în cel de-al Doilea Război Mondial şi în Coreea. Era cam de înălţimea lui Samuel, avea părul negru şi bogat, o faţă rotundă, binevoitoare, acneică, precum şi o personalitate ce îi aducea mai mulţi clienţi decât meritau felurile lui de mâncare.

Cele douăsprezece mese ale micului său restaurant erau acoperite cu muşamale albastre. Pe fiecare se aflau o sticlă cu sos de soia, o solniţă, o pipemiţă şi un suport pentru şerveţele de hârtie făcut din crom. La tejgheaua la care se aşeza de obicei Samuel erau şase scaune îndreptate cu faţa spre un acvariu mare, ce acoperea aproape întregul perete din faţa bucătăriei. Peştii tropicali ce se strecurau printre plantele din

acvariu aveau un efect hipnotic asupra lui. Uneori venea aici doar ca să se uite la ei.

După poşirca de dimineaţă, luă funicularul din Hyde Street până la punctul terminus, aflat la capătul Powell Street şi merse pe jos spre locul de muncă, la ziarul al cărui sediu se afla între Third Street şi Market Street, potrivindu-şi ceasul după cel din clădirea Ferry de la capătul lui Market Street. Biroul său, pe care îl împărţea cu alţi cinci vânzători de anunţuri, era la subsolul blocului de douăzeci de etaje ce adăpostea sediul marelui ziar. Coborî două etaje pe scările slab luminate şi când, în cele din urmă, ajunse în hol fu mulţumit că ventilatorul din tavan funcţiona în acea zi. Acesta risipea cât de cât mirosul de mucegai care persista pe acel coridor insalubru. Deschise uşa cu geam mat pe care era scris cu litere negre, îngroşate, „Departamentul Publicitate". Aprinse lumina fluorescentă ce dădea o tentă verzuie camerei fără ferestre. În încăpere erau cinci birouri, îngrămădite într-un spaţiu suficient doar pentru două; fiecare dintre ele era ticsit cu cărţi de telefon şi teancuri de hârtii. Unele erau acolo de mult timp. Aruncă o privire peste mesajele pe care le primise, care erau cele obişnuite: în mare parte promisiuni de cumpărare de anunţuri într-un viitor nedeterminat. Încercă să se concentreze, dar îl bântuia fantoma lui Reginald Rockwood. Care ar fi putut fi motivul pentru care un tip mort nu s-ar fi prezentat la propriile funeralii? Începu să se gândească la acest lucru şi la ceea ce zisese Melba, că Rockwood şi-ar fi plănuit propria dispariţie. Coborî pentru a vorbi cu funcţionarul de la ziarul în care apăruse necrologul. Ţinea în mână tăietura din ziar.

– Îţi aminteşti ceva despre asta? întrebă el, arătându-i funcţionarului anunţul mortuar.

Funcţionarul luă hârtia cu un aer absent şi dispăru în camera din spate. În timp ce aştepta, Samuel încercă să îndrepte cutele cămăşii sale albe şi să netezească mânecile jachetei sport de culoare bej pe care o purta în acea zi. Scrumul

de la ţigară căzu pe podea şi ventilatorul din tavan îl împrăştie în colţurile micului birou sufocant.

Funcţionarul se întoarse cu hârtia.

– Îmi amintesc de tipul care l-a adus: imposibil să-l uit. Era îmbrăcat mortal, în smoching, nici mai mult, nici mai puţin. Spunea că fratele său murise şi că voia să fie sigur că anunţul va fi publicat sâmbătă. Singurul lucru care m-a enervat a fost că dorea să fie servit ca un prinţ, dar nenorocitul nici măcar nu mi-a lăsat bacşiş.

– În smoching, hmm? repetă Samuel, trăgând încă un fum din ţigară. Mi-l poţi descrie? Ce culoare avea părul lui?

– Negru ca smoala, pieptănat pe spate, ochi căprui. Un tip foarte arătos.

– Cât de înalt?

– Înalt şi bine făcut.

– A lăsat vreo adresă?

– Bineînţeles că a lăsat. Una ciudată, la celălalt capăt al Brodway-ului, în Pacific Heights.

Samuel îşi notă adresa. Ieşi din birou extrem de nedumerit. Începu să se întrebe dacă Reginald venise, cu adevărat, să-şi publice propriul anunţ mortuar.

Plecă de la muncă, urcă repede scările şi ieşi în stradă. Începuse să plouă mărunt şi nu îşi luase impermeabilul cu el. Luă troleibuzul care mergea pe Third Street, traversă Market Street şi merse până la Kearney, unde se urcă într-un autobuz ce străbătea Pacific Avenue până la intrarea în Cartierul Chinezesc, unde chiar şi mirosul era diferit. Aerul steril al cartierului financiar fu înlocuit de aromele de soia şi de ghimbir, şi aproape simţea gustul tăieţeilor care, ştia bine, fierbeau în bucătăriile chinezeşti aflate de jur împrejurul lui.

Autobuzul trecu dealul şi traversă Van Ness, ajungând în cartierul în care credea el că locuieşte Rockwood. Sună la uşa vilei impunătoare, cu coloane greceşti. Când uşa grea, din mahon sculptat, cu ornamente de culoarea nucii, se deschise încet, se trezi faţă în faţă cu o mică servitoare chinezoaică,

plăcută la vedere, îmbrăcată într-o rochie neagră, cu un şorţ alb apretat peste, care se uită la el prin nişte ochelari cu ramă subţire.

– Da, domnule. Cu ce ajut? întrebă ea.

– Numele meu este Hamilton. Sunt de la ziarul local. Încerc să scriu un articol despre Reginald Rockwood III. Din documentele noastre reiese că locuieşte aici.

– Nu, nu. Acel om nu locuieşte aici, răspunse ea.

– Măcar îl cunoşti? întrebă Samuel, uşurat.

– Acel om fost la petrecere aici. Foalte înfometat. Mâncat mult mâncare gratis şi băutură gratis de pe platouri, şi apoi plecat.

– Când a fost asta?

– Acum trei luni.

– Cum se face că îţi aminteşti de el?

– Ţin minte toţi care vin aici, inclusiv numele. El înalt, alb arătos[1]. Păr negru. Foalte flămând. Mâncat tot, apoi plecat.

– Ştii cumva unde locuieşte sau de unde a venit?

– Nu, nu. Doar venit la petrecere. Niciodată văzut el înainte. Avea invitaţie.

– Pot vorbi cu stăpâna casei? se interesă el.

– Nu aici. Lasă carte, poate sună ea.

Samuel îi dădu cartea de vizită.

– Cu plăcere, domnule, zise ea şi închise uşa impozantă.

În autobuzul care îl ducea înapoi în centrul oraşului, Samuel avu timp să se gândească. Îi devenea clar faptul că prietenul său îşi scrisese necrologul. Îşi dădea seama că era probabil fals, dar nu îşi putea imagina de ce Reginald s-ar fi folosit de toată această înşelătorie. Îndoielile Melbei îi răsunau în urechi. În mod cert nu ar fi făcut acest lucru doar pentru a scăpa de plata celor două sute de dolari. Sigur datora

[1] În original, *white devil* = expresie folosită de chinezi pentru a indica un alb: „guai" = fantomă/spirit/diavol şi „pak" = alb

mai mulţi bani sau avea alte probleme serioase. Ce ştia el despre acest tip? Nu prea multe, la drept vorbind.

Se dădu jos din autobuz când acesta se opri în faţa sediului ziarului, coborî treptele şi îl căută pe un prieten de-al lui care era reporter şi scria articole despre anchetele poliţiei. Îl găsi bătând la maşina de scris, cu degetele pătate de negru de la indigo. Îi explică ce aflase.

– Încearcă la un medic legist. Ei investighează morţile, îi sugeră reporterul.

Samuel îi ascultă sfatul şi, douăzeci de minute mai târziu, era la biroul medicului legist, din spatele noii clădiri a tribunalului, unde se aflau toate instanţele.

– Şeful e înăuntru? îl întrebă el pe funcţionar, un tânăr slab, cu dinţi îngălbeniţi.

– Acum este cu cineva. Va dura în jur de cincisprezece minute. Cine să îi spun că îl caută?

– Samuel Hamilton. Am fost trimis de reporterul care se ocupă de anchetele poliţiei; lucrez la ziar.

– V-aş putea ajuta eu?

– Investigăm moartea lui Reginald Rockwood III. Vă spune ceva?

– Da, sigur că da. Un timp m-am agitat eu cu acest caz, dar apoi l-a preluat şeful. Se spune că tipul era o persoană cu o poziţie importantă în societate.

– Cum adică „se spune"? îl descusu Samuel.

– Lămuriţi-vă cu şeful, replică funcţionarul. Acum este liber.

Samuel intră în biroul medicului legist. Era un tip înalt, cu aspect neîngrijit, cu o privire melancolică, de broască ţestoasă, îmbrăcat cu un halat alb cu ecuson. În jur se aflau planşe care reprezentau diferite părţi ale corpului şi un schelet adevărat, aşezat într-un colţ, pe capul căruia pusese o beretă franţuzească.

– Funcţionarul mi-a spus că vă interesaţi de Reginald Rockwood, începu medicul legist.

– Într-adevăr. Este ceva ce nu se leagă, îi mărturisi Samuel. Ştiţi că a venit să-şi publice propriul anunţ mortuar cu câteva zile înainte de a muri.

– Păi, corpul pe care îl avem aici este neîndoielnic al lui. Am verificat amprentele.

– Care a fost cauza morţii?

– Sinucidere. S-a aruncat în faţa unui troleibuz. Dar nu ar fi trebuit să îşi dea atâta osteneală; era un tânăr destul de bolnav. Autopsia a arătat că avea ficatul cât o minge de fotbal. Presupun că ştia ce-l aşteaptă, aşa că a preferat o cale mai rapidă.

Samuel clătină din cap a neîncredere.

– M-am dus la adresa pe care a lăsat-o, însă servitoarea mi-a zis că nu a locuit niciodată acolo.

– Chiar aşa? Noi încă nu am găsit o adresă. Ştia cine este?

– Doar că a mers acolo la o petrecere, cu trei luni în urmă, răspunse Samuel.

– Noi am chemat-o pe doamna Haskell, cea despre care spunea că e sora lui, dar ea nici măcar nu a auzit de el, continuă medicul legist.

– Am s-o tai de pe listă. Ştiţi cumva dacă şi unde anume a lucrat?

– Nu am nici o informaţie în acest sens, zise legistul. A fost adus la General Hospital din San Francisco vineri noaptea, dar, conform fişei, era în comă şi a murit sâmbătă dimineaţa, fără a-şi recăpăta cunoştinţa. Nimeni nu a cerut cadavrul, deocamdată. Şi am impresia că nici nu-l va cere cineva.

– Aveţi trupul lui aici? întrebă Samuel, surprins.

– Suntem la morgă. Unde altundeva ar putea fi?

– Pot să-l văd? Mi-a fost un prieten deosebit şi ar însemna mult pentru mine.

O clipă, pe chipul ca de broască ţestoasă se citi îndoiala.

– Este o solicitare cam neobişnuită, însă cred că putem spune că aţi venit pentru identificare. Urmaţi-mă.

Străbătură împreună holul, trecând prin nişte uşi pivotante, şi intrară în morgă. Pătrunseră, printr-o uşă de pe partea dreaptă a coridorului, într-o cameră plină de ceea ce păreau a fi nişte cutii de inox, aşezate pe patru rânduri şi acoperind trei pereţi. Fiecare avea latura de aproximativ patruzeci şi cinci de centimetri şi un număr. Chiar lângă uşa de la intrare era o masă pe care se aflau un registru şi un bloc de hârtie de scris. Medicul legist căută numele lui Rockwood, scrise un număr pe hârtia de deasupra, o rupse şi merse de-a lungul rândurilor de cutii până ajunse în dreptul numărului 25, unde verifică din nou ce scria pe hârtie.

– Suferiţi de vreo boală de inimă sau ceva asemănător? îl întrebă legistul pe Samuel.

– Nu, domnule. Recunosc totuşi că nu am mai văzut un cadavru de la moartea părinţilor mei, cu câţiva ani în urmă.

– Sunteţi sigur că vreţi să-l vedeţi?

– Da, domnule. Este foarte important pentru mine.

– În regulă, cum doriţi, zise acesta şi deschise sertarul.

Samuel văzu un cearşaf alb ce acoperea un trup întins pe o targă metalică. Simţi aerul rece ce ieşea din cutia deschisă. Legistul trase sertarul cam un metru, apoi dădu încet la o parte cearşaful până la jumătatea pieptului, descoperind capul şi umerii.

– El este, zise Samuel când îşi recăpătă glasul.

Se aşteptase să vadă chipul zâmbitor al lui Reginald, aşa cum şi-l amintea, dar moartea violentă îi distrusese faţa. Samuel se gândi că poate căzuse în faţa troleibuzului şi fusese târât pe asfalt. Avea nasul spart şi unul din pometi băgat înăuntru; însă era prietenul lui: acelaşi păr negru, aceleaşi sprâncene bine conturate, aceleaşi buze frumoase. Pe piept văzu cusăturile făcute după autopsie.

– Groaznic, murmură el.

– Ce v-am spus?

– Ce este cu vânătăile astea de pe braţe? Parcă s-ar fi încăierat cu cineva.

– Nu le-aş da prea multă atenţie, răspunse legistul. A fost în comă câteva ore înainte de a muri. Fireşte, personalul de la spital l-a mutat de colo-colo. Aşteptă câteva secunde, apoi îl întrebă: Aţi văzut destul?

– Mda. Mulţumesc. Mă înţelegeţi, nu? Mi-a fost bun prieten.

– Înţeleg, zise legistul, acoperind cadavrul şi împingându-l la loc.

În timp ce mergeau înapoi spre birou, Samuel îl chestionă:

– Ce se va întâmpla cu el?

– Îl vom ţine aici cam o lună şi, dacă nu îl cere nimeni sau nu apar alte probleme, îl donăm pentru cercetare. La Facultatea de Medicină din California e întotdeauna nevoie de cadavre.

– Vreau să vă mai cer o favoare. Pot să mă uit prin lucrurile lui?

– Şi această cerere este oarecum împotriva regulamentului; dar, la naiba, vom spune că ne ajutaţi să rezolvăm misterul.

Ridică telefonul şi ceru funcţionarului să-l lase pe Samuel să vadă obiectele personale ale decedatului. Peste câteva minute, funcţionarul intră cu un sac de haine în care se aflau un smoching, o cămaşă, şosete şi lenjerie de corp, precum şi o pungă de plastic în care erau un portofel, un ceas, butoni de manşetă şi de guler, un pachet de ţigări aproape gol, o brichetă Zippo şi şaptesprezece dolari bani gheaţă.

– Uitaţi-vă. Puteţi să folosiţi camera de probe, din partea aceea. Simţiţi-vă ca acasă.

– Mulţumesc. Am să vă comunic dacă găsesc ceva ce ar putea fi de ajutor.

Când privi grămada de lucruri din faţa lui, ochii i se umplură de lacrimi. Nu plângea uşor, însă acum se gândea că asta era tot ce lăsase în urmă bietul nenorocit. Îşi şterse ochii cu mâneca, dându-şi seama că nu putea să se ridice şi să plece, aşa cum ar fi vrut.

În schimb, începu să scotocească metodic în portofel. Nu găsi nici un carnet de conducere, ci doar un card de asigurări sociale şi o poză cu Reginald tânăr, în uniformă militară. Pe umeri avea trese de locotenent, însă nu se vedea dacă erau din argint sau din aur. Apoi căută în buzunarele smochingului şi găsi o invitaţie la o petrecere din seara în care se presupunea că Reginald sărise în faţa troleibuzului. Invitaţia era pentru un cocktail exclusivist în Pacific Heights, în casa unui industriaş bogat. Invitaţia fusese tipărită de firma Engel's din San Francisco, o tipografie de înaltă clasă, cu sediul pe Sacramento Street, în cartierul financiar a oraşului. Pe invitaţie era trecut şi un număr de telefon, aşa că Samuel se opri şi îl formă. Nu auziseră niciodată de Reginald Rockwood III şi nu ştiau de ce avea invitaţie. În mod sigur nu fusese invitat.

În dosarul de autopsie, pe lângă observaţiile legistului, mai era şi un raport de o pagină al poliţiei, în care se menţiona faptul că Rockwood ţâşnise în faţa troleibuzului chiar lângă General Hospital, iar şoferul nu reuşise să oprească.

Se întoarse în biroul medicului legist şi îi zise ce aflase.

– Mă voi duce la firma respectivă şi vă voi ţine la curent dacă aflu noutăţi. Mulţumesc pentru ajutor, spuse Samuel la plecare.

Firma Engel's se afla pe Sacramento Street, câteva străzi mai la est de Montgomery, în apropiere de debarcaderul de lângă golf. Samuel deschise uşa şi se trezi într-o anticameră frumos mobilată; pe pereţi erau gravuri de Piranesi înfăţişând Roma antică. Nu era nimeni la recepţie, aşa că sună. Aproape imediat se ivi o femeie tânără, îmbrăcată într-un costum sobru, din două piese, care îl întrebă cu ce îi putea fi de folos.

– Numele meu este Samuel Hamilton. Lucrez pentru ziarul local, zise el, mirat de propria îndrăzneală. Scriem un articol despre un tânăr pe nume Reginald Rockwood. Ştiţi la cine mă refer?

– Mai bine vorbiți cu domnul Engel, răspunse femeia și formă un număr de telefon. E cineva aici care întreabă de domnul Rockwood. Apoi se întoarse spre Samuel. Vine acum.

În scurt timp apăru un bărbat în vârstă, distins, îmbrăcat elegant, într-un costum din trei piese, dar cu o cravată lată și țipătoare la gât. Îl salută pe Samuel cu o politețe profesională.

– Întrebați de domnul Rockwood? Lucrează aici, însă nu l-am mai văzut de câteva zile.

– Se pare că nu ați auzit ultimele vești, replică Samuel.

– Ce vești? se interesă domnul cel în vârstă.

– A murit sâmbătă.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ce surpriză! Era tânăr și aparent sănătos, comentă Engel.

– Pot vorbi cu dumneavoastră între patru ochi? întrebă Samuel.

Fu condus de-a lungul unui coridor lung, spre un birou decorat cu fotografii ale lui Engel, alături de personalități ale vieții mondene și politice. Bărbatul îl pofti să ia loc. Părea tulburat din pricina veștilor proaste pe care le primise.

– Nu doream să discut amănunte în fața angajatei dumneavoastră.

– Cum a murit?

– Se pare că s-a sinucis, vineri.

– Dumnezeule mare! De ce să fi făcut așa ceva? întrebă, privindu-l pătrunzător. Știți, vineri a fost aici, ca de obicei, apoi nu a mai venit. Ne întrebam ce i s-o fi întâmplat.

– Ce anume făcea pentru dumneavoastră?

– Era angajat ca îngrijitor de noapte.

– Îngrijitor? repetă Samuel, nevenindu-i să creadă. Nu l-am văzut îmbrăcat decât în smoching.

– În smoching? Acum înțeleg, zise Engel. Timp de patru ani cât a lucrat la noi a spălat podelele și a dus gunoiul. Era gata să continue, dar Samuel îl întrerupse.

– Aveți cumva adresa lui sau a vreunei rude? se interesă el.

– Aveam o adresă şi un număr de telefon şi luni, când nu a venit la serviciu, am sunat la acel număr, însă era suspendat. Am trimis un om la adresa respectivă. A descoperit că nu locuia nimeni acolo; era un teren viran. Apoi am început să ne facem griji; ne-am gândit că poate plecase din oraş din cine ştie ce motive, aşa că am schimbat încuietorile de la toate uşile. Dar marea surpriză am avut-o în momentul în care am deschis camera de serviciu şi am găsit patru smochinguri, un dulăpior plin cu lenjerie de corp şi o trusă de bărbierit. Am mai găsit şi un sac de dormit îngrămădit într-un colţ. Trebuie că dormea aici.

– Ştiaţi dinainte de toate astea?

– Nicidecum.

– Dacă înţeleg bine, domnule Engel, tipăriţi o mulţime de invitaţii pentru persoanele importante din oraş, nu-i aşa?

– Corect. De patru generaţii firma noastră se ocupă de elită şi o facem cu mândrie, răspunse el.

– Este posibil ca domnul Rockwood să fi luat câte o invitaţie din fiecare serie tipărită de firma dumneavoastră şi să fi participat la evenimentele respective, pretinzând că este unul dintre invitaţi?

– Orice este posibil, spuse Engel, îngrozit că prestigiul firmei sale ar putea avea de suferit dacă acest lucru ar fi făcut public.

– Să vă explic la ce mă refer, zise Samuel, scoţând necrologul şi înmânându-i-l. Engel îl citi în grabă şi se îngălbeni şi mai mult la faţă.

– Acum începe să aibă sens. În cămăruţa de serviciu am mai găsit şi o cutie cu invitaţii din ultimii patru ani. Erau aranjate în ordine alfabetică şi aveau însemnări şi numere de telefon. Ca şi cum voia să ţină o evidenţă.

– Deci, tipul locuia în camera dumneavoastră de serviciu şi mânca la petrecerile clienţilor dumneavoastră. Nu-i de mirare că avea probleme cu ficatul. Aţi găsit cumva şi nişte bilete de avion pentru Maroc? mai întrebă Samuel.

– Nu am găsit așa ceva printre lucrurile lui. Mi-ar fi atras atenția.

– Mi-ați fost de mare ajutor, domnule Engel. Doriți să vă informez în cazul în care voi afla ceva?

– V-aș fi deosebit de recunoscător. Domnul Rockwood era un angajat agreabil. Am dori să știm ce s-a întâmplat.

Samuel ieși din firmă și înfruntă traficul după-amiezii.

– A fost un zgârcit și un mincinos, murmură el.

Iar visul lui de a merge în Maroc se dusese de râpă și pierduse și pariul cu Melba. Sări într-un autobuz, urcă până la Nob Hill și se îndreptă spre Camelot. Intră cu capul plecat și se așeză la tejgheaua barului, în fața Melbei.

– De unde ai știut că Reginald era așa un impostor? o întrebă el.

– Te-ai uitat vreodată la mâinile lui? Nu se potriveau cu smochingul și cu aerele lui. Erau mâini de muncitor.

Samuel scoase din portofel o bancnotă de zece dolari; o trânti pe tejgheaua barului și ieși.

Auzi în urmă râsul Melbei.

Capitolul doi
Camelot

Cine a locuit în apropiere de San Francisco în mod sigur cunoaşte zona. Nu semăna cu nici un alt bar de cartier, în care aţi intrat vreodată. Se afla chiar lângă funicular, într-un colţ de unde se vedeau apele cu luciu ca de metal ale golfului San Francisco, bărcile elegante cu vele, conturul sinistru al închisorii Alcatraz pe insula sa singuratică şi unul dintre faimoasele sale poduri. Dacă priveai prin fereastra din faţă a barului, priveliştea îţi tăia respiraţia. Când strălucea soarele, peluzele cu iarbă verde din parcul aflat chiar peste stradă scânteiau blând şi contrastau cu reflexele apei şi culoarea cerului. Vara, soarele dispărea în pături de ceaţă ce se rostogoleau peste dealuri dinspre Oceanul Pacific şi înghiţeau oraşul şi Golden Gate. Iarna, erau zile în care ţinutul semăna cu o acuarelă în tonuri cenuşii.

Seara era întotdeauna aglomeraţie la Camelot. Era plin de localnici, precum şi de turişti. Oamenii aveau propriile interese pentru a veni aici, nu erau nicidecum atraşi de farmecul locului sau de spectaculosul peisaj. Era o legătură misterioasă între clienţii obişnuiţi şi o atmosferă neaşteptat de prietenoasă

care îi cucerea pe străinii care hotărâseră din întâmplare să intre în local și-i făcea să revină.

În spatele ușii de la intrare se afla o masă rotundă, la care puteau sta confortabil douăsprezece persoane. Mai încolo se afla un bar semicircular în jurul căruia încăpeau alte douăsprezece persoane, iar restul clienților se puteau așeza la mesele mai mici. În spatele barului era o oglindă mare, înaltă de patru metri și jumătate, care ajungea până în tavan, așa încât puteai vedea barul din orice unghi. În partea de sus erau rafturi din sticlă pe care erau așezate băuturi exotice, unele având culori atât de ciudate încât nimeni nu îndrăznea să le încerce. Pe rafturile de dedesubt, ce erau accesibile tuturor, se afla un stoc zdravăn de băuturi pe care Melba, unul dintre proprietari, îl numea „jgheabul cu poșircă".

Lângă bar stătea Mathew O'Hara, care se număra printre cei care dețineau localul, dar în calitate de comanditar. Își făcea obișnuita vizită de seară. Melba bănuia că venise direct de la Londra, de la o importantă întâlnire de afaceri; era îmbrăcat în costum albastru-închis, cu o cămașă albă din olandă și o cravată de mătase ce se asorta cu batista din buzunarul de sus al hainei. Părul șaten și bogat era tuns scurt, ceea ce îi dădea un aer milităros. Sprâncenele stufoase îi scoteau în evidență ochii căprui. Chiar dacă putea să câștige cu ușurință încrederea unei persoane străine cu zâmbetul său, emana autoritate. Era întruchiparea succesului. Se născuse sub o stea norocoasă. Era simplu pentru el – toți banii pe care și i-ar fi putut dori, cele mai bune școli, asocierea cu persoane din elita societății și toate legăturile pe care o familie bună le poate cumpăra în California. Își moștenise poziția în societate. Soția lui avea o obârșie la fel de nobilă, iar cele trei fiice răsfățate urmau cursurile celei mai bune școli catolice din San Francisco. Părea să fie unul dintre stâlpii orașului, cel puțin în aparență, și puțini erau cei care intuiau partea întunecată a firii lui.

Se lăuda cu norocul și priceperea sa de a face bani, ceea ce îi permitea să mărească averea pe care o moștenise.

Stră-străbunicul său pornise afacerea în timpul goanei după aur. Spre deosebire de alții, care trudeau în râurile de la poalele dealurilor, acesta își dăduse seama că este mult mai profitabil să furnizezi minerilor cele necesare decât să fii unul dintre ei. Bunicul său investise în zahăr, iar tatăl său în explorările petroliere. Toți bărbații din arborele genealogic al familiei aveau în comun talentul de a face bani cu repeziciune, cruzimea necesară atingerii acestui scop și lipsa de scrupule când venea vorba de felul în care îi cheltuiau.

Matt, cum îi plăcea să i se spună, avea o calitate în plus, o calitate care lipsise strămoșilor săi și care îi atrăgea respectul semenilor lui, chiar și al celor dubioși. Era un om de cuvânt. Cu el nu era nevoie să semnezi hârtii, o strângere de mână era îndeajuns; dar dacă îl înșela cineva, acea persoană plătea scump. Era renumit pentru onestitatea sa, datorită gesturilor frumoase ce nu îl costau prea mult, și lăsa o impresie bună. Când primea mai mulți bani decât i se cuvenea de pe urma afacerilor mărunte, își trimitea șoferul înapoi cu suma care era în plus și cu scuze. O astfel de onestitate era nemaiauzită în acea lume; și acest fapt era apreciat, chiar dacă rareori imitat. După părerea lui, era o bună strategie în afaceri. Însă în afacerile importante, pe care le făcea în alte cercuri, era necruțător.

O'Hara se simțea puternic și sănătos. Era un bărbat în floarea vârstei. Afacerile îi mergeu extraordinar și familia nu îi crea nici un fel de probleme. El și soția lui duceau vieți separate, fiecare concentrându-se asupra propriilor interese, dar nu se putea plânge, deoarece ea se ocupa eficient de treburile casei; era o companie plăcută când ieșeau în lume și nu punea întrebări. Însă nici el nu o făcea. Ar fi putut fi un om mulțumit, dar nu-l lăsa lăcomia.

În această zi, Mathew era adâncit în conversație cu Maestrul Bob, jumătate din zi magician, jumătate din zi notar public, care stătea lângă el la bar. Maestrul era un domn de modă veche. Își luase numele absurd de Roberto, Conte

Maestru de Guinesso Bacigalupi, Slotnik de Transilvania, pentru a-şi înlesni cariera de magician, dar numai el îl putea pronunţa. Numele său adevărat era Robert Murphy. Era un irlandez negru din ţinutul Cork. Nimeni nu ţinea minte titlul pe care îl purta şi nici măcar nu se străduiau, aşa că toţi îi spuneau Maestrul Bob. Vorbea cu un fals accent slav şi purta costume de culoare închisă, cu dunguliţe, care odinioară ar fi putut fi considerate elegante, însă acum erau demodate şi puţin roase pe la margini.

Avea doar un metru şi jumătate, părul negru şi ciufulit şi mustaţa lucioasă a unui dresor de lei dintr-un circ. Avea unghiile făcute cu multă atenţie, atât de lustruite încât luminile barului se reflectau în ele.

În trecut, Maestrul încercase să îşi câştige existenţa ca magician şi clarvăzător, dar nu izbutise din cauza băuturii. Adulţii de la petrecerile din Pacific Heights se săturaseră de el până peste cap; aşa că fusese surghiunit la petrecerile organizate de zilele de naştere ale copiilor, la sfârşit de săptămână, unde cei mari se asigurau că nu există nici un strop de băutură. Îşi găsise locul cu aceşti copii. Erau atraşi de poveştile lui fantastice despre vrăjitoare şi vrăji, ceea ce îl făcea favoritul acestui circuit de zile de naştere ale copiilor. Totuşi, nu putea trăi doar din asta. Cum avea nevoie de bani în plus, studiase pentru obţinerea licenţei de notar public şi deschisese un mic birou în clădirea Flood de pe Market Street nr. 870. Aici se aflau multe consulate străine şi numeroşi clienţi îl vizitau în micul său birou pentru a legaliza acte oficiale pe care să le trimită în ţările lor de baştină. Dar nu asta era vocaţia lui; el era interesat doar de explorarea frontierelor fenomenelor psihice.

După ora cinci, frecventa barurile din San Francisco, unde încerca să îşi alunge singurătatea. Se instalase drept favorit la Camelot, unde talentele sale erau apreciate din plin. Avea obiceiul de a-şi atrage auditoriul, ghicind viitorul pentru un pahar sau două de băutură sau, dacă era cu putinţă, pe o bancnotă de

zece dolari. Însă avea instincte bune, mai ales când era vorba de bani, şi clienţii reveneau cu regularitate când aveau o problemă presantă, mai ales financiară.

Deci nu era de mirare că Mathew O'Hara îi cumpără Maestrului o băutură şi apoi încă una, prezentându-i în linii mari o afacere la care se gândea. Când consideră că Maestrul auzise destule, îi puse întrebarea:

– Care este previziunea ta, Maestre?

– Trebuie să aflu mai multe înainte de a-ţi putea da un răspuns.

– Ce altceva trebuie să mai afli?

Mathew nu voia să îi dea prea multe detalii. Îi plăcea să-şi ţină pentru el aşii din mânecă.

– Nu depinde de mine. Tu îmi dai informaţiile pe care vrei să le am, apoi viziunea se conturează în baza celor pe care mi le-ai spus. Uneori şi în baza celor pe care nu mi le-ai spus, râse el. Deci, deocamdată, nu văd nimic şi nu aud nimic.

– Este vorba de o mulţime de bani şi marfa vine din afara ţării. Vreau să ştiu dacă s-o fac sau nu.

– Cred că văd o mulţime de zerouri.

– Câte?

– Ghicitul este o artă, nu o ştiinţă exactă, dar văd între cinci şi şase zerouri, spuse magicianul foarte şovăielnic deoarece nu era capabil să îşi imagineze o sumă atât de mare. Nu ştiu însă dacă vei plăti sau vei primi aceşti bani.

– Mulţumesc, o să chibzuiesc la asta, zise Mathew.

Deşi nu era superstiţios, primise răspunsul pe care îl dorise. Se gândise că maximul pe care l-ar putea câştiga din acea afacere era de un milion şi exact asta sperase să audă din gura Maestrului Bob. Micul şi ciudatul magician avea reputaţia de a nu se înşela niciodată; dacă avea dreptate, Mathew avea să obţină un profit mare. Îi dădu Maestrului o bancnotă de cinci dolari şi îi făcu semn Melbei să-l servească pe omuleţ cu încă o băutură. Le ură noapte bună şi ieşi din bar.

Maestrul își savură băutura la bar până când își dădu seama că nu va mai primi un alt pahar gratis. Așa că se mută la masa rotundă de lângă intrare, gata să îi țină companie lui Samuel Hamilton, șleampătul vânzător de anunțuri publicitare de la ziarul de dimineață, care era și el un client obișnuit al barului.

– Tot mai ești necăjit din cauza lui Reginald? întrebă Maestrul, cu privirea la pachetul mototolit de Philip Morris pe care îl avea Samuel pe masă.

– Mda, îmi ia ceva timp să uit de treaba asta. Ai prevăzut ceva, Maestre?

– Am văzut doar întunecime; nu am văzut sfârșitul. Dar cu toate forțele acelea negative, cred că era predestinat să aibă un sfârșit tragic. Ai grijă de tine, tinere.

– Nu este stilul meu, răspunse Samuel.

– Revino-ți. Ne vedem mâine, când sper că te vei simți mai bine.

Maestrul terminase pe seara aceea. Samuel îi oferi o țigară, iar Maestrul luă trei înainte de a pleca.

Melba Sundling, proprietarul oficial al barului Camelot, era o persoană excepțională. Mathew o alesese cu grijă datorită experienței ei, a bunelor referințe, și pentru că i se zisese că își putea ține gura. Provenea dintr-o comunitate irlandeză dură din The Mission[1]. Crescuse într-o familie de emigranți săraci care avuseseră ghinion. O familie de lucrători necalificați care munceau din greu și beau din greu. Acum locuia pe Castro Street, unde populația de homosexuali avea să prospere în viitor.

Fusese căsătorită, pentru scurt timp, cu un inginer care lucra în marină și care, după trei ani, murise de alcoolism, însă nu înainte de a-i dărui o fiică pe care o numiseră Blanche. Își aducea aminte de el cu recunoștință, pentru că o lăsase cu

[1] Cartier din San Francisco, foarte divers din punct de vedere economic și etnic (n.red.)

un copil pe care îl adora. În tinerețe avusese tot felul de slujbe, de la muncitoare în fabrică la chelneriță și, nu pentru multă vreme, chiar și prostituată. Nici o slujbă nu era insuportabilă dacă o ajuta să-și crească fiica. În cele din urmă renunțase la această îndeletnicire deoarece hotărâse că vrea să aleagă singură cu cine se culcă. Nu dorea să primească bani pentru ceva ce ar fi oferit pe gratis în alte circumstanțe. Apoi deschisese un bar în The Mission.

Mathew obținuse numele ei de la unul dintre avocații lui. La prima întâlnire vorbise deschis, fără menajamente, stabilind astfel tonul pentru viitoarea lor relație. O invitase în biroul său luxos din centrul orașului San Francisco. Melba, care avea o vârstă, era încă o femeie atrăgătoare, însă era clar că hainele erau cumpărate la mâna a doua și îi erau prea mici. Făcuse efortul de a-și pune o pălărie urâtă și mănuși asortate, dar pantofii nu prea îi veneau și ciorapii aveau câteva fire duse. Prima impresie pe care o lăsase nu era tocmai bună, însă O'Hara știuse imediat că are în față o persoană cu un caracter deosebit.

– Caut pe cineva care să îmi fie partener la un bar pe care tocmai l-am primit drept plată pentru o datorie. L-am acceptat deoarece mi-am dat seama că, dacă nu o fac, nu îmi voi mai vedea niciodată banii înapoi. Dar eu nu mă pricep deloc la astfel de treburi. De asemenea, nu este o idee bună ca oamenii să știe că dețin un astfel de local. Așa că prefer să se ocupe altcineva de asta. Însă trebuie să fie o persoană în care să am încredere absolută, așa că vreau să te îngrijești tu de bar.

– Ce-mi iese la afacerea asta? întrebase Melba.

– Te fac parteneră cu cincizeci la sută.

– Cincizeci la sută? Nu s-a mai pomenit așa ceva. Trebuie să fie ceva dubios, o chichiță. Ascunzi pesemne ceva ilegal. Nu sunt eu o sfântă, da' până acum nu am avut probleme cu poliția, zisese ea înroșindu-se la față și ridicându-se să plece.

– Stai. Vorbesc serios. Nu este nimic ilegal, însă există o condiție.

– Mda, nimic nu este ieftin sau pe gratis, bombănise femeia, așezându-se la loc.

– Uite ce-ți propun. Vreau ca barul să fie numai pe numele tău, la fel și licența pentru băuturi. O să încheiem afacerea cu o strângere de mână. Avocații mei spun că pot conta pe tine în acest fel.

– Ce anume trebuie să fac pentru acest mic cadou?

– Vreau cinci sute de dolari pe lună din încasări, în bani gheață. Asta-i tot.

– Asta-i tot? Nu-i deloc puțin având în vedere cât de greu e să te ocupi de un bar. De unde știi că o să mă descurc?

– Ți-a mers bine cu localul din The Mission, nu-i așa?

Melba râse.

– Una e o speluncă în care vine o mână de bețivi din The Mission și alta o cârciumă de pe Nob Hill, pentru bogătași.

– Nu-ți face griji. O să te pun în legătură cu un contabil și cu un expert în probleme juridice și de management.

– Am propria contabilă și am încredere în ea. Este fiica mea.

– Mie îmi convine. Nu mă interesează cum te ocupi de bar. Singurul lucru care mă interesează este să îmi primesc cei cinci sute de dolari.

Și astfel, afacerea se încheiase printr-o strângere de mână. Melba închisese localul din The Mission și se mutase în partea de sus a orașului.

Femeia era extrem de pricepută. Odată ce fusese numită proprietară a barului Camelot, la fel de întunecos precum un magazin de pompe funebre, nu avusese nevoie de mult timp pentru a pune localul pe picioare. Avea o personalitate caldă și amabilă, în ciuda aspectului neșlefuit și a vocii răgușite. Cordialitatea cu care se ocupa de clienți îi făcea pe aceștia să-i uite defectele, care erau destule.

Își adusese jalnicul câine, un Ariedale idiot care n-avea o ureche și nici coadă. Din motive necunoscute, clienții obișnuiți îl adoptară ca mascotă și unii dintre ei intrau în bar numai ca să îl salute sau să dea un os animalului costeliv. Bineînțeles că,

odată ajunşi înăuntru, cumpărau o băutură. După ce preluase localul Camelot, Melba schimbase şi numele câinelui, spunându-i Excalibur – numele iniţial fiind Alfred – şi într-o vineri noaptea dăduse o petrecere în cinstea acestui botez. Timp de cincisprezece minute băutura fusese din partea casei, dar mulţimea de clienţi rămăsese acolo ore întregi, prin urmare casele de bani se umpluseră ameţitor. Unul dintre motive era acela că Melba se mândrea cu Excalibur. Se pare că avea un nas deosebit. Melba cerea unui client să ascundă un dolar, undeva în bar, apoi punea câinele să miroasă mâinile persoanei respective, după care dădea drumul câinelui şi acesta găsea banii negreşit.

În afară de fiica ei, care se ocupa de contabilitate, Melba îl adusese cu ea şi pe Rafael Garcia, în calitate de îngrijitor care, uneori, se ocupa şi să-i dea afară pe clienţii scandalagii. Cea mai mare grijă a ei era că barmanii vor fura bani şi băutură. Rafael, în care avea încredere deplină, o ajuta să împiedice acest lucru numărând încasările şi sticlele la sfârşitul programului şi comparându-le. Era un mexican cu trăsături indiene, înalt de aproape un metru optzeci, bine legat, numai muşchi fără pic de grăsime pe trupul vânos. Inspira teamă celorlalţi, dar era de fapt foarte sentimental. Avea un viciu ascuns: adora romanele de dragoste. Îi erau trimise din Mexic şi le citea pe ascuns. Melba îl iubea ca pe un fiu şi îl dojenea tot ca pe copilul ei.

– De ce să se fi sinucis Reginald? Nu era stilul lui, o întrebă Samuel pe Melba.

– Poate că nu a fost sinucidere. Îşi scărpina câinele în locul unde lipsea urechea. De ce îl mârâi mereu pe Samuel?

– Eşti sigură că ţii bine câinele ăla, Melba? Dacă javra asta schiloadă a ta mă muşcă, te dau în judecată.

– Nu-l lua în seamă. O să se înveţe cu tine, iar ţie o să-ţi placă de el. Ai observat că îl mârâie şi pe Mathew O'Hara. Ar trebui să fii recunoscător că am un câine de pază atât de bun.

Samuel clătină din cap.

– De ce crezi că Reginald nu s-a sinucis?

– Nu am spus asta. Am spus că *poate* nu a fost sinucidere. Cred că Reginald era depăşit de situaţie, călcase pe cineva pe bătături, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Nu am nici cea mai vagă idee la ce te referi, zise Samuel.

– Îţi lipseşte imaginaţia. Te-ai îngropat în jegul ăla de birou în care lucrezi, dar ştiu că vrei să fii reporter. De ce oare, nu ştiu. Însă asta este şansa ta. Începe să faci săpături şi s-ar putea să fii surprins de ce-o să descoperi.

Adrenalina începu să pompeze în trupul lui Samuel. Ce ar fi dacă ar putea dovedi că Reginald fusese de fapt ucis? Asta ar fi o lovitură. Nimic mai bun decât rezolvarea unei crime pentru a deveni ceea ce considera el a fi un reporter de mare clasă.

– Îmi ascunzi ceva, Melba?

– De unde ţi-a venit ideea asta?

– Păi îmi zici una ca asta aşa, din senin.

– În ultimele zile te-am văzut rătăcind pe aici de parcă erai cu capul în nori. Mi-ai spus că tipul locuia într-o cameră de serviciu, însă trăia pe socoteala celor bogaţi, în casele lor. Avea gusturi costisitoare; nu se comporta ca un vagabond. Primea bani şi din altă parte, nu numai din leafa de îngrijitor.

– De ce crezi asta? o întrebă Samuel.

– Pentru că este limpede. I-am împrumutat bani tocmai pentru că am crezut că mi-i poate înapoia. În plus, chiar tu mi-ai spus că avea patru smochinguri în cămăruţa aia în care locuia, plus cel pe care îl purta când a murit. Ştii cât costă astea? Smochingurile nu sunt defel ieftine. Lucrul ăsta nu te face să intri la bănuieli?

– Nu m-am gândit la asta.

– Te-ai interesat de conturile lui în bancă? Fac pariu că avea o mulţime de bani puşi deoparte. Bineînţeles, dacă îi găseşti, va trebui să încerci să explici de unde îi avea, adăugă Melba.

Samuel se îndreptă spre uşă ameţit de cap, cu potaia mârâind la picioarele lui. Vru să-i dea un picior, dar câinele se feri din calea lui.

Capitolul trei
Virginia Dimitri îl are ca oaspete pe Xsing Ching

Grant Avenue era principala stradă din Cartierul Chinezesc unde se făceau afaceri de pe urma turismului. Era ticsită de magazine şi restaurante. Firme colorate strălucitor, cu ideograme chinezeşti, anunţau delicii asiatice. Îi atrăgeau pe turişti şi îi informau pe localnici despre ceea ce era de evitat. Tot felul de lampadare luminoase erau înşirate de la un capăt la celălalt al străzii. Era cu totul deosebită faţă de Stockton Street, o stradă mai înspre vest, unde chinezii făceau o grămadă de cumpărături din magazinele cu vitrine lipsite de pretenţii, dar încărcate cu marfă sau cărnuri, peşte sau alte produse, inclusiv faimoasele raţe Peking prăjite ce atârnau la vedere, la geamul restaurantelor.

După ce părăsi barul, Mathew O'Hara nu merse la reşedinţa lui din Pacific Heights. În schimb, se îndreptă spre unul dintre numeroasele sale apartamente răspândite prin San Francisco. Acesta era în Cartierul Chinezesc, la etajul cinci al unei clădiri cu aspect banal de pe Grant Avenue. Înfăţişarea exterioară te înşela, însă odată ce pătrundeai înăuntru înţelegeai

că era una dintre cele mai bune clădiri din Cartierul Chinezesc. O'Hara era proprietarul unui apartament de lux de la ultimul etaj, decorat cu gust, plin de antichităţi de o valoare inestimabilă din China antică, printre care două vase din porţelan din perioada dinastiei Ming, de mărimea unui om, şi o colecţie de sculpturi în jad din secolul al cincisprezecelea. De la ferestrele apartamentului său avea o vedere panoramică asupra golfului, Bay Bridge şi Insulei Comorii.

Imediat ce intră, fu salutat de o voce pasională.

– Bună, Matt. Nu te aşteptam în seara asta.

Virginia Dimitri avea un metru şaptezeci şi cinci, cu tot cu tocurile elegante. Era îmbrăcată în haine extrem de scumpe, în genul celor lui Jacqueline Kennedy. În seara aceasta purta o rochie neagră din mătase, cumpărată de la cel mai căutat designer de modă din San Francisco. În jurul gâtului avea două şiraguri de perle japoneze, cu formă perfectă. Părul negru îi ajungea până la umeri. Avea sâni mici, dar perfect conturaţi şi picioare lungi şi frumoase pe care ştia cum să şi le scoată în evidenţă.

Se cunoşteau încă din colegiu. Ea venise la Berkeley de pe Coasta de Est, pentru a scăpa de tatăl agresiv. Deveniseră amanţi în perioada studenţiei, şi de atunci continuaseră să se întâlnească din când în când, păstrând legătura. Acum lucra pentru el la proiectele importante la care frumuseţea şi şiretenia ei puteau fi de folos. Lui Matt îi plăcea vulnerabilitatea afişată de femeie, cu care îi înşela pe oameni, însă nu şi pe el, căci o cunoştea prea bine şi ştia că e dură precum oţelul. Întotdeauna ea era aceea care deţinea controlul.

– Am uitat să îţi comunic nişte amănunte cu privire la astă-seară, zise Mathew. Aşa că mă bucur că te-am prins înainte de întâlnirea ta, Virginia.

– Sunt numai ochi şi urechi. Deja am o vagă idee despre ce anume vrei de la domnul Ching. N-o să fie uşor, pentru că nu e prost.

– Ești foarte elegantă. Am toată încrederea în puterea ta de convingere, dar ar trebui să faci o mică schimbare, de detaliu, în această ținută. Nu uita, tipul ăsta nu este foarte înalt. Scoate-ți tocurile și atunci diferența de înălțime nu va mai fi atât de mare. În felul ăsta o să se simtă mai în largul lui.

– În regulă, însă nu cred că acest lucru va rezolva problema.

– S-ar putea să ia ceva timp, dar vei obține ceea ce dorim de la domnul Ching. Doar asigură-te că îi va plăcea ceea ce îi oferi. Nu știi niciodată la ce să te aștepți când vine vorba de chinezii ăștia bogați, spuse Mathew.

– Este conștient, ca și tine de altfel, că este ilegal să aduci în Statele Unite obiecte de artă din China comunistă. Nu își va asuma mai multe riscuri decât este necesar.

– Mda, însă mai știe și că poate câștiga o avere de pe urma acestor obiecte, dacă le vinde cui trebuie. După cum se prezintă situația acum, are încărcătura divizată în cinci părți, din care îmi este rezervată doar o parte. Vreau toată încărcătura! Aici intri tu în joc.

– Înțeleg. Ching nu este genul de bărbat care să-și piardă capul din cauza unei femei. Ai văzut că nu a lăsat garda jos în noaptea aceea, la petrecerea pe care ai dat-o pentru el în iunie.

– Află care este punctul lui slab.

– Asta oricum aveam de gând, zise Virginia.

Mathew începu să cerceteze cu atenție detaliile cu privire la cina care urma să fie servită, după care se duse în bucătărie ca să discute cu bucătarul.

– Bună, cum merge? întrebă Mathew.

– Foalte bine, domn O'Hara, foalte bine, răspunse bucătarul cu accentul său cantonez, fără a se întrerupe din tăiatul legumelor.

– Ai adus supa din înotătoare de rechini, așa cum ți-am cerut?

– Da, domnule; da, domnule. Asta va face oaspete dumneavoastlă foalte felicit și plin de putele, râse acesta.

– Sper să fie aşa. Contez pe tine ca tipul ăsta să prindă atât de multă putere încât să creadă că este un leu, spuse Mathew, râzând şi el.

Se plimbă prin sufragerie şi se asigură că tacâmurile de argint erau aşezate exact cum voia şi că beţişoarele din fildeş erau puse în faţa farfuriilor din porţelan fin, ce fuseseră aranjate pe o faţă de masă brodată. Apoi stinse lumina şi aprinse câteva lumânări, amplasându-le în diferite locuri din cameră. O chemă pe Virginia şi îi zise să se aşeze acolo unde voia el, după care continuă să schimbe poziţia lumânărilor, până ce obţinu efectul dorit, acela de a îndulci trăsăturile femeii.

– Lumina trebuie să fie sugestivă. Ching este un bărbat foarte rafinat şi va aprecia aceste amănunte. Succes, îi ură el şi o sărută pe obraz înainte să plece.

Xsing Ching sosi la nouă şi treizeci de minute fix. Era îmbrăcat elegant, într-un costum lucrat de cel mai bun croitor din Hong Kong. Avea un chip fără vârstă, pomeţi înalţi şi o privire apatică. Virginia nu putu să nu remarce încă o dată silueta lui puternică şi zveltă, pe care şi-o amintea de la întâlnirea lor anterioară. Fu poftit înăuntru de către Fu Fung Fat, servitorul, după care străbătu holul plin de încredere în sine şi dezinvoltură. Contrastul dintre cei doi era frapant. Fu Fung Fat fusese un feroce luptător de gherilă împotriva Japoniei, ocazie cu care îşi pierduse un braţ şi fusese decorat de către Chang Chi Shek, care îi conferise personal rangul de colonel. În momentul în care comuniştii preluaseră puterea, fugise în Taiwan împreună cu Chang şi, datorită faptelor sale de război, i se permisese să emigreze în Statele Unite. Singurele lucruri care îi rămăseseră din perioada serviciului militar erau medaliile şi amintirile. Era servitorul şi omul de încredere al Virginiei de ani de zile.

Virginia îl conduse pe Xsing Ching în camera de zi şi îşi reluă poziţia, aşezându-se în unghi drept faţă de locul unde îl

invitase să stea, astfel încât bărbatul să poată vedea atât golful, cât şi picioarele ei.

– Doriţi ceva de băut, domnule Ching?

– Un Martini, vă rog, răspunse el într-o engleză perfectă, cu accent britanic.

Virginia se simţi uşurată. Nu va trebui să discute cu el prin semne.

– Doriţi şi să serviţi ceva înainte de masă? Avem stridii crude cu sos condimentat.

– Desigur, acceptă bărbatul.

Virginia sună din micul clopoţel din jad ce se afla în faţa ei.

– Nu-mi amintesc ca, atunci când v-am întâlnit ultima oară, să vă fi auzit vorbind engleza atât de fluent.

– De fapt, atunci nu prea am avut ocazia să discutăm. Era prea multă lume.

Când bucătarul îşi făcu apariţia din bucătărie, femeia îi ceru să aducă stridiile.

– Unde aţi învăţat să vorbiţi engleza, domnule Ching? îl întrebă ea.

– Îmi puteţi spune Xsing. Pot să vă spun Virginia? Am învăţat-o la Londra.

– Aşa deci. Înţeleg că nu locuieşti aici.

– Tocmai m-am întors de la New York, unde e sediul central al companiei mele de export. Călătoresc mult, inclusiv spre şi din Hong Kong, zise el, sorbind încet din Martini.

– E frumos la New York în perioada asta, comentă Virginia.

– Toamna este întotdeauna frumoasă pe Coasta de Est. Din fericire, petrec destul timp la San Francisco, aşa că, în timpul iernii, nu am parte de ceea ce voi, americanii, numiţi claustrofobie.

Xsing savură stridiile fără grabă. O urmărea pe Virginia, admirând discret felul elegant şi profesionist în care se comporta. Timp de cincisprezece sau douăzeci de minute vorbiră

despre tot felul de nimicuri, apoi Virginia îndreptă discuţia spre cină.

– Vrei să mergem în sufragerie? îl întrebă ea. Am auzit că eşti un mare amator de supă din înotătoare de rechin, prin urmare, m-am gândit să începem cu ea.

– Foarte atent din partea ta, zise el, zâmbind pentru prima oară.

Se aşezară la masa pe care o aranjase Mathew şi se delectară cu felul gătit ca la carte.

– Doreşti şi nişte vin?

– Chablis va merge de minune, îi răspunse el.

Era pregătită şi cumpăraseră o sticlă de Chablis franţuzesc, precum şi o sticlă de Fume Blanc californian, preferatul Virginiei.

Bărbatul turnă vinul în paharele de cristal.

– Te felicit pentru supa din înotătoare de rechin; e printre cele mai bune pe care le-am gustat vreodată, zise Xsing spre satisfacţia Virginiei, după care repetă acelaşi lucru şi în cantoneză.

Bucătarul zâmbi. Ştia că domnul Xsing era un adevărat cunoscător. Apoi se întoarse în bucătărie, de unde reveni aducând un peşte întreg, pregătit cu măiestrie, câteva legume şi două boluri cu orez aburind, pe care le aşeză în partea stângă a fiecărei farfurii. Îndepărtă pielea de pe peşte şi scoase oasele în faţa lor; servi fiecăruia o porţie mică şi se retrase.

– Cât timp rămâi la San Francisco? se interesă Virginia.

– Depinde. Am o afacere nerezolvată care s-ar putea să-mi ia câteva săptămâni.

– Familia ta îţi va simţi lipsa.

– Asta este.

– Unde locuieşte familia ta?

– De regulă în Hong Kong, dar de câteva luni la New York.

– Din cauza afacerilor tale?

– Din motive personale. Unul dintre copiii mei are nevoie de tratament medical.

– O, ce păcat! Sper că nu este ceva grav.

După ce serviră un desert uşor, din litchi[1], se mutară pe canapeaua de unde se vedea oraşul. Priviră luminile care licăreau şi luna, aproape plină în acea noapte, care croia o cărare aurie peste golf. Virginia se cuibări lângă Xsing Ching.

– Mathew te laudă foarte mult, Xsing.

– Foarte amabil din partea lui. Sper să putem încheia tranzacţia într-un mod satisfăcător, răspunse el fără nici o inflexiune a vocii.

Virginia îi puse mâna pe coapsă şi se apropie şi mai mult de el. Bărbatul îşi schimbă poziţia, iar ea îşi petrecu braţul în jurul umerilor lui, apoi se apleacă şi îl sărută uşor pe gât. Cunoştea rolul Virginiei în afacerea cu O'Hara, şi ştia de ce fusese invitat în apartamentul ei, aşa că nu opuse rezistenţă faţă de ceea ce, în cultura sa, ar fi fost considerat drept o mişcare agresivă din partea unei femei. Îşi desfăcu cravata şi începu să o sărute cu pasiune în timp ce îi dezmierda sânii. Virginia îşi dădu seama că este un bărbat pasional şi îi plăcu felul în care limba lui îi asalta interiorul gurii, căutând-o pe a ei.

– Propun să ne retragem în dormitor, zise ea.

Bărbatul se ridică de pe canapea, o luă de mijloc, punându-şi ca din întâmplare palma pe fundul ei, conducând-o în direcţia propusă de ea. Dormitorul era îmbrăcat în tapet auriu, inclusiv tavanul, şi era luminat slab de lămpi care luceau stins pe o plapumă împăturită cu grijă la picioarele patului ascunse într-o nişă. Câteva perne colorate erau puse lângă tăblia din lemn de trandafir de la capul patului. La radio se auzea încet muzică de jazz.

Xsing o culcă uşor pe pat şi se întinse lângă ea, scoţându-şi pantofii. De obicei ştia să se stăpânească, dar în noaptea aceasta simţea că este pe punctul de a-şi pierde controlul.

---

[1] Fruct al unui arbore chinezesc *(Litchi chinensis)*, de culoare roşu aprins, cu un sâmbure mare la mijloc şi cu pulpă albă, cărnoasă (n.red.)

Îi ridică rochia până deasupra chiloţilor, începu să o sărute şi să îi mângâie cu degetele sexul umezit. Virginia răspunse desfăcându-i cureaua de la pantaloni şi luându-i în mână penisul, pipăindu-l, văzând că e tare precum cel al unui bărbat tânăr. Apoi îl împinse uşor la o parte, făcându-i semn să continue să se dezbrace, iar ea îşi lăsă rochia să-i alunece la picioare, pe podea. Îşi scoase încet sutienul şi îl aruncă în cealaltă parte a camerei, uitându-se cum aterizează pe un fotoliu din colţ. Apoi se lungi pe pat, purtând doar portjartierul din dantelă şi ciorapii negri, şi aşteptă să vină lângă ea. Femeia îi privi trupul bine clădit în timp ce îşi scotea şi restul de haine. Îi plăcea virilitatea lui. În alte condiţii poate că ar fi excitat-o, însă nu se afla acolo pentru aşa ceva, prin urmare, trebuia să îşi păstreze mintea limpede.

Se aşeză lângă ea, gol, şi buzele lui găsiră linia curbă a gâtului femeii. Îi scoase cu pricepere ciorapii, admirându-i picioarele ferme şi gleznele delicate. Cu degetul de la o mână îi masa clitorisul, iar cu cealaltă mână îi mângâia unul din sâni. Sfârcurile Virginiei se întăriră şi îl trase pe Xsing deasupra ei. El se apucă să o sărute din nou în timp ce o penetra. Femeia părea că tremură de plăcere. Începură să se mişte împreună, pornind spre ceea ce Xsing spera să fie un crescendo inevitabil.

De fiecare dată când făcea sex cu un bărbat, se gândea la felul în care tatăl ei o mângâia şi abuza de ea pe vremea când era doar o adolescentă. Îl ura şi acum pentru ce îi făcuse. Apoi învăţase să mimeze orgasmul, ca să scape cât mai repede de tatăl ei, exact cum era pe punctul de a face şi acum. Atinse cu degetele spatele lat al lui Xsing şi îi şopti la ureche un şuvoi de obscenităţi, în timp ce se încorda şi se mişca precum un şarpe, cu genunchii aduşi la piept. Bărbatul crezu că sexul ei pulsează în ritmul pe care îl adoptaseră împreună şi, în ciuda experienţei şi a cinismului lui, o crezu în clipa în care gemu şi îi ceru să nu se oprească. Adâncit în trupul ei, nu putu să reziste şi se îndreptă spre orgasm, lucru care îl surprinse.

Îi plăcea să prelungească partidele de sex şi se mândrea cu capacitatea sa de autocontrol, însă acum era prea târziu.

După aceea, se întinse deasupra ei şi dormi câteva minute. Se trezi confuz şi îi luă o clipă să-şi aducă aminte cu cine era. Întâi îi recunoscu parfumul şi îi murmură numele înainte de a se lăsa să alunece lângă ea.

– Eşti un bun amant, Xsing, îi şopti ea la ureche.

El nu zise nimic. Îşi dădu seama că, pentru el, era ceva de la sine înţeles, ceea ce îi convenea. În timp ce Xsing stătea culcat lângă ea într-o poziţie vulnerabilă, Virginia începu partea cea mai dificilă a misiunii sale.

– Vorbeşte-mi despre familia ta, îi ceru.

– Am patru copii, un băiat şi trei fete, răspunse el.

– Care dintre ei are nevoie de tratament?

– Băiatul. Are treisprezece ani; este cel mai mare şi cel mai inteligent. Desigur, este favoritul meu, zise Xsing, dar vocea i se sparse la jumătatea propoziţiei.

– Ce este?

– Are o problemă gravă. Are leucemie, ceea ce îi face viaţa extrem de grea, răspunse Xsing Ching, mirat că dezvăluia informaţii atât de intime unei persoane aproape necunoscute. Rareori discuta despre familia sa.

– Dumnezeule! Ce păcat! Ai căutat un tratament pentru el? Boala asta este tratabilă, nu-i aşa?

– L-am dus la o mulţime de specialişti, însă mi s-a spus că, în cazul lui, singura soluţie este un transplant de măduvă osoasă, ceea ce este riscant.

– Am auzit de aşa ceva. La Centrul Medical de la Facultatea din California sunt doctori care fac cercetări în acest domeniu. Vrei să mă interesez?

– Mulţumesc, spuse el, mişcat de grija Virginiei.

Capitolul patru
Rafael Garcia

În cartierul The Mission se afla Misiunea Dolores, care se ocupa de nevoile religioase ale comunității catolice. Era a nouăsprezecea din cele douăzeci și una fondate de către spanioli după ce cuceriseră California. El Camino Real sau Royal Highway[1], unise aceste Misiuni. Fiecare era la o zi distanță călare de următoarea.

Aici crescuse Melba și tot aici trăia și Garcia. În trecut fusese ca un cămin pentru muncitorii emigranți irlandezi, italieni și scandinavi. Acum adăpostea un mare număr de hispanici, îndeosebi mexicani, și o populație, în continuă creștere, din America Centrală. Tot în cartierul The Mission era și industria grea a San Francisco-ului, așa încât locuitorii nu trebuiau să meargă mult ca să ajungă la muncă. Tot aici se afla și stadionul Seals, parcul de baseball, devenit faimos datorită unor oameni asemenea lui DiMaggio înainte ca marea ligă de baseball să treacă în parcul Candlestick. Acolo se găsea și un număr mare de restaurante bune și ieftine, precum și localuri

---

[1] Calea regală

pentru băuturi, inclusiv cel al Melbei, înainte ca aceasta să se mute pe Nob Hill.

Rafael Garcia se opri în fața cutiei de scrisori și scoase cecul de la asistența socială al mamei sale, apoi urcă în goană treptele șubrede ce duceau spre apartamentul familiei sale, aflat la etajul trei. Vopseaua de pe pereți era scorojită, pe jos erau băltoace de apă, iar pe coridoare erau înșirați saci cu gunoi așteptând ziua de joi, când chiriașii le duceau jos pentru colectare. Intră în apartamentul fără apă caldă pe care îl împărțea cu mama, cu fratele și cele două surori ale lui.

Înăuntru, mirosul fasolei care fierbea pe plita încinsă îi pătrunse în nări. Se strecură printre nenumăratele obiecte care blocau spațiul și își îmbrățișă mama, care îi ieșise în întâmpinare târându-și un picior și sprijinindu-se de mobila luată la mâna a doua și de grămezile de cutii. Rafael văzu cârja mamei sale într-un colț. Întotdeauna îl primea cu entuziasm exagerat, de parcă nu îl mai văzuse de luni de zile sau de parcă se gândise că nu o să-l mai vadă niciodată. Rafael era fiul cel mare, principalul sprijin al familiei, care era ca un tată pentru ceilalți copii. O clipă, Rafael crezu că mama lui devenea mai mică, deoarece trebui să se aplece ca să o sărute pe frunte.

– Binecuvântează-mă, mamă, zise el, ca de obicei.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, *m'ijo*. Ce mai faci?

Așeză o farfurie pe mica masă din bucătărie, dându-și seama că venise târziu și că nu are decât puțin timp pentru a mânca ceva, înainte să plece la lucru, la Camelot.

– *Muy bien, Mama, muy ocupado*. Foarte ocupat.

– Ce mai pui la cale?

Îi puse fasole în farfurie și două tortillas, apoi se așeză cu greu pe un scaun lângă el.

– Nimic, răspunse Rafael. Ce-ți mai face piciorul, mamă?

– La fel. Știi că nu există tratament pentru asta, *m'ijo*.

– Când ai programare la doctor?

– De ce să aruncăm banii pe doctori? Avem cheltuieli mai importante. Este mai bine să ai încredere în Dumnezeu.

Rafael era de altă părere. Trecuseră cinci ani de când tatăl lui, beat, o atacase cu o bâtă de baseball, crezând că este un demon. Fusese dus la închisoare pentru ultima oară şi murise la secţia de dezintoxicare de la General Hospital. Rafael spera ca medicina modernă să o poată ajuta pe mama sa. În fiecare zi se făceau noi descoperiri şi apăreau noi tehnici, dar aveau nevoie de bani pentru a beneficia de toate astea. Imediat se iviră şi cele două surori ale lui, care semănau foarte bine între ele, îmbrăcate cu bluze de şcoală şi fuste albastre.

– V-aţi făcut temele pentru acasă, fetelor? le întrebă Rafael.

– Da, răspunse una din ele.

– Se aude radioul, zise Rafael.

– Am terminat, *hermano*.

– *Sí, m'ijo*. Şi-au făcut temele şi au cusut bluzele. Cu lotul ăsta am câştigat treizeci de dolari. Maşina de cusut pe care ne-ai cumpărat-o merge mult mai bine decât cea veche. A costat mult, nu-i aşa?

– Nu trebuie să îţi faci griji pentru asta, mamă.

– Îmi fac griji pentru că nu ştiu de unde vin banii pe care ni-i dai, fiule. Nu se poate să fie doar din salariu.

– Am şi alte slujbe.

– Ce fel de slujbe sunt alea?

– Asta-i treaba mea. O să iau bluzele. Sunt în cutii?

– Da, sunt pregătite.

– Mai ai fasole?

– Mai pune-i fratelui tău nişte fasole, zise mama uneia din fete. Ce face Sofia?

– Frumoasă ca întotdeauna, zise Rafael cu ochii strălucind. Ne-am întâlnit cu preotul ieri, la Misiunea Dolores. Ne-a spus că o să ne căsătorească gratis, pentru că l-am ajutat foarte mult la biserică.

– Cred că este timpul să te însori, *m'ijo*. De câtă vreme sunteţi împreună? îl descusu mama lui, ascunzându-şi neliniştea pe care i-o provoca această temă. Dacă Rafael s-ar

căsători, ar avea propria familie. Ce o să se întâmple atunci cu ea și cu copiii?

– De trei ani, două luni și douăzeci și două de zile, râse Rafael. M-am săturat să o tot rog.

– Nu spune asta, fiule. Sofia te iubește de când era copilă.

– Trei ani în care am ținut-o de mână, pe furiș, la cinema. Abia aștept să devină femeia mea.

Nici una din cele două familii nu știa că Sofia era însărcinată în luna a treia.

– Melba a zis că putem face nunta la bar. O să închidem o zi ca să ținem petrecerea. Putem să ne invităm familiile și prietenii, și nu va costa mult, doar mâncarea, pentru că Melba dă băutura, iar eu aduc muzica.

– La bar? Asta-i minunat! Cu ce o să ne îmbrăcăm, mamă? o întrebă una din surori.

– Vom vedea. Nu crezi că n-o să ne simțim în largul nostru, fiule? Nob Hill este pentru bogați, nu pentru oameni ca noi.

– Noi, săracii, nu ne permitem să facem mofturi, mamă.

– Pe-aici sunt oameni mai săraci decât noi. Datorită ție, *m'ijo,* avem tot ce ne trebuie.

Rafael știa la ce se gândea mama lui. Îi strânse mâna ca s-o liniștească.

– Așa va fi întotdeauna, bătrânico.

– În luna de miere vă duceți la unchiul Sofiei, în Mexic? îl chestionă una din fete.

– Nu. Avem de gând să ne căsătorim fără să cerem nici un sfanț de la nimeni. Și cum acum nu avem nici un sfanț, mi-e teamă că nu o să avem parte de o lună de miere.

Rafael termină fasolea și șterse farfuria cu o bucată de tortilla.

– Unde e Juan? Iar e pe străzi?

– Nu te lua de el, fiule. E un drăcușor, ca toți băieții de vârsta lui. Nu-l pot pune să coasă cu fetele. Și când stă aici cu noi ne sâcâie, așa că mai bine se joacă afară cu prietenii lui.

– Lupe, du-te și caută-l pe Juan și adu-l aici, de urechi dacă trebuie.

Fata ieși în fugă, iar sora ei izbucni în râs și alergă la fereastră ca să vadă spectacolul. Rafael arătă supărat cât își bău cafeaua și își verifică des ceasul. Douăzeci de minute mai târziu, tocmai când trebuia să plece, Lupe intră plângând, urmată de un Juan sfidător. Băiatul purta pantaloni largi cu un lanț ce atârna de la talie până la jumătatea coapsei, pantofi cu vârfuri de metal și tocuri înălțate, avea o claie de păr negru dat cu pomadă și perciuni. Pe unul din brațe avea un tatuaj, și tot ce își dorea era să strângă destui bani ca să-și pună un dinte din aur. Rafael îl înșfăcă de gulerul cămășii și îl ridică până ce fețele lor ajunseră la aceeași înălțime.

– Miroși a parfum și a țigări, rahat cu ochi ce ești! De unde ți-ai luat aspectul ăsta de *Cholo*[1]*?* Du jos cutiile cu bluze și încarcă-le în camionetă. Și cu ocazia asta du și gunoiul jos, după care te întorci aici și îți faci lecțiile. Nu ieși până nu spun eu. Ai înțeles?

– Nu ești șeful meu. Am aproape cincisprezece ani. Nu trebuie să primesc ordine de la nimeni.

Prima palmă pe care i-o dădu Rafael îi zburli părul, iar a doua îi lăsă urme pe obraz. Băiatul își pierdu toată demnitatea și începu să plângă, ștergându-și nasul cu mâneca, precum un copil.

– Atâta timp cât eu te întrețin, faci așa cum zic eu. Îți irosești timpul, nătărăule! Am să te trimit în armată ca să înveți să te comporți ca un bărbat.

– *Ay Rafael, non diga eso.* Nu știi că președintele Kennedy are de gând să trimită trupe în Vietnam? Nu vrei ca fratele tău să fie ucis în război, *verdad?*

– Nu mă poate trimite în armată, mamă. Încă nu sunt destul de mare, o întrerupse Juan.

---

[1] Printre mexicanii americani, adolescent care face parte dintr-o bandă (n.red.)

– Atunci o să muncești ca să nu mai tai frunză la câini și să dai de belea. Vrei să moară mama de îngrijorare?

– *Pero, m'ijo,* Juanito trebuie să meargă la școală. Cum să se ducă la muncă? interveni mama lui.

– Așa cum muncesc și surorile lui, conchise Rafael autoritar. Gata, este timpul să vă faceți paturile și să vă culcați. Mâine vreau să vă văd carnetele de note, mai ales pe al tău, Juan. Și nu care cumva să ai note proaste.

Își puse haina, o sărută pe mama lui și pe surori, apoi ieși, trântind ușa. Juan îi arătă degetul.

– Am să-i spun, îl amenință Lupe, și Juan își ridică brațul ca și cum ar fi avut de gând să o lovească, dar se abținu. Pentru moment avea destule probleme.

Melba ajunse târziu la Camelot. Văzu camioneta lui Rafael pe aleea din spate și intră în magazie în clipa în care acesta își scotea haina ponosită de piele și o atârna într-un cui, în dulapul cu băuturi. Purta aceiași jeanși ca întotdeauna, cu un tricou alb, curat.

– Doamne, iartă-mă, scoate-ți chestia aia de pe cap, Rafael. De fiecare dată îți spun că, dacă umbli prin partea asta a orașului arătând precum un *Cholo,* o să ai necazuri. De ce nu mă asculți?

Rafael se înroși și își dădu jos fileul împletit, de culoare neagră, care îi ținea părul destul de lung, îndesându-l într-unul din buzunarele hainei.

– Nu, nu, zise Melba. Dă-mi mie porcăria asta. Vreau s-o văd la gunoi.

Rafael i-o întinse fără tragere de inimă.

– Nu-i cinstit, Melba. Poate că nu e bine să-l port aici, însă ca să supraviețuiesc trebuie să fiu și eu un *vato*[1]. Asta e legea locului de unde vin eu.

---

[1] Vato (argou mexican) – tip, om, tovarăș

– Poate, dar îți creează mai multe probleme decât merită. De câte ori ai fost oprit de polițiști când purtai chestia aia pe cap?

– De două, trei ori pe săptămână. Deja mă cunosc, râse el.

– De două, trei ori pe săptămână? Și ce fac când te opresc?

– Mă percheziționează și îmi controlează camioneta, însă niciodată nu au găsit nimic. Nu sunt prost, Melba.

– Ai avut noroc. Sper să nu ajungi să afli cum este când ai ghinion.

Excalibur intră și el, fericit să îl vadă pe Rafael. Dând din ciotul pe care îl avea în loc de coadă, sări și îi linse mâinile. După Melba, Rafael era omul lui preferat.

Rafael își începu tura cărând în bar sticlele cu băuturi, luându-le de acolo pe cele goale și punându-le în cutii, pentru ca Melba să poată ține evidența și să afle care dintre barmani o fura. Melba și Rafael rămâneau întotdeauna după sfârșitul programului ca să calculeze cât băuseră clienții și să compare apoi cu încasările de la bar. De obicei, Rafael observa că erau prea multe sticle goale, și nu destui bani în casă.

În jurul orei 1.00 dimineața, Melba se apropie de Rafael.

– Sunt doi tipi în spate care întreabă de tine, și nu par deloc neprihăniți. Ți-am spus deja ce cred despre felul în care te îmbraci. Mai cred și că ar trebui să faci ceva cu privire la prietenii pe care ți-i alegi.

– Mulțumesc, Melba. Sincer, îmi pare rău că au venit în timpul orelor de program. Nu se va mai întâmpla.

Ieși pe ușa din spate și o închise bine în urma lui, asigurându-se că nu îl urmărește nimeni din bar. Singura sursă de lumină de pe alee era un bec de șaizeci de wați acoperit cu o apărătoare în formă de con, care lumina întru câtva străduța altminteri cufundată în beznă.

Doi mexicani coborâră dintr-un Chevrolet ’55 cu geamuri fumurii. Partea din spate era mai lăsată și pe laterale era trasată o dungă roșie. Scaunele erau tapițate cu blană de tigru artificială, iar de oglinda retrovizoare era agățat un crucifix.

– *Órale pues,* zise Rafael. Ce căutaţi la locul meu de muncă, *vatos?* V-am spus că facem afacerea în The Mission.

– Ascultă, omule, răspunse cel mai vânjos. Avea burtă şi o mustaţă neagră. Trebuie să descărcăm chestia asta de rahat. Treaba s-a împuţit rău de tot, curcanii sunt pe urmele noastre, explică el agitat.

În umbra întunecoasă a aleii, acesta scoase o ţigară din haina neagră de piele şi o aprinse frecând chibritul de unghie şi făcându-şi palmele căuş. Apoi, pe furiş, aruncă o privire în jur ca să vadă dacă e vreo mişcare.

– Grozav, *pendejo*. I-ai condus direct aici, la vechiul tău prieten, Rafael. Chiar că eşti deştept. Ţi-am spus că, până săptămâna viitoare, nu pot găsi cumpărător pentru maşinăria aia cu raze X şi ţi-am spus să nu vii aici să mă cauţi. Voi doi vă jucaţi cu viaţa mea, omule.

– Linişteşte-te, *ese,* zise cel mai scund. A fost ideea mea. Nu putem aştepta mai mult de o zi şi voiam să îţi dăm o ultimă şansă.

– Nu ştiu, omule, replică Rafael. Trebuie să văd dacă ei pot face rost de bani până atunci. Cum ţi-am zis, mi-au spus că nu pot până săptămâna viitoare. Lucrul ăsta e mare cât o casă.

– În regulă, zise cel înalt. Sună-mă mâine, înainte de prânz, sau o dăm următorului de pe listă.

– N-aţi venit aici pentru că vă place de mine, răspunse Rafael. În mod sigur vă place pâinea pe care oamenii mei sunt gata să vi-o plătească.

Rafael se întoarse înăuntru, iar maşina neagră, cu farurile stinse, porni încet pe alee. „Nenorociţii ăştia chiar nu ascultă“, îşi spuse el intrând în biroul unde Melba calcula încasările din ziua aceea, cu Excalibur întins la picioarele ei.

– Ţi-am zis de o mie de ori, fiule, izbucni Melba, o să dai de necaz dacă faci afaceri cu oameni din ăştia.

– M-ai spionat?

– Nu-mi plac prietenii tăi. Nu vreau să-i văd pe aici. Înţeles?

Rafael dădu din cap. Ştia că Melba avea dreptate, însă el avea propria realitate de care să se ocupe, şi lumea pe care o împărţea cu Melba era numai o mică parte din aceasta. În noaptea aceea, înainte să plece, se duse la coşul de hârtii, scoase fileul de acolo şi şi-l puse în buzunarul de la haină.

Capitolul cinci
Blanche

Când se gândea la Blanche, fiica Melbei, Samuel devenea romantic. Se gândea la ea tot timpul, dar trebuia să facă eforturi pentru a-şi ascunde, în public, sentimentele dulcege, ca să nu i se înmoaie genunchii. Întotdeauna fusese conştient de faptul că această obsesie a lui era ridicolă: erau complet diferiţi. Pentru el, Blanche nu era cu un cap mai înaltă, ci zveltă precum trestia, cu pistrui care nu erau de fapt pistrui, ci un nimb auriu. Ochii ei, albaştri ca ai mamei sale, erau două lacuri limpezi de care nu avea curajul să se apropie de teamă că va pieri. În prezenţa ei bătea în retragere şi amuţea. În ceea ce o privea, Blanche mergea întotdeauna dreaptă, fără a se ruşina de înălţimea ei, care la o altă femeie ar fi putut fi un defect. Avea apucături băieţeşti şi era înnebunită după sport. Schioare experimentată, petrecea uneori două sau trei luni pe iarnă la Squaw Valley, ca instructor de schi. Primăvara şi vara înota şi alerga în curse de fond, asta când nu se ocupa de alpinism. Toamna găsea alte sporturi, cu ajutorul cărora să îşi consume energia.

Melba își pierduse speranța că fiica ei se va mărita, așa cum făcuseră restul fetelor de vârsta ei, și că îi va dărui nepoți. Fiica ei râdea de emisiunile televizate ce preamăreau familiile perfecte, cu copii bine educați, un tată muncitor și o mamă care făcea prăjituri și dădea cu aspiratorul, purtând tocuri înalte și un șirag de perle.

În ciuda deosebirilor dintre ele, mama și fiica erau foarte apropiate. Blanche lucra gratis pentru Melba, ocupându-se de contabilitate, studiind în același timp ca să devină contabil autorizat. Chiar și iarna venea de la Tahoe o dată pe lună ca să pună ordine în registrele barului, să plătească și comisia de verificare, și impozitele pe salarii și, desigur, să completeze cecurile pentru angajați.

Dacă Samuel afla că Blanche urma să fie la bar, în mod cert era și el prezent, chiar dacă ea nu-i acorda nici un pic de atenție. Era una dintre acele puține femei indiferente la efectul pe care îl aveau asupra bărbaților. Acea indiferență aprindea și mai mult pasiunea lui Samuel. Aștepta răbdător, sorbind din whisky-ul cu gheață, stând la masa rotundă sau privind-o în oglinda din spatele barului, în timp ce ea verifica atent registrele contabile, rozând capătul creionului sau dându-și din ochi o șuviță rebelă de păr. Uneori încerca și îi capta atenția cu banalități, căci niciodată nu reușea să spună ceva inteligent sau sexy.

În ziua aceea profită de ocazie.

– Bună, Blanche, nu te-am mai văzut de ceva timp. Cum merge treaba?

– Bună, Samuel, stai la masa aia de trei ore și nu m-ai văzut?

– Eram dus pe gânduri. Am probleme.

– Nu mi le spune acum, sunt foarte ocupată. Ești palid. N-ai pic de culoare în obraji. Ai nevoie de niște sport. Ce zici să alergi cu mine în weekend?

Surprins, Samuel cântări în minte oroarea de a face jogging împreună cu ea și posibilitatea că nu o să mai aibă niciodată această șansă, de a fi singur cu ea.

– Nu mă prea pricep la alergat, dar putem face o plimbare în parcul Golden Gate. Ce părere ai? îngăimă el.

– În regulă, ne vedem la moara de vânt de pe plajă, sâmbătă la ora opt dimineaţa. Eu o să alerg, iar tu poţi să te plimbi. Luăm o gustare la Betty's, în Haight. Ştii tu, cel de lângă stadionul Kezar.

De la masa rotundă unde se aşezase împreună cu Excalibur, Melba observa ce se întâmpla. Până în acea zi nu spusese nimic, dar era clar amuzată de nepotrivire şi de indiferenţa fiicei sale faţă de interesul lui Samuel, nu tocmai bine ascuns. În timp ce Blanche se pregătea să plece, Samuel o urmări, încercând să prindă încă o dată adierea feromonilor. Auzise la radio că feromonii erau responsabili de atracţia sexuală şi conchise, bineînţeles, că ai fetei erau foarte puternici. Oftă adânc şi se hotărî să plece şi el, gândindu-se în acelaşi timp cât de multe ore se vor scurge până să se întâlnească sâmbătă cu ea, în parc.

Când trecu pe lângă masa rotundă, Melba îl prinse de braţ.

– Cu ce te pot ajuta? zise el surprins.

– Relaxează-te, omule. Stai jos şi vorbeşte cu noi, spuse Melba zâmbind. Excalibur tocmai îmi zicea că arătaţi rău împreună, continuă ea, făcându-i semn lui Samuel să-i aprindă ţigara.

Samuel se lăsă cu zgomot pe scaunul gol de lângă ea, având pe chip o expresie atât de posacă, încât Melba izbucni în râs.

– De ce nu-i ceri să facă ceva care să solicite mai puţin efort fizic decât alergatul?

– Nu ştiu la ce te referi, Melba, mormăi el examinându-şi unghiile.

– Termină cu prostiile, Samuel. Eşti nebun după ea.

Samuel se înroşi şi rămase tăcut câteva clipe.

– Uf, este chiar atât de evident?

– Nu e un lucru rău, scumpule. Numai că nu ai ales calea cea bună.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Ca să izbuteşti să îi atragi atenția, trebuie să alegi un domeniu în care să poți concura. Tu nu eşti în stare să fugi nici câțiva metri, aşa cum nu sunt nici eu. De fapt, chestia asta te-ar putea ucide, adăugă ea, râzând şi trăgând cu sete din țigară.

Samuel îşi aprinse şi el o țigară şi începu să râdă împreună cu ea. Râsul lor se transformă în nişte chicoteli prosteşti, incontrolabile, şi râseră astfel până când îşi dădură seama că toți clienții din bar se zgâiau la ei.

– Jalnic, nu? zise Samuel.

– Da, jalnic, dar asta-i viața, spuse Melba tuşind.

Sâmbătă dimineață, Samuel şi Blanche se întâlniră în partea vestică a parcului Golden Gate, aproape de Oceanul Pacific, la moara de vânt Murphy, una din cele două mari mori de vânt olandeze care arătau de parcă ar fi fost aduse chiar dintr-un sat din Țările de Jos. Erau mari, impozante şi necesitau ceva reparații la exterior; nici măcar o scândurică nu fusese înlocuită de când începuseră să se dărăpăneze, cu ani în urmă. Serveau însă unui scop anume. Erau folosite pentru a obține apa necesară irigării parcului şi unora dintre lacurile sale. O sarcină grea pentru o suprafață de peste o mie de pogoane ce fusese proiectată de celebrul William Haward Hall, în anii 1870, pentru a acoperi dunele de nisip şi vegetația răzleață de pe pământurile bătute de vânturi, după cum îi explică Blanche lui Samuel.

– Parcul s-a preschimbat într-o adevărată minune modernă datorită lui John McLaren, care a fost însărcinat să se ocupe de el şi care a locuit în McLaren Lodge până a murit în 1943, în vârstă de 96 de ani, îl mai informă ea pe Samuel.

Era o zi rece, tipică. Ceața nu se ridicase şi vântul bătea înspre oraş, dar nisipul nu ajungea până în parc. Înaintarea acestuia era împiedicată de chiparoşii plantați între ocean şi morile de vânt. Copacii erau mărturie a puterii cu care sufla vântul, căci erau cu toții încovoiați spre est.

Blanche era îmbrăcată în trening şi adidaşi, avea părul prins la spate cu un elastic, arătând ca o atletă adevărată. Samuel, pe de altă parte, purta mocasini şi obişnuita sa jachetă sport, de culoare bej, cu mânecile găurite de la arsurile de ţigară. Singura schimbare era o cămaşă din madras, ale cărei nuanţe de cafeniu se potriveau în mod surprinzător cu jacheta. Asta era ideea lui despre o ţinută sportivă.

– M-am gândit că ar fi plăcut să alergăm prin parc. E mai puţină lume. Tu poţi să te plimbi, dacă vrei; şi pentru că voi ajunge înaintea ta, voi face şi nişte cumpărături, după care ne întâlnim la Betty's, în jur de zece, să zicem, îi propuse Blanche.

– Asta înseamnă peste două ore. Crezi că îmi va lua atâta timp ca să ajung acolo? întrebă Samuel, speriat de acest gând.

– Mai mult sau mai puţin. Nu-ţi face griji. Astăzi nu mă grăbesc şi îmi va face plăcere să stau de vorbă cu tine.

Samuel oftă.

– Ce se-ntâmplă dacă ajung acolo mai devreme?

– Asta ar fi cu-adevărat surprinzător! Dar, dacă se întâmplă una ca asta, poţi să mă cauţi la Haight. Voi fi fata în trening, zise ea cu un zâmbet radios, după care se îndepărtă.

Samuel se aşeză pe o piatră de lângă moara de vânt care nu funcţiona şi îşi aprinse o ţigară, gândindu-se la ale lui. Lucrurile nu ieşiseră aşa cum plănuise el. În loc să petreacă, în plăcuta companie a lui Blanche, câteva ore, avea să şi le petreacă alergând precum un evadat, singur. Când înţelese care este situaţia, se ridică încet, stinse ţigara, încercă să se înfofolească în jacheta sport, astfel încât partea de sus a corpului să îi fie ferită de vânt, şi o luă agale spre Lincoln Way, în partea de sud a parcului. Aşteptă autobuzul care mergea în centru, frecându-şi mâinile una de cealaltă ca să şi le încălzească. Atunci când sosi autobuzul 72, se urcă în el şi coborî când ajunse pe Stanyan Street, unde se sfârşea parcul. Parcursese întreaga lungime a parcului Golden Gate, până în est. Acum se afla vizavi de stadionul Kezar, chiar lângă Panhandle. Activitatea era în toi deoarece toţi cei care se ocupau

de întreținerea terenului pregăteau stadionul pentru meciul de a doua zi al echipei Forty-Niners[1]. Cumpără un ziar, traversă spre parc și se așeză pe o bancă. Totul durase douăzeci de minute. Era înconjurat de o sumedenie de copaci, unii dintre ei fără frunze, între care erau peluze generoase și un teren de joacă; pentru că era sâmbătă, acesta era plin de copii care abia învățau să meargă și de mămici. Erau îmbrăcați în hăinuțe multicolore și viu colorate și purtau căciulițe și mănuși cu un deget, asortate.

Stătea acolo de mai bine de o jumătate de oră, când Blanche trecu pe lângă el ca în transă; părul ei șaten-auriu era ud de transpirație, avea obrajii aprinși și nasul roșu, ca de clovn. O găsi mai frumoasă ca oricând. Samuel își spuse că avea grația unei gazele alergând în salturi lungi pe câmpia africană. Nu că el ar fi fost vreodată în Africa sau în orice altă parte a lumii, dar îi plăcea metafora. Va găsi o ocazie să i-o spună și lui Blanche, dacă va reuși să-și ia inima în dinți.

Când ajunse la intersecția dintre Stanyan și Haight, Blanche se opri, așteptând să se schimbe culoarea semaforului, dar continuă să alerge pe loc, oprindu-se apoi destul de mult timp ca să-și atingă degetele de la picioare. Samuel se răzgândi și nu îi mai ieși în întâmpinare, deoarece ar fi fost stânjenitor pentru el să îi explice viteza cu care sosise. Era mai bine să nu o facă. Când semaforul își schimbă culoarea, Blanche traversă și porni cu pas vioi pe Haight Street, principala stradă din Haight Ashbury District. Pe atunci era doar un cartier oarecare al orașului San Francisco. Încă nu apăruseră hipioții care aveau să o transforme cu totul.

Samuel așteptă până când fata trecu de Betty's. Apoi se ridică, intră în local și se așeză într-un separeu, uitându-se pe geam. Fumă câteva țigări și tocmai citea ziarul, bând cea de a treia ceașcă de cafea, când fu luat prin surprindere de

---

[1] San Francisco 49ers – echipă profesionistă de fotbal american (n.red.)

vocea care îi strigă „bau!“ şi de atingerea uşoară pe umăr. Era Blanche, surâzătoare şi plină de energie.

– Mergi foarte repede, comentă ea.

– Nicidecum. Vrei să mănânci ceva?

– Mulţumesc. Un morcov şi un pahar de suc de portocale.

Samuel chemă chelneriţa şi îi dădu comanda.

Aceasta schiţă un zâmbet.

– Nu servim morcovi.

– De ce nu? întrebă Blanche.

– Întrebaţi-l pe proprietar.

– În regulă, voi lua un suc de portocale.

– Nimic altceva?

– Eu mai vreau încă o cafea.

Discutară despre una şi alta, iar Samuel simţi că se leagă ceva, deşi nu puteai fi niciodată sigur atunci când era vorba de Blanche, căci avea inocenţa şi entuziasmul unui câine de vânătoare.

Capitolul șase
Samuel începe cercetările

Deşi Melba îl îndruma în direcţia cea bună, Samuel îşi folosi timpul liber pentru a începe investigaţiile cu privire la moartea lui Reginald Rockwood. Melba avea dreptate, recunoscu el. Smochingurile erau prea scumpe. Neîndoielnic, primea o mulţime de bani de undeva. Dar de unde? Gândindu-se bine la această problemă, îşi cântări opţiunile şi ajunse la concluzia că un ziarist falit, care se ocupa de vânzarea anunţurilor de mică publicitate, nu avea prea multe.

Apoi îşi aminti de Charles Perkins. Făcuseră colegiul împreună. Era un tip din Midwest care lucra acum la Procuratură ca avocat în cazurile de infracţiuni federale. Samuel îl ajutase de câteva ori la cursurile extrem de dificile de literatură din anul doi şi era convins că Charles îşi va aminti de datorie, chiar dacă trecuseră atâţia ani.

Fixă o întâlnire şi se duse la biroul lui din Clădirea Federală de pe Seven Street.

Charles îl întâmpină la uşă. Avea pielea gălbuie şi părul moale, de culoarea paiului. Îşi făcea cărare într-o parte, dar mereu îi intra în ochi o şuviţă slinoasă. Chipul cu trăsături

puternice dădea impresia unui om amabil, dar Samuel îl cunoştea bine şi ştia că era o persoană meschină. Era un tip nervos, cu gesturi bruşte şi incapabil să stea locului. Avea prostul obicei de a se comporta ca un profesor de gimnaziu, arătând cu degetul spre toate şi spre toţi. Această manie îl făcea pe Samuel să devină întotdeauna defensiv. Charles era înconjurat de hârtii. Teancuri întregi erau aşezate peste tot în birou şi le tot muta dintr-un loc într-altul, astfel încât era aproape imposibil să găseşti un loc liber în cameră.

Când îl văzu, Samuel îşi aminti ce persoană dificilă şi plictisitoare era la colegiu. Simţi instinctiv că Charles nu se schimbase prea mult. Avea acelaşi aer de adolescent neîngrijit şi arţăgos.

– Care-i treaba, Sam? Arăţi de parcă n-ai dormit peste noapte, comentă Charles.

Samuel fu surprins deoarece, deşi nu acordase atenţie propriei ţinute şi purta hainele sport boţite cu care se îmbrăca de obicei, dormise bine cu o noapte în urmă, iar acum se simţea în formă şi capabil să se concentreze.

– Investighez moartea unui tip din înalta societate. Este un caz ciudat, mărturisi el. Tipul care a murit avea cinci smochinguri, dar locuia într-o cameră de serviciu de la Engel's, tipografia unde era angajat ca îngrijitor. Moartea lui a fost considerată sinucidere, însă eu cred că e vorba de altceva.

– Vrei ca Guvernul american să cerceteze treaba asta?

– Mda. Cred că are bani ascunşi pe undeva.

– Da, sigur, din cauza asta a locuit într-o cameră de serviciu, râse Charles.

– Nu, nu. Ascultă, cred că trăia aşa ca să nu iasă în evidenţă, zise Samuel, întrebându-se dacă într-adevăr dorea să fie supus interogatoriului pomposului său prieten doar ca să arunce o privire peste dosare.

– Ce dovezi ai?

– Avea gusturi costisitoare. Smochingurile costă o grămadă de bani şi ale lui erau de cea mai bună calitate.

Dacă își permitea astfel de haine, de ce trăia într-o cameră de serviciu?

– Poate era nebun.

– L-am cunoscut bine și te pot asigura că nu era nebun.

– Deci, ideea ta este că obținea banii în mod ilegal? Ca, de pildă, șantajând pe cineva? De ce ar fi Guvernul Federal interesat de așa ceva?

– Nu știu încă. Însă ești singura persoană cunoscută care poate arunca o privire în conturile acestui tip. Dacă găsim ceva și sunt implicați agenții federali, poți încredința cazul Procuraturii, iar tu vei apărea ca un erou, zise Samuel.

– Puține șanse, bătrâne. Dar uite cum facem: eu sunt dispus să îți acord două zile din timpul meu prețios. Ne vedem aici mâine la ora zece. Vino cu o listă cu nume de bănci sau alte instituții unde crezi că ar putea fi ascunși banii. Eu o să te ajut cu o citație din partea Guvernului Federal.

Mai târziu, Samuel se duse la Camelot ca să se consulte cu Melba. Îi spuse că a doua zi urma să-l întâlnească pe prietenul lui de la Procuratură și că avea nevoie de sfatul ei.

Melba râse.

– În filmele proaste din anii '40, exista întotdeauna replica aceasta „caută femeia“, zise ea, cu un zâmbet.

Excalibur se apropie de el, șchiopătând, ca să-l adulmece, și Samuel se strâmbă nemulțumit.

– Până la urmă câinele ăsta o să-ți alunge clienții.

– Din contră, toți îl răsfață. Știi că are nas de copoi? Poate lua orice urmă.

– Foarte folositor, comentă Samuel.

– Bineînțeles că este folositor. Fii liniștit, o să se obișnuiască și cu tine și o să devină cel mai bun prieten al tău. Ai observat că nu mai mârâie la tine? Fii atent. Ăsta e semn de interes. Vino aici, luptător feroce; stai lângă mămica, zise ea cu blândețe.

Excalibur se lăsă jos, lângă scaunul ei.

– Te-ai uitat prin lucrurile tipului, să vezi unde ar fi putut ascunde banii? îl întrebă Melba, sorbind din paharul de bere.

– Ce vrei să spui?

– Unde sunt lucrurile lui?

– Din câte ştiu eu, sunt la tipografie. Cu excepţia hainelor pe care le avea pe el când a murit. Acestea sunt încă la biroul medicului legist, răspunse Samuel.

– Dacă avea bani ascunşi, atunci trebuie să existe o chitanţă pe undeva. Poate fi ceva neconvenţional. Poate fi vorba de un cont curent, dar mă îndoiesc că e pe numele lui. Mai mult ca sigur a ascuns bani lichizi, spuse ea. Dacă aş fi în locul tău, aş porni investigaţia din aceste două locuri. Caută un indiciu. Poate fi chiar ceva foarte banal.

Samuel mai bău două pahare împreună cu Melba, meditând la cele auzite şi analizând, cu ea, noile piste. Nici urmă de Blanche, dar nu avu curaj să întrebe unde e. Când se ridică să plece, Excalibur îl urmă cu nasul aproape lipit de piciorul lui.

– Îţi învaţă mirosul, îi explică Melba. Du-te acasă, pari obosit.

Însă Samuel se duse la Chop Suey Louie's, se aşeză pe un scaun în faţa acvariului, la tejghea, şi ceru un bol cu tăieţei. Se uita la peştii tropicali coloraţi, îndeosebi la cei aurii, care se deplasau încet în marele vas. După spusele lui Louie, aduceau noroc localului. Îi fu adus bolul aburind. Aroma era îmbietoare şi, dintr-odată, îi deschise apetitul, amintindu-i că, de câteva ore bune, nu mai mâncase nimic, iar gura îi era sălcie de la whisky. Se aruncă asupra mâncării, dar nu reuşi să apuce nici măcar un tăieţel. Louie se apropie de el cu o furculiţă.

– Într-o bună zi o să înveţi, îi zise el zâmbind.

– Mda, într-o bună zi.

A doua zi dimineaţă Samuel sosi, la ora zece, la sediul Procuraturii din Clădirea Federală, de la intersecţia dintre Seventh Street şi The Mission. Pentru a ajunge aici, luase

funicularul din apropierea casei până în Market Street, apoi mersese pe jos până pe Seventh Street.

Prietenul său, Charles Perkins, purta același costum. Samuel observă că una din mâneci era cu doi centrimetri și jumătate mai scurtă decât cealaltă, astfel încât butonul placat cu aur de la manșetă ieșea în evidență pe cămașa albă.

– De unde vrei să începem cercetările, Samuel? îl întrebă el.

– Ar trebui să mergem mai întâi la medicul legist și să ne asigurăm că nu am trecut ceva cu vederea. Apoi ar trebui să mergem la angajatorul lui Rockwood. Mi-amintesc că am văzut o cutie plină cu invitații tipărite, iar pe unele dintre ele erau niște însemnări.

Charles puse în servieta lui ponosită din piele maro câteva formulare federale de citație, în alb, cu antetul Departamentului Justiției pe ele. Își puse paltonul gri, își petrecu un fular albastru din lână în jurul gâtului și îi făcu semn lui Samuel să-l urmeze.

Ieșiră din Clădirea Federală și luară un taxi. Era o zi de decembrie, rece și întunecată, iar străzile erau pline de oameni care făceau cumpărături de Crăciun și se îndreptau spre centru. În acel an Jacqueline Kennedy adusese la modă pălăriile din fetru, în formă de cutii de bomboane. Oricum, în acele zile San Francisco era un oraș al pălăriilor, așa că majoritatea femeilor purtau pălării și paltoane elegante, și ignoraseră genul de modă adoptat de Jacqueline. Se amestecară cu bețivanii murdari care veneau dinspre The Mission, cu străini din afara orașului și călători obosiți care se buluceau la ieșirea din stația Greyhound, chiar vizavi.

Charles îi explică șoferului de taxi unde voiau să meargă și curând ajunseră în fața Institutului Medico-legal, un imobil cu un singur etaj construit din piatră cenușie. Când intrară, Samuel îl salută pe funcționarul slăbănog care îl primise și data trecută și îi spuse că trebuie să îl vadă pe șeful lui, deoarece agenții federali au citație și doresc să examineze dosarele referitoare la Rockwood.

Funcționarul luă documentul completat de mână de procuror și dispăru în spatele unei uși cu geam mat. După un minut, ușa se deschise din nou și apăru legistul, purtând halatul pe care era prins ecusonul.

– O investigație? Ce anume căutați, mai exact?

Charles Perkins îi vorbi de sus.

– Știți că nu vă pot spune, domnule. Trebuie doar să mă uit prin tot ce aveți cu privire la Rockwood. Puteți agăța astea undeva? întrebă el, întinzându-i paltonul și fularul.

– Vă rog, răspunse legistul, arătând spre cuierul de la intrare.

Își trecu degetele prin părul ce începuse să se rărească și își miji ochii, curios să afle ce anume căuta procurorul.

– Samuel, poți să mă lămurești în vreun fel? i se adresă el direct.

– Cu mine trebuie să vorbiți. El este cu mine, îl întrerupse Charles.

Samuel și legistul schimbară o privire. După câte se părea, își spuse, va trebui să îl suporte pe îngâmfatul ăsta.

– Foarte bine, zise legistul care își dădu seama că avea să fie lăsat pe dinafară.

Dădu instrucțiuni funcționarului:

– Adu toate lucrurile care au aparținut domnului Rockwood și dosarul cu raportul de la autopsie, și pune-le în camera de acolo. Eu voi răspunde la întrebările acestor domni.

– Sunt convins că aveți alte treburi de făcut, spuse Charles, care prefera să lucreze fără să fie supravegheat.

– Este vorba de protocol, replică legistul. Este vorba de evidența probelor. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut lăsa singuri cu obiectele respective; dar nu îi plăcea de Charles, așa că nu voia să se urnească din loc.

– Foarte bine, zise Charles. Presupun că putem fotografia orice dorim, nu-i așa?

– Da, desigur, atâta timp cât nici un original nu părăsește această clădire. Înțelegeți, este vorba de evidența probelor.

– Da, da, mi-ați spus deja, murmură Charles.

Legistul îi însoți până în camera în care fusese și Samuel, cu ocazia primei sale vizite. Înșirară pe masa din lemn lucrurile care îi aparținuseră lui Rockwood și începură să cerceteze conținutul buzunarelor. De astă dată Samuel nu mai fu mișcat la vederea micului teanc de obiecte care reprezentau tot ce lăsase Rockwood în urma lui. Era convins că nu știa nimic despre el și că, de fapt, nici nu-i fusese cu-adevărat prieten. Găsiră pachetul de țigări Philip Morris pe jumătate gol, care nu le oferi nici un indiciu, bricheta Zippo pe care Charles o aprinse. Funcționa. Cei șaptesprezece dolari în bani gheață se aflau tot acolo, la fel și invitația tipărită. Portofelul conținea cardul de asigurări sociale și fotografia lui Rockwood în uniformă de ofițer. Charles scoase un aparat de fotografiat cu bliț și poză fiecare obiect în parte, aruncând becurile folosite în coșul de hârtii din colț.

– Ăsta este numărul de asigurare socială? întrebă Charles.

– A fost verificat, spuse medicul legist. Și chiar a fost în armată.

– Interesant, nu avea nici o cheie la el, remarcă Charles.

– Nu neapărat, replică legistul. A fost sinucidere. S-ar putea să descoperiți că și-a lăsat cheile la locul de muncă, unde am înțeles că locuia. Dacă aflați ceva noutăți, sunt convins că mi le veți comunica. Corect, Samuel?

– Da, domnule, răspunse Samuel, aruncându-i o privire vicleană.

Charles Perkins, ignorându-l pe legist și încă sâcâit de faptul că nu i se permisese să ia cu el nici un obiect, își îndreptă atenția asupra invitației.

– Spui că asta-i de la firma Engel's? De unde știi, Samuel?

– Vezi însemnul de marcă, din partea de jos? Dacă te uiți de foarte aproape, vei vedea că acolo este trecut numele lor. Așa am știut unde să mă duc.

– Ce știi despre numărul de telefon pentru confirmare?

– Am sunat și nu auziseră de el.

Verificară smochingul și la început nu găsiră nimic. Apoi Samuel își vârî mâna adânc în buzunarul interior, unde probabil

că Rockwood își ținea portofelul. Scoase de acolo ceva ce semăna cu o jumătate de chitanță cu ideograme chinezești, de culoare roșie.

– Uitați-vă la asta! exclamă Samuel. Pare a fi o chitanță pentru ceva. Știe vreunul dintre voi să citească în chineză?

– Tu ce zici, omule, râse legistul. Fața asta de irlandez îți dă ție impresia că ar ști chineză?

Charles ignoră conversația și fotografie chitanța, după care încercă să copieze caracterele chinezești pe o bucată de hârtie. După trei încercări ridică din umeri și spuse:

– O să ne mulțumim cu atât până primim fotografiile.

Apoi el și Samuel puseră totul la loc.

– Vă purtați de parcă ați ști ceva ce nu vreți să-mi ziceți, comentă legistul. Doriți să cer o anchetă?

– Să nu mergem chiar atât de departe, replică Charles. Abia am început investigația. Să vedem unde ne duce și după aceea puteți lua o hotărâre.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, Charles îi șopti lui Samuel:

– L-am păcălit pe bătrân, spuse el și zâmbi, mulțumit de sine. Acum hai să vedem ce putem afla de la angajator, domnul Engel.

Trecură prin fața noului sediu al Tribunalului de pe Bryant Street și se urcară în alt taxi.

– Sediul firmei Engel's de pe Sacramento Street, zise Samuel, chiar lângă Front.

– Este un loc minunat, remarcă Samuel, impresionat din nou de eleganța anticamerei de la Engel's. Proprietarul are gust. Astea sunt desene originale de Piranesi.

– Și cine dracu' e Piranesi? întrebă Charles, uitându-se, fără interes, la două dintre ele.

Secretara de la recepție îl recunoscu pe Samuel.

– Ați venit ca să vorbiți cu domnul Engel despre îngrijitor, nu-i așa? îl întrebă ea. Numai o clipă, zise femeia și ridică receptorul ca să-l sune pe domnul Engel.

Acesta apăru imediat de pe coridorul de lângă recepție.

– Bună ziua din nou, domnule Hamilton. Văd că nu ați pierdut timpul și v-ați întors repede.

– Mă bucur că mă recunoașteți, răspunse Samuel. Acesta este Charles Perkins, de la Procuratură. Ar dori să vadă lucrurile domnului Rockwood și camera de serviciu în care locuia. Pentru ca totul să fie legal, a adus și o citație.

– Trebuie să îmi acordați câteva minute. Noi am pus totul în cutii. Am vrut să le aruncăm, dar ne-am gândit că s-ar putea să le ceară cineva.

Îl urmară spre partea din spate a clădirii, unde acesta descuie o magazie. Smochingurile erau puse în patru saci din plastic ce atârnau de țeava de apă și, alături, se aflau două cutii cu însemnele companiei Engel's pe ele. Erau ticsite și grele. Samuel le ridică, iar Charles îl întrebă pe proprietar:

– Putem folosi masa de acolo? Arătă spre cea aflată chiar la ieșirea din magazie.

– Desigur, zise domnul Engel. Dacă mai aveți nevoie de ceva, spuneți-mi.

Făcu un gest, de parcă și-ar fi dus mâna la pălărie, și merse înapoi în față.

Samuel puse cele două cutii pe masă și începu să scoată din ele câteva cutii de pantofi. Charles se apucă să se uite la invitații. Toate erau aranjate în ordine alfabetică. Le examină și aruncă o privire la însemnările de pe ele, dar avea încredere în ceea ce îi zisese Samuel, așa că nu voia să piardă timpul cu ceva de care se ocupase deja prietenul său, mai ales dacă nu ducea la nici un rezultat important.

– Să-mi spui dacă găsești niște bilete de avion pentru Maroc.

– Ce anume cauți? întrebă Charles, surprins.

– Nu contează. Dă-mi de știre dacă le găsești.

Samuel căută în buzunarele smochingurilor atârnate, dar nu dădu peste nimic. Reveni la cutiile pe care începuseră să le golească. La fundul uneia dintre ele găsi un set de chei pe care le zornăi ca să-i atragă atenția lui Charles.

– S-ar putea să fie cea mai importantă descoperire a noastră, zise Charles.

– Sper să fie așa.

Le puse pe masă și continuă să caute cealaltă jumătate a chitanței. Găsi încă o bucată de hârtie groasă, pe care erau înșirate caractere chinezești, ascunsă în coperta agendei pe care scria „Daily Reminder", dar care avea toate paginile albe. Samuel netezi bucata ruptă și o puse lângă cea pe care o copiase Perkins în biroul medicului legist. Se părea că dăduseră peste ceea ce căutau.

Charles fotografie cele două hârtii, apoi îl strigă pe proprietar.

– Scuzați-mă, domnule Engel, puteți veni o clipă?

Engel nu răspunse, așa că Samuel merse după el și îl aduse.

– Știți cumva de unde provine această bucată de chitanță? îl întrebă Charles pe proprietar.

– Mă tem că nu. În plus, nimeni de aici nu știe chineză.

– Domnul Rockwood a menționat vreodată că ar avea prieteni chinezi? se interesă Samuel.

– Nu. Pot să-i întreb pe ceilalți angajați, dar mă îndoiesc că știu ceva. Era un om prietenos și eficient, însă nu socializa cu ceilalți. Nu cred că și-a făcut nici un prieten aici.

– Vorbiți-ne despre aceste chei, zise avocatul.

– O recunosc pe aceasta; este de la ușa din față. Și aceasta este de la ușa din spate. Cea de-a treia este de la camera de serviciu în care am descoperit că locuia. Cealaltă este de la magazie. Dar nu am nici cea mai vagă idee în legătură cu celelalte două, adăugă Engel. Nu sunt de aici.

Charles separă cele două chei și le fotografie.

– Știți cumva dacă domnul Rockwood avea un cont în bancă?

– Da, la Banca Americană. Cel puțin acolo își depunea cecurile. Este chiar după colț.

– Aş putea vedea cecurile de salariu? întrebă Charles. Cinstit vorbind, încerc să aflu unde anume îşi ţinea banii. În contul lui sau în al altcuiva.

Proprietarul aduse cecurile emise pe numele lui Rockwood şi le puse pe masa plină. Erau cecuri standard de plată a salariilor, cu numele şi adresa companiei în colţul din stânga sus.

– Am pus deoparte toate cecurile lui, gândindu-mă că într-o bună zi s-ar putea să le ceară cineva, explică el, aşteptând următoarea întrebare.

Charles începu să le analizeze metodic. Toate erau semnate pe verso în acelaşi fel Reginald Rockwood, cu un scris citeţ, de parcă se mândrea cu acest nume. Sub semnătură era trecut un număr de cont şi cuvintele „Doar pentru depozit", cu acelaşi scris meticulos.

Charles fotografie câteva dintre cecurile reprezentative cu numele lui Reginald Rockwood pe o parte şi cu semnătura acestuia pe cealaltă parte. Îi ceru lui Samuel să îşi noteze numărul de cont în carneţel ca să nu fie nevoiţi să piardă timpul aşteptând să fie developate negativele. Apoi luă cheile şi se întoarse către proprietar:

– Le putem păstra? îl întrebă el.

– Aş prefera să vă fac copii. E un loc chiar în apropiere. Vi le pot da în câteva minute, zise Engel. Chemă un angajat şi îl trimise să se ocupe de duplicarea cheilor.

– Ştiţi ceva despre viaţa personală a acestui tip? continuă Charles.

– Absolut nimic. Domnul Hamilton vă poate spune că am fost foarte surprinşi când am aflat că dormea în cămăruţa de serviciu în care ţinem măturile.

– Cu privire la această chitanţă cu caractere chinezeşti sau ce-o fi ea, aveţi vreo idee unde ar putea fi acest loc?

– Nicidecum.

– Apreciem ajutorul pe care ni l-aţi dat astăzi, domnule Engel. Sperăm să nu vă mai deranjăm, dar avem nevoie să luăm această chitanţă pe care este scris în chineză. Înţelegeţi,

nu-i aşa? Este o chestiune oficială. Vă voi trimite o copie şi vă semnez şi o chitanţă de primire.

O scrisese deja şi i-o înmână lui Engel.

– Bine. Cât timp vreţi să păstrez restul lucrurilor? se interesă el.

– Până când vă voi spune eu, îi dădu Charles instrucţiuni.

Angajatul se întoarse cu copiile celor două chei. Era ora trei. Engel se scuză, iar Charles şi Samuel puseră totul la loc în cutii, apoi le duseră în magazie. Se uitară lung la jumătatea de chitanţă pe care era scris în chineză cu roşu.

– Crezi că vom afla de la ce e şi unde se află acest loc? întrebă Charles, dându-i lui Samuel bucata pe care era scris în chineză, împreună cu ceea ce notase el când fuseseră la medicul legist. Oricum, vino mâine la mine la birou la ora 10, să mergem la bancă şi să vedem ce fel de bani a pus tipul ăsta deoparte.

Samuel ştia exact unde să se ducă. Îşi luă la revedere de la prietenul său şi îi mulţumi domnului Engel, după care se urcă în autobuzul de pe Sacramento Street. Coborî la Powell şi merse pe jos câteva străzi până la Chop Suey Louie's. Amicul său, Louie, îi făcu semn să se aşeze la locul obişnuit de la tejghea. Dar Samuel clătină din cap şi arătă spre una dintre mesele din colţ, dându-i de înţeles că vrea să discute cu el.

– Cum merg lucrurile, Samuel? îl întrebă Louie.

– Bine, Louie. Putem paria încă o dată pe Forty-Niners. Cât de ridicat va fi pariul?

– Nu eşti un bun jucător, Samuel. Tu pierzi întotdeauna, zise Louie.

Samuel râse şi scoase bucata de chitanţă îndoită şi caracterele pe care avocatul încercase să le copieze pe o hârtie din carneţel.

– Poţi să-mi spui ce scrie aici, Louie?

Bărbatul se uită îndelung la cele două bucăţi de hârtie, încruntat, încercând să descifreze încercarea avocatului de a scrie în chineză. În cele din urmă zâmbi şi zise:

– Este o chitanță pentru un vas de mărime mijlocie de la magazinul chinezesc de plante medicinale.

– Cum adică?

– Asta înseamnă că deții conținutul unui vas cu plante medicinale de la magazinul unuia dintre cei mai mari vindecători chinezi. Problema este că tu nu ai decât jumătate de chitanță. Nu vei primi nimic dacă ai doar jumătate.

– De ce să aibă cineva un vas cu plante medicinale?

Proprietarul râse.

– Du-te și află.

Nedumerit, Samuel își aprinse o țigară și, încet, expiră fumul peste masă, spre scaunul gol, aruncând o privire spre Auria, peștele lui preferat care înota în acvariul plin de culori. Se simțea obosit. În ultimele zile mâncase prost, iar noaptea dormise agitat. Se foi pe scaun, întrebându-se ce fel de plante putea să țină Rockwood într-un vas și de ce.

– Știi unde este locul ăsta? se interesă Samuel.

– În Pacific, între Grant și Kearny. Toată lumea îl știe pe celebrul domn Song, proprietarul magazinului. El cunoaște toate secretele din Cartierul Chinezesc.

– Locul ăsta are un nume?

– Uite aici, zise Louie, arătând cu degetul spre caracterele scrise cu roșu. „Numeroasele Plante Chinezești ale Domnului Song". Pe chitanța ta apar doar ultimele cuvinte. Cred că am deslușit bine ce a vrut să scrie prietenul tău.

– E scris de cineva care nu știe chineză.

– Este evident, spuse Louie și începu să râdă.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutor, Louie. Spune-i mamei tale la revedere din partea mea. De ce nu mă salută niciodată? Pe ceilalți clienți cel puțin îi bagă în seamă.

– E din cauza părului tău roșcat. Crede că ești diavolul.

– Rahat, în fiecare zi înveți ceva. În regulă, Louie, nu uita că în weekendul ăsta pariez pe Forty-Niners.

– Auria aduce noroc clienților mei, dar nu și ție, zise Louie râzând.

Samuel era prea obosit ca să mai meargă la barul Camelot şi să-i povestească Melbei ce se întâmplase. Aşa că se îndreptă spre băcănia din colţ şi îşi cumpără un corn şi un măr, apoi se duse acasă. După ce mâncă, se vârî în pat şi, până adormi, îşi imagină cum ar fi să facă sex cu Blanche.

– Ştiu unde şi-a depozitat Reginald lucrurile, îl informă Samuel.

– Ajungem şi la asta, zise Charles. Vino şi uită-te la fotografii. Le-am developat aseară.

Îl urmă pe Charles până la mica masă de lângă biroul acestuia, unde erau întinse fotografiile, numerotate în ordinea în care fuseseră făcute. Samuel luă poza cu prima jumătate a chitanţei, numărul 85, şi o puse alături de cealaltă jumătate pe care o obţinuseră de la Engel's. Marginile se potriveau perfect.

– Cred că azi acest lucru va fi important, spuse el, şi ştiu exact unde trebuie să mergem, adăugă zâmbind, aşteptând să fie felicitat.

– Da, se mulţumi Perkins să zică.

– Nu m-ai auzit? Ştiu ce reprezintă chitanţa. Este pentru un vas.

– Nu te grăbi aşa. Cred că ar trebui să începem cu banca, deoarece acolo îşi depun oamenii de regulă banii, îl întrerupse Charles, făcând acel gest enervant de a-şi îndrepta degetul spre faţa lui Samuel.

– Nu sunt de acord, se împotrivi Samuel, dându-se înapoi ca să nu se trezească cu degetul în ochi. Ar trebui să începem cu magazinul Numeroasele Plante Chinezeşti ale Domnului Song. Rockwood a ascuns ceva acolo. S-ar putea să găsim indiciul pe care îl căutăm. Avem hârtia, spuse el, fluturând jumătatea de chitanţă.

– Lucrurile bune la sfârşit. Hai să ne ocupăm mai întâi de ceea ce este mai puţin interesant şi apoi mergem să luăm desertul.

– În regulă, încuviinţă Samuel, fără tragere de inimă.

Zâmbetul i se șterse de pe chip, iar umerii i se lăsară puțin. Charles ținea frâiele; el avea citațiile.

Ieșiră din Clădirea Federală și, de astă dată, traversară o stradă spre Market, de unde luară un taxi. Charles dădu instrucțiuni șoferului:

– Mergi drept înainte până pe Front Street.

Peste tot se vedeau brazi de Crăciun și bărbați din Armata Salvării, în uniformele lor albastru-închis cu dungi roșii la șepci, care sunau din clopoțel, invitând publicul să pună ceva bani în vasele pentru donații. The Emporium[1], aflat la intersecția dintre Fifth și Market, tocmai își deschisese porțile și lumea se tot revărsa înăuntru.

Coborâră din taxi pe Front Street, chiar în fața debarcaderului aflat dincolo de autostrada Embarcadero. Traversară Market Street, merseră până pe Sacramento și intrară în bancă. Așa cum zisese Engel, Rockwood avea un cont acolo. Charles prezentă citația și directorul le aduse registrele. Erau depuneri săptămânale ale cecurilor de salariu, plus o depunere lunară de 150 de dolari. Nu fusese efectuată nici o plată prin cec. De fiecare dată când suma ajungea la trei mii de dolari, se făcea o retragere în numerar și procesul era luat de la capăt. Cercetară registrele din ultimii patru ani și tiparul era același.

– Chestia asta nu ne ajută prea mult, zise Charles. Tipul a dus o viață destul de monotonă și în mod sigur n-o să găsim nimic surprinzător aici.

– Dar cei 150 de dolari lunar? Despre ce este vorba?

– Nu știu. Banca va verifica de unde provin banii și îmi va trimite un raport.

– Mă întreb ce făcea cu banii gheață?

– S-ar putea să nu aflăm niciodată. Cum ajungem la magazinul de plante?

– Îți arăt eu. Putem merge pe jos până acolo, spuse Samuel. E chiar după colț. Nu ne ia mai mult de douăzeci de minute.

---

[1] Magazin universal (n.red.)

Mulţumită celor întreprinse de Samuel cu o zi înainte, nu le trebui mult ca să îl găsească şi, curând, se aflau în faţa unui magazin pe a cărui firmă era scris „Numeroasele Plante Chinezeşti ale Domnului Song". În interior, geamurile erau încadrate de ghirlande din flori uscate.

Când intrară pe uşa din faţă, se auzi un clopoţel care le vesti sosirea. În magazinul slab luminat se aflau zeci de vase de mărime mijlocie, de culoare pământie, înalte de aproape 46 cm şi cu diametrul de 15 cm. Erau aşezate pe rafturi ce urcau de la podea până la tavanul aflat la cinci metri şi jumătate deasupra capului, acoperind doi dintre cei patru pereţi. Pe o porţiune de aproape doi metri, pe peretele dinspre est, erau rafturi cu vase mai mari, tot de la podea până în tavan. Fiecare avea un capac fixat cu un cerc din oţel cu două lacăte, despre care Samuel îşi imagină că era o măsură de precauţie împotriva cutremurelor şi a hoţilor. Pe fiecare vas era scris ceva, cu caractere chinezeşti de culoare neagră, un fel de număr de cod. De vreo douăzeci de sârme prinse aproape de tavan atârnau mănunchiuri de plante uscate, de toate felurile. Samuel şi Charles fură aproape ameţiţi de amestecul de arome înţepătoare.

La vreo şapte metri şi jumătate distanţă de uşă se afla o tejghea dată cu lac negru lucios, pe care erau pictate scene chinezeşti. Tejgheaua se vedea de afară. În spatele ei erau stivuite sute de cutiuţe, fiecare cu latura de aproximativ zece centimetri, care urcau până în tavan. Fiecare avea o încuietoare cu un lacăt şi pe fiecare se vedeau familiarele caractere chinezeşti. Zăriră o scară în colţ, sprijinită de cutii, care era fără îndoială folosită pentru a ajunge la vase. Lumina era atât de slabă încât nu-şi dădeau seama dacă locul era plin de praf sau dacă totul era vopsit în culori pământii.

Din spatele unei perdele din mărgele, care separa partea din faţă a magazinului de camerele de locuit şi de depozit, îşi făcu apariţia un bărbat cu un aspect atât de ciudat, încât Samuel şi Charles tresăriră când dădură cu ochii de el. Era un chinez albinos. Acesta îi cercetă pe cei doi cu ochii lui roz ce

se ascundeau sub sprâncenele stufoase, în timp ce își mângâia mustața albă, subțire, și barbișonul. Pielea îi era anormal de palidă și de netedă. Trăsăturile chipului erau transparente și arătau de parcă ar fi fost pictate cu pensula. Era imposibil să îi ghicești vârsta, putea să aibă oricât între cincizeci și o mie de ani. Purta o haină chinezească de culoare gri, cu mâneci largi, care îi acopereau mâinile, cu un model discret cu bambuși cusuți cu fir negru. Înclină ușor din cap, salutându-i.

– Am venit să vă punem câteva întrebări despre asta, zise Charles, după ce își reveni din uimire.

Bătrânul se uită la fotografie și la bucata de chitanță pe care i le arăta Charles și apoi începu să gesticuleze, dându-i de înțeles că nu îl poate ajuta deoarece nu înțelege.

– Cred că nu vorbește engleza, spuse Samuel.

În încăpere intră un bărbat scund, ușor adus de spate, îmbrăcat cu pantaloni albaștri și o cămașă asortată, de culoare albastră și fără guler. În mod limpede era un fel de asistent al domnului Song, dar curând ieși la iveală faptul că nici acesta nu vorbea engleză. Albinosul rosti câteva cuvinte în chineză și asistentul ieși pe ușa, făcând să sune clopoțelul.

– Recunoașteți chitanța din această poză? întrebă Charles, arătând cu degetul spre hârtia îndoită și spre poza celeilalte jumătăți, pe care le pusese pe tejghea.

Albinosul nu-i onoră nici măcar cu o privire. Deja le indicase că trebuie să aștepte și nimic nu îl deranja mai mult ca nerăbdarea și lipsa de curtoazie a albilor.

– Cred... începu Samuel, după care tuși de câteva ori și își scoase batista. Charles se uită urât la el, dar bătrânul se întoarse și îl privi cu interes.

După câteva minute, clopoțelul sună din nou și în magazinul de plante intră o tânără chinezoaică, urmată de bărbatul scund, în vârstă. Purta o fustă din stofă ecosez, care îi ajungea până sub genunchi și o bluză albă apretată, cu o emblemă pe buzunarul stâng. În mijloc era o pagodă, iar de jur împrejur scria: „Școala baptistă chineză, San Francisco, California“.

Ceea ce atrăgea cel mai mult atenția erau dinții ieșiți în afară, care o făceau să semene cu un castor. Tânăra îl salută pe albinos cu deosebit respect și imediat se adânci într-o discuție cu acesta într-o limbă pe care Samuel, obișnuit să trăiască în Cartierul Chinezesc, îl identifică drept un dialect din sudul Chinei. Apoi, se întoarse spre Samuel și Charles.

– Domnul Song mi-a cerut să vin și să îl ajut să afle ce anume doriți.

Charles făcu un pas în fața lui Samuel, care era pe punctul de a vorbi, și își îndreptă autoritar degetul spre bătrân.

– Spune-i că sunt reprezentant al Guvernului. Investigăm decesul lui Reginald Rockwood. Avem motive să credem că a depozitat aici ceva de valoare.

Fata îi traduse domnului Song, care nu părea defel intimidat de degetul lui Charles.

– Acesta este un magazin de plante medicinale. Vindem plante celor care sunt în căutare de leacuri pentru tot felul de boli, răspunse Song prin intermediul fetei.

Vorbea monoton și aproape șoptit.

– Ne puteți spune dacă această chitanță este pentru ceva ce țineți aici pentru domnul Rockwood? întrebă Charles.

– Nu văd decât o jumătate de chitanță. Este ruptă în două, traduse fata cele zise de domnul Song, în timp ce acesta ridică dintr-o sprânceană stufoasă.

– Spune-i că poza de pe tejghea reprezintă cealaltă jumătate.

– Zice că nu este îndeajuns. În Cartierul Chinezesc există o vorbă bine cunoscută: „N-ai chitanță, n-ai dovadă".

Fata nu se putu stăpâni și începu să râdă ca și cum ar fi auzit cea mai amuzantă glumă din lume. Albinosul o ciupi, aducând-o cu picioarele pe pământ.

Charles se înroși. Dar Samuel se molipsi de ilaritatea fetei și abia se abținu să nu izbucnească în râs. Îi plăcea ideea că domnul Song își bătea joc de înfumurarea lui Charles Perkins.

– Spune-i domnului Song că reprezint Guvernul Statelor Unite și că, dacă refuză să dea curs citației, îl pot arunca în închisoare, amenință Charles.

Atitudinea lui o înspăimântă pe fată, care traduse cuvintele lui Charles, gesticulând isteric, însă domnul Song răspunse netulburat, încrucișându-și brațele pe piept.

– Același lucru: „N-ai chitanță, n-ai dovadă". Nu-i pasă nici dacă îl reprezentați pe președintele Statelor Unite ale Americii.

Samuel îl trase de mânecă pe Charles și murmură:

– Nu te contrazice cu el. Nu vezi că e vorba de un soi de depozit particular? Uită-te la toate lacătele alea duble cu care sunt închise vasele și cutiile. Nu face decât să își protejeze clienții. Putem cere legistului să vină aici cu cealaltă jumătate din chitanță. Așa n-o să umble vorba că și-a trădat clienții.

– Domnule Song, spuneți-mi măcar atât, îi ceru Charles arătându-i cele două chei pe care le primise de la Engel's. Vreuna din aceste chei deschide ceva ce aparține domnului Rockwood?

Domnul Song ridică jumătatea de chitanță și o flutură în fața ochilor lui Charles.

– În regulă, domnule. O să aducem și cealaltă jumătate. Aveți însă grijă să nu vă atingeți de ceea ce aparține domnului Rockwood. Vom reveni mâine, zise Charles, clocotind de furie.

Charles puse citația înapoi în servietă și îl trase pe Samuel spre ușă. Chiar în clipa în care se pregăteau să iasă, fata îl strigă pe Samuel.

– Onorabilul meu unchi, domnul Song, spune că aveți o tuse tabagică foarte urâtă. Dacă veți lua acest medicament chinezesc de trei ori pe săptămână, timp de o lună, vă veți simți mai bine. Și mai spune că, dacă nu vă lăsați de fumat, veți muri de tânăr.

Fata îi dădu o sticlă de un sfert de litru pe care era scris în chineză. Samuel dădu din cap în semn de mulțumire și își scoase portofelul cu intenția de a plăti, însă albinosul îi făcu semn cu mâna că nu este nevoie.

– Întreabă-l pe domnul Song dacă este interesat să cumpere un anunţ de mică publicitate în ziarul la care lucrez.

Fata traduse.

– Nici un chinez nu citeşte ziarul dumneavoastră şi o astfel de reclamă nu i-ar fi de folos în afaceri. Dacă toţi clienţii săi ar vedea un asemenea anunţ ar crede că afacerea nu merge bine şi ar înceta să mai vină. Nu ar fi deloc convenabil.

– Păcat, oftă Samuel, punând sticluţa în buzunarul hainei.

Odată ajunşi în stradă, rămaseră pe marginea trotuarului, discutând. Charles era vizibil nemulţumit, dar Samuel îl convinse că făceau progrese.

– Am să-l citez pe nenorocitul ăla de legist, să fie aici mâine-dimineaţă şi să aducă şi chitanţa aia cu el, zise Charles, şi o să vedem atunci dacă ticălosul ăsta o să-şi mai permită să râdă de mine.

Apoi se întoarse şi porni pe Pacific, înspre Montgomery.

Când Samuel sosi la magazinul domnului Song a doua zi dimineaţă, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Pe trotuar stătea Charles, îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le purtase şi cu o zi înainte, nebărbierit, împreună cu doi poliţişti federali. Medicul legist, aparent furios, se plimba de colo-colo, părând că se ceartă cu el. Un domn chinez, îmbrăcat într-un costum din trei piese, marca Brooks Brothers, se sprijinea de vitrina magazinului, ţinând un picior îndoit, cu talpa proptită de pervazul ferestrei, pe care era scris numele domnului Song. Părea să fie singurul care nu se grăbea.

– Nu trebuia să faci asta! exclamă legistul, aprins la faţă şi respirând greu.

– Nu ai vrut să cooperezi, spuse Charles. De asta a trebuit să stau eu treaz toată noaptea ca să redactez declaraţia pe proprie răspundere pe care să o prezint magistratului. Aşa că acum am mandat de percheziţie.

– Chiar era cazul să mă citezi la şase dimineaţa? întrebă legistul, uitându-se din nou furios la Charles.

– Îmi trebuie chitanța și n-am timp de pierdut. Dacă mi-ai fi dat-o când ți-am cerut-o, am fi putut dormi amândoi liniștiți.

– Dar nu ai nevoie de prezența mea! strigă legistul.

– Sunt convins că îți amintești de argumentul pe care l-ai folosit: evidența probelor, replică Charles sarcastic.

La orele zece fix, asistentul domnului Song trase cel puțin cinci zăvoare din interior și apoi se trase într-o parte; Charles, medicul legist, cei doi polițiști, domnul chinez cel elegant și Samuel intrară în magazin. Clopoțelul de deasupra ușii sună frenetic, salutând întreaga procesiune.

Odată ajunși înăuntru, asistentul se duse șontâcăind în spatele perdelei din mărgele albastre și, dupa câteva minute, apăru domnul Song, cu o ceașcă de ceai fierbinte, acoperită cu o farfurioară; din când în când ridica farfurioara, inspira aroma și sorbea puțin. Costumul lui negru, închis la gât, îi accentua paloarea. Pe cap purta ceva ce părea a fi o scufie chinezească, de culoare neagră. Se înclină ușor și murmură ceva în limba lui.

– Vă urează bună dimineața și speră să aveți parte de mulți fii și de viață lungă, zise chinezul în costum elegant, care se prezentă drept traducător autorizat al guvernului.

– Spune-i că suntem aici pentru a examina conținutul vasului. Avem ambele jumătăți ale chitanței, zise Charles.

– Trebuie să le puneți aici, ca să le vadă, răspunse traducătorul.

Charles îi făcu semn medicului legist să se apropie de tejghea și puseră fiecare jos jumătatea de chitanță pe care o avea. Domnul Song scoase din mânecă o pereche de ochelari cu rame metalice și lentile groase, pe care și-i puse pe nas. Efectul fu sinistru: ochelarii îi măreau ochii roz și îl făceau să semene cu un struț. Domnul Song examină îndelung cele două jumătăți, pe când ceilalți încercau să-și stăpânească nerăbdarea.

– Aceasta este chitanța numărul 85. Acum aveți nevoie de cheie, spuse el prin intermediul translatorului.

– Rahat! exclamă Charles.

– Cred că avem cheia. Este una dintre cele după care ne-a făcut copii domnul Engel, zise Samuel, scotocind în plicul din servieta lui Charles şi scoţând două chei.

Asistentul trase scara spre mijlocul rafturilor cu vase din lut de pe peretele dinspre est. Domnul Song arătă spre numărul 85, cu un deget lung şi osos.

– Zice să urcaţi acolo şi să vedeţi dacă vreuna din chei descuie capacul. Este al doilea de lângă cel de sus, puţin mai la stânga.

Se uitară unii la alţii şi, cum nici unul nu se oferi voluntar, Samuel se căţără pe scara din lemn care scârţâia la fiecare pas. Întâi încercă să introducă cheia în cercul de oţel care ţinea capacul bine fixat pe vas, treabă nu tocmai uşoară deoarece scara se mişca, iar mâinile îi tremurau. De asemenea, nu-i plăcea înălţimea. La început nu se descurcă, dar reuşi să se calmeze şi găsi cheia care se potrivea. Apoi începu să vâre cheile în fâşia de metal care ţinea vasul lipit de perete. Un strigăt al domnului Song îl făcu să se oprească. Albinosul gesticula ca un nebun în timp ce îi vorbea translatorului.

– Nu, nu, spuse translatorul. Domnul Song se va ocupa singur de restul.

– De ce nu l-a dat jos de prima dată? întrebă Charles.

– Pentru că, dacă nu aveaţi cheia potrivită, nu era nevoie să îl dea jos, deoarece nu vă aparţinea, răspunse domnul Song prin intermediul translatorului.

Samuel coborî repede, iar asistentul aduse, din spatele perdelei din mărgele, un inel mare cu chei. Domnul Song căută printre ele şi alese una, pe care i-o dădu asistentului; acesta se urcă, cu o agilitate surprinzătoare pentru vârsta lui, pe scara care scârţâi, desfăcu fâşia de metal cu care era prins vasul de perete, îl coborî şi îl puse pe tejghea. Domnul Song verifică numărul, după care se trase înapoi.

– Spune că sunteţi bine-veniţi să îl examinaţi, conţinutul vă aparţine, zise translatorul.

– Nu, nu, răspunse Charles, vrem să îl deschidă el. Ar putea fi vorba de o bombă capcană sau cine știe ce.

Acest schimb de replici produse un moment de amuzament între translator și asistent. Domnul Song gustă clipa zâmbind ușor, chiar dacă acest lucru însemna dezvăluirea, pentru o clipă, a unui șir de dinți ascuțiți. În cele din urmă, omul cel mic de înălțime desfăcu capacul, îl dădu la o parte, punându-l alături, pe tejghea, și începu să golească vasul. Mai întâi scoase plantele. Erau destul de multe și aveau un ciudat miros de mucegai.

– Ce-s astea? întrebă Charles, prudent. Narcotic?

Luă puțin și adulmecă, bănuitor.

– Domnul Song spune că este vorba de o plantă chinezească Chai Hu, folosită pentru tratarea problemelor ficatului, explică translatorul. În engleză e denumită Bupleurum.

Asistentul scoase apoi câteva pachete. Unul era înfășurat în șervețele de hârtie și legat bine cu sfoară. Mai găsiră și cinci pachete mai mici, cu bancnote de o sută de dolari, fiecare legat cu elastice, unele atât de vechi încât erau pe punctul de a se dezintegra.

Samuel se uită cu atenție, curios să vadă dacă nu cumva erau ascunse în vas și niște bilete de avion, dar nici urmă de așa ceva.

Legistul, care stătea îmbufnat în colț, cu capul ca de broască țestoasă vârât între umeri, se înveseli când auzi de planta folosită pentru probleme hepatice. Potrivit analizelor, ficatul lui Rockwood era aproape distrus. Plantele îi întăriră părerea cu privire la cauza morții. Însă, după cum se prezenta situația, lucrurile erau mult mai complicate decât crezuse, ceea ce însemna că trebuia să păstreze cadavrul.

– Pot să analizez eu produsul, dacă vreți, zise el.

– Te rog, răspunse Charles. Luă pachetul învelit în șervețele de hârtie. Îl desfăcu apoi cu grijă și scoase la iveală o cutie din catifea. Conținea trei pietre strălucitoare, una de mărimea unui bob de fasole și două ceva mai mici.

Charles fluieră de uimire.

– Smaralde! Şi par să fie de calitate. Trebuie să valoreze mii de dolari. Mă întreb cum de-au ajuns în mâna unui îngrijitor. Câţi bani sunt aici?

Legistul numără bancnotele de o sută de dolari din fiecare pachet:

– Zece mii.

– Şi pietrele astea fac cel puţin încă pe-atât, adăugă Charles. Cât valorează medicamentul?

– Domnul Song spune că în jur de treizeci de dolari.

– Treizeci de dolari pentru nişte ierburi. Ce vremuri trăim! exclamă Charles.

– Stai puţin, interveni Samuel. Vezi bucata de hârtie înfăşurată în jurul bacnotelor ălora? E ceva scris pe ea. Pare a fi o parte dintr-o adresă. Doar numărul 838 şi nimic altceva.

Îşi scoase carneţelul şi notă numărul.

– Nu înseamnă mare lucru, zise legistul. A fost folosită doar ca să ţină bancnotele laolaltă.

– Nu se ştie niciodată.

Charles făcu pe grozavul, atât cât îi permitea oboseala.

– În numele poporului american, aceste probe vor trece în posesia noastră. Acest document ne permite să o facem.

Întinse translatorului mandatul de percheziţie, care îl luă şi i-l arătă domnului Song.

– Puteţi să luaţi întregul conţinut al vasului, spuse domnul Song, cu ajutorul translatorului, deoarece mi-aţi prezentat chitanţa. Însă vasul aparţine magazinului, aşa că trebuie să rămână aici.

– Îmi pare rău, domnule Song, răspunse Charles. Vom ţine probele în el până ce se va hotărî dacă este vorba de o infracţiune federală. Dacă nu va exista nici un motiv să-l păstrăm, vi-l vom restitui.

– Conţinutul vasului nu este al meu, este al vostru, replică domnul Song prin intermediul translatorului. Dar vasul aparţine magazinului Numeroasele Plante Chinezeşti ale Domnului Song şi nu va fi scos de aici.

– Vi-l putem plăti, sugeră Samuel.

– Nu este de vânzare, răspunse domnul Song, care deja își pierduse răbdarea proverbială a neamului său și își încrunta sprâncenele.

– Vă dau o chitanță de primire pentru vas, chitanță emisă de guvernul american, zise Charles. Scoase din servietă o hârtie cu antetul Departamentului de Justiție și făcu o listă detaliată a tuturor obiectelor pe care le lua din magazin. Translatorul îi citi lista domnului Song.

– Albul ăsta e surd sau a înnebunit? se răsti domnul Song.

Translatorul se gândi însă că era mai bine să nu traducă. În schimb explică:

– Domnul Song este nefericit, căci, dacă oamenii de pe stradă vă văd plecând de aici cu vasul lui, vor răspândi zvonul, iar el își va pierde reputația. Cum ar putea oamenii să mai aibă încredere în el dacă permite oricărui alb să plece din magazin cu un vas la subraț?

– Ascultați-mă, domnule Song, îl întrerupse Charles. Aveți aici o chitanță de primire pentru tot. Păstrați-o până se lămuresc lucrurile. Apoi, tot ce vă aparține vă va fi returnat, continuă el și trânti hârtia pe tejghea.

Extenuat, Charles făcu semn medicului legist, celor doi polițiști și translatorului să îl urmeze, blestemându-i pe albinos, pe asistentul acestuia și clopoțelul infernal de deasupra ușii, care nu înceta să sune.

– Samuel, dă-mi telefon mâine. Acum nu sunt în stare să judec cum trebuie, zise el.

Capitolul șapte
Rafael dă de necaz

Samuel se duse la barul Camelot dis-de-dimineață, deoarece Melba îl trezise ca să-i dea vestea proastă că Rafael fusese arestat. O găsi pe Blanche cărând navete cu bere din magazie la bar, fără nici un efort, îmbrăcată doar în pantaloni scurți și cu bocanci în picioare. Încercă să îi dea o mână de ajutor, dar navetele erau prea grele pentru el. Apoi Melba ieși din birou. Vorbise la telefon cu clienți importanți ai barului, sperând ca aceștia s-o ajute.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Samuel.

– I-am spus de o mie de ori să nu mai poarte blestematul ăla de fileu pe cap! izbucni Melba.

– Din cauza asta l-au arestat?

– Nu, l-au prins cu o mașinărie furată. Nu știu ce marcă, dar se pare că e o mașinărie scumpă. Au făcut percheziție la bar și la el acasă. Mama lui era disperată, explică Blanche.

– Ce putem face pentru el? întrebă Melba.

– Are nevoie de un avocat. Are dreptul la apărare, zise Blanche.

– Și cine o să plătească? o întrerupse Samuel.

– O să vedem. Trebuie să rezolvăm urgent chestia asta, spuse Melba.

– Pornind de la premisa că este nevinovat, sublinie Blanche.

– Doar nu crezi că Rafael este hoţ, fato! exclamă Melba

Câteva zile mai târziu, Samuel se afla la tribunal, uitându-se la judecătorul care stătea la tribună, îmbrăcat într-o robă neagră, şi bătea cu ciocănelul.

– Aprodul va face apelul. Vă rog să vă încadraţi în timpul prevăzut. Avem un program încărcat în dimineaţa aceasta.

Funcţionara adormită căută printre hârtiile din faţa ei.

– Statul California versus Rafael Garcia, dosarul cu numărul 54321702.

Rafael fu adus în sala de judecată cu cătuşe la mâini, cu lanţuri la glezne şi îmbrăcat în salopeta închisorii din San Francisco. Între timp, avocatul elegant de lângă Samuel, care purta un costum la două rânduri, marca Walter Fong, se uită la ceas şi îşi scoase din buzunar agenda electronică. Era bine făcut, cu părul cârlionţat, nasul borcănat, şi dinţi albi, îmbrăcaţi, de culoarea porţelanului unei căzi de baie. Zâmbea tot timpul ca să şi-i arate, căci de bună seamă îl costaseră o avere. Se îndreptă alene spre podiumul de lângă gărduleţul cu uşa batantă care îi despărţea pe observatori de participanţi.

– Hiram Goldberg de la Biroul de avocatură Hiram Goldberg, îl reprezint pe inculpatul Rafael Garcia.

Era unul dintre cei mai buni avocaţi de drept penal din oraş. Rămase aşteptând ca Rafael să se apropie încet de locul de lângă el, urmat de poliţistul care îl păzea îndeaproape.

Când ajunse, Rafael se uită la avocat cu suspiciune. Nu îl mai văzuse niciodată. Apoi aruncă o privire prin sala de judecată, îl zări pe Samuel în spate şi îl salută cu un zâmbet. Ghici că Samuel fusese cel care îl găsise pe ciudatul avocat care stătea lângă el, aşa că se mai relaxă puţin.

Judecătorul de la Tribunalul Municipal, roşu la faţă şi cunoscut pentru irascibilitatea sa, îl cercetă pe acuzat pe

deasupra ochelarilor, fără nici un fel de compasiune. Nu avea încredere în mexicani sau în orice alți imigranți de culoare; era o chestiune de principiu.

– Cu privire la acuzația de încălcare a articolului 496 din Codul Penal al statului California, primirea de bunuri furate, cum pledați?

– Inculpatul pledează nevinovat, onorată instanță, dorește să renunțe la dreptul la un proces rapid și solicită reducerea cauțiunii de la 5 000 de dolari la 1 500 de dolari, pe care suntem gata să îi depunem chiar astăzi.

– Este acuzat de un delict, domnule Goldberg. El este cel care trebuie să vorbească, nu dumneavoastră, îl mustră judecătorul. Domnule Garcia, pledați nevinovat și renunțați la dreptul la un proces rapid?

Rafael șușoti puțin cu avocatul său și, timp de aproape un minut, nu scoase o vorbă. Samuel își dădu seama de la distanță că aveau o dispută. Nu era deloc bine că Hiram nu vorbise cu clientul său înainte.

– Vorbești engleza, tinere? întrebă judecătorul, nerăbdător. Am un program aglomerat în dimineața asta și, dacă ai nevoie de translator, trebuie să luăm o hotărâre în această chestiune.

– Înțeleg totul, domnule judecător, exceptând povestea cu renunțatul. Voiam să aflu ce înseamnă. Nu doriți ca cineva să fie de acord cu un lucru pe care nu l-a înțeles, nu? spuse Rafael pe un ton sarcastic.

Hiram îi făcu semn să taca, dar Rafael își îndreptă umerii sfidător și aruncă o privire pătrunzătoare spre scaunul judecătorului. Era speriat, deoarece nu se mai aflase niciodată în fața unui judecător și era conștient că dăduse de bucluc, însă voia ca judecătorul să știe că era un bărbat pe propriile picioare.

– Ne vom pronunța în această privință, zise judecătorul. Trebuie să te consulți cu avocatul tău.

În timp ce Hiram se bătea pe coapsă cu mica agendă electronică, rubinul de la inelul său reflectă lumina fluorescentă

de deasupra. Treaba asta îi dădea peste cap toate planurile. Acum trebuia să aştepte până la sfârşitul audierii. Îi murmură ceva lui Rafael la ureche şi îi aminti judecătorului:

– Domnule judecător, sunt programat să mă prezint la departamentele 15, 16 şi 17.

– În regulă, ne reîntâlnim aici la unsprezece. Inculpatul nu pleacă nicăieri.

Rafael se reîntoarse în celula lui, cu cătuşe şi lanţuri, iar Hiram trecu în grabă prin uşile batante care separau publicul de cei implicaţi efectiv în proces. Îi făcu semn lui Samuel să iasă cu el pe hol.

– Tipul ăla e un şmecheraş mexican, se plânse el.

– Este un prieten de-al meu, zise Samuel, şi Melba vrea să-l scape de închisoare. De asta m-a trimis aici şi de asta te-a angajat.

– Sunt avocat, nu magician, replică Hiram.

Fălcile îi atârnau peste gulerul înalt şi apretat al cămăşii albe. Butonii de aur de la manşete se asortau cu acul de cravată. Samuel simţi o undă de antipatie faţă de avocat.

– Este greu să te înţelegi cu şmecheraşii ăştia mexicani. Îmi fac munca mult mai grea, chiar şi când îşi permit să mă angajeze. E o afacere de rahat. Melba mi-a dat o grămadă de bani ca să-l scap pe nenorocitul ăsta, dar el vrea să ştie tot ce se întâmplă în jurul lui, iar eu nu am timp de prostia asta. Du-te şi vorbeşte cu ticălosul ăla şi spune-i cum merg lucrurile în oraşul ăsta. Mexicanii sunt pe ultimul loc, alături de homosexuali. Evreii, irlandezii şi italienii conduc oraşul, în caz că nu ai aflat până acum.

– Linişteşte-te, îl întrerupse Samuel. E copil bun. Ştii că nu pot discuta cu el până nu se termină procesul. Deocamdată ocupă-te de reducerea cauţiunii ca să iasă de acolo.

– N-o să fie uşor. Nu vezi cum se comportă, atacă autoritatea judecătorului. Se prea poate să-şi fi tăiat craca de sub picioare, zise Hiram.

– O să-l aduc eu pe calea cea bună. Tu obține o audiență pentru cauțiune. Avem martori buni. Este un cetățean muncitor, și nicidecum genul care să încerce să fugă, zise Samuel.

– Trebuie să plec. Ne vedem la unsprezece, spuse Hiram și se îndepărtă clătinându-se.

Punând mâna pe ușa batantă, Samuel strigă după el:

– Ce-ai zice să cumperi un anunț de mică publicitate în ziarul meu? Mă dau peste cap să vând niște spații. Arăți ca un tip cu o grămadă de parale!

– Isuse Hristoase, știi bine că avocații nu își pot face reclamă în statul ăsta, răspunse Hiram, peste umăr, în timp ce dispărea într-o altă sală de judecată lăsând ușa să se legene în urma lui.

Când se întoarse Hiram, la unsprezece, audierea pentru cauțiunea lui Rafael fu fixată pentru marțea următoare, la orele două și jumătate.

Când curtea se întruni din nou în cazul lui Rafael, Hiram Goldberg intră însoțit de o mulțime de oameni. Melba, fiica ei, Blanche, mama lui Rafael, fratele și cele două surori ale acestuia, Sofia și preotul paroh, și Samuel. Toți erau pregătiți să depună mărturie despre cât de bun și de nădejde era Rafael, urmând întocmai scenariul pregătit de Hiram pentru fiecare dintre ei.

Judecătorul ceru celor prezenți să facă liniște și aprodul dădu citire cazului.

– În momentul de față, cauțiunea este fixată la 5 000 de dolari. Domnul Garcia este acuzat că a furat un aparat cu raze X, în valoare de 10 000 de dolari. De ce am scădea cauțiunea? întrebă judecătorul, uitându-se chiorâș la inculpat.

– Pentru mai multe motive, răspunse Hiram, sculându-se greoi de pe scaun. În primul rând, Statul nu are absolut nici o dovadă că a furat aparatul. Procuratura poate cel mult spune că, la sosirea poliției, se afla în apropierea aparatului.

– Domnule judecător, interveni procurorul, ridicându-se de la masa aflată în apropierea podiumului de unde Hiram își ținea

pledoaria. Avea înfățișarea unui fanatic, cu obrajii supți și cearcăne negre sub ochi. Domnului Goldberg îi va fi greu să conteste implicarea domnului Garcia în această infracțiune întrucât aparatul cu raze X era în camioneta închiriată pe numele lui. Singurul lucru pe care nu îl știm și pe care nu vrea să ni-l spună este de unde anume l-a luat și unde urma să îl ducă. Dar știm de unde provine și în mod sigur nu a ajuns în posesia domnului Garcia ca urmare a unei tranzacții nepreferențiale.

– Domnule judecător, înainte să fiu întrerupt, interveni Hiram, eram pe punctul de a explica instanței că nu intenționez să îmi țin pledoaria acum. Voiam doar să arăt cât de șubrede sunt probele aduse împotriva clientului meu. În plus, lucru foarte important, trebuie consemnat faptul că domnul Garcia nu are cazier. Din contră, este un stâlp al comunității sale și nu există pericolul că o să încerce să fugă. Lucrează de mult timp cu Melba Sundling, o bine-cunoscută și respectată proprietară de local, irlandeză ca și dumneavoastră, și care este prezentă astăzi aici pentru a confirma acest lucru. Este foarte implicat în activitățile Bisericii Catolice, după cum va arăta preotul paroh. În plus, își întreține mama și pe cei trei frați, lucru pe care nu îl poate face dacă este în închisoare.

– Înainte de a umple dosarul cu o grămadă de declarații lungi, zise judecătorul, uitându-se la martorii care umpleau sala de judecată și calculând de câte ore va avea nevoie pentru a le asculta mărturiile, vreau să discut cu avocații, în biroul meu. Aduceți-l și pe ofițerul supraveghetor.

Se înghesuiră cu toții în biroul judecătorului.

– Socotind după numărul de martori din sala de judecată, domnul Goldberg pare gata de atac, domnule procuror, spuse judecătorul. De ce ați stabilit o cauțiune atât de mare?

– Este un delict serios, răspunse procurorul cel scofâlcit, reluând pledoaria cu privire la bine-cunoscutul păcat de a fura de la altul.

– Încetează! Nu se judecă procesul, strigă Hiram. Suntem aici ca să discutăm despre cauțiune, numai despre cauțiune.

– Nu iese fum fără foc, domnule judecător, replică avocatul acuzării, cu buzele tremurând de dispreț atât față de Hiram, cât și față de Rafael.

– Aiurea! E cel mai de rahat caz din câte am văzut vreodată, îl întrerupse Hiram. Nu vrei decât să-l presezi pe domnul Garcia în speranța că vei obține dovezi cu privire la existența unei mari organizații care se ocupă de furturi. Nu este cazul. Tipul ăsta nu a făcut nimic altceva decât să se afle în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Ai să vezi.

– Ce spune departamentul de eliberare condiționată? întrebă judecătorul.

– În mod sigur nu este genul care să se facă nevăzut, răspunse ofițerul supraveghetor. Este un tip care prezintă destulă încredere și pare cu-adevărat apropiat de familie.

Procurorul îl întrerupse:

– N-am venit aici ca să ascultăm laude la adresa lui. Este un hoț ordinar, care ar trebui să stea în spatele gratiilor. Amintiți-vă, domnule judecător, că sarcina dumneavoastră este să-i protejați pe cetățenii acestui oraș, nu de să-i cocoloșiți pe infractori.

– Ajunge! țipă judecătorul. Domnilor, așteptați afară. Vreau să mă gândesc singur la această chestiune. Domnule ofițer, lăsați-mi raportul. Vreau să-l citesc.

Avocații părăsiră biroul judecătorului și Hiram merse pe interval până la țâșnitoarea de dincolo de ușile batante. Când trecu pe lângă Samuel, îi făcu cu ochiul.

Singur, în liniștea biroului său, judecătorul răsfoi repede paginile documentului care îi fusese înmânat. Nu îi plăceau soioșii, cum îi numea el în taină pe mexicani, însă hotărî să scadă cauțiunea la 2 000 de dolari. Rămânea de văzut dacă prizonierul putea să o plătească. În orice caz, era convins că Rafael avea să sfârșească în spatele gratiilor.

Capitolul opt
Xsing Ching capitulează

Xsing Ching sună lung la soneria apartamentului Virginiei Dimitri, de pe Grant Avenue. Avea palmele transpirate, iar mușchii de la umeri încordați. Nu-și amintea când mai fusese cu nervii la pământ, ca acum. Încercă să își controleze emoțiile. În lumina soarelui, ușa din lemn sculptat i se părea imensă. Din câte își aducea aminte, în celelalte șase sau șapte dăți când o vizitase pe Virginia, era noapte. Întâlnirile deveneau din ce în ce mai intime și mai plăcute, dar tot ceremonioase. Era prima oară când încălca protocolul stabilit de Virginia cu privire la vizitele lui. Era clar că nu trebuia să se îndrăgostească de ea. Viața lui era prea complicată și ultimul lucru de care avea nevoie era o aventură pasională, însă aveau multe lucruri în comun. Amândoi erau senzuali, rafinați și ambițioși. Virginia nu îi ceruse nimic, niciodată. Ce anume voia această femeie frumoasă de la el? La a treia întâlnire, îi adusese o geantă din piele de crocodil, care îl costase o mică avere. Ea îi mulțumise politicos și, mai târziu, după ce făcuseră dragoste, îl rugase să nu mai repete gestul.

– Îmi placi mult, Xsing, și mă faci fericită. Nu am nevoie de nimic de la tine, doar de prezența ta. Prefer să nu îmi faci

cadouri, căci asta schimbă tonul relației noastre. Mă face să mă simt de parcă ai încerca să mă plătești.

La început se simțise jignit. Dar, după ce se mai gândise puțin, înțelesese că femeia avea dreptate. Din acea clipă o privi cu alți ochi.

După ce sună a treia oară, servitorul fără o mână, Fu Fung Fat, întredeschise ușa.

– Domnișoara Virginia este acasă? Trebuie să vorbesc cu ea, zise Xsing în mandarină.

Fu Fung Fat își ascultă compatriotul chinez cu o privire rece.

– Stăpâna nu primește musafiri neanunțați. Acestea sunt instrucțiunile ei.

– Este urgent. Spune-i că sunt aici și las-o pe ea să hotărască, răspunse Xsing atât de autoritar, încât celălalt nu putu să ignore cererea.

În timp ce aștepta, Xsing se plimbă de colo-colo. Oare Virginia era cu un alt bărbat? Se simți ridicol. Era liberă să facă orice dorea, la fel ca și el. Cu toate acestea, chinurile geloziei îi lăsară un gust amar în gură. Scoase o batistă albă și își șterse palmele lipicioase, apoi își tamponă fruntea.

Fu Fung Fat se întoarse după câteva minute bune. La fel ca și înainte, întredeschise ușa.

– Stăpâna spune să reveniți la ora trei. Închise ușa înainte ca Xsing Ching să apuce să-și pledeze cauza.

Xsing Ching umblă năuc pe străzi până la ora stabilită; la trei fix reapăru la ușa Virginiei și apăsă îndelung pe sonerie. Era mult mai liniștit decât fusese de dimineață, dar maioul pe care îl purta pe sub hainele scumpe era ud leoarcă de transpirație.

Servitorul deschise ușa, scoase lanțul și, zâmbind, îl conduse înăuntru. Acum era un musafir bine-venit. Mergând de-a lungul coridorului, Xsing cercetă din nou vazele uriașe; observă anumite detalii care îi scăpaseră în lumina scăzută a înserării. Soarele pătrundea printr-o lucarnă și cădea pe o colecție de statuete din jad, aranjate în nișele din perete. Deși era expert în antichități, nu se osteni să le analizeze. Avea alte griji.

Servitorul îi arătă un scaun și plecă să o cheme pe Virginia. Câteva clipe mai târziu, Virginia ieși din dormitor, cu un aer proaspăt, de fetiță inocentă. Dacă fusese cu un alt amant în timp ce el bântuise pe străzi, nu se vedea. Purta o pereche de pantaloni strâmți, negri, care îi ajungeau până la genunchi, o cingătoare de mătase gri în jurul taliei, balerini și o cămașă bărbătească de culoare albă. Nu avea bijuterii și nici nu era fardată sau cel puțin nu ceva care să sară în ochi. Xsing Ching se ridică imediat ca s-o întâmpine. Îi trecu prin cap să o facă amanta lui și să o ia cu el la New York, să o instaleze într-un apartament cu vedere spre Central Park, ca pe o regină, și să o iubească în felul în care amândoi meritau să fie iubiți. Dar preocuparea lui principală era problema arzătoare care îl adusese acolo.

– Îmi pare foarte rău că nu te-am putut primi dimineață, Xsing. De ce nu m-ai sunat înainte? întrebă Virginia.

Se apropie de ea și o sărută pe frunte.

– Îți mulțumesc că m-ai primit, Virginia.

– Fu Fung Fat mi-a spus că este vorba de ceva urgent, zise ea luându-l de braț și ducându-l până la canapea, unde se așezară amândoi.

– Da, trebuie să vorbesc cu tine. Era atât de agitat încât îi tremurau mâinile. Îți mulțumesc că m-ai primit, Virginia. Trebuie să vorbesc cu tine. Fiul meu este aici, în San Francisco. L-am adus deoarece leucemia a recidivat și doctorii din New York mi-au spus că numai în California se poate face transplant de măduvă. Nu ne așteptam la așa ceva; părea să se simtă mai bine și boala era în remisiune. Însă acum mă tem că este foarte grav bolnav.

– Oh, Xsing! Cum să te ajut?! exclamă Virginia. Unde este băiatul? Cum îl cheamă?

– Ren Shen Ching. E la Spitalul de Copii de pe California Street. Mi-amintesc că te-ai oferit să mă pui în legătură cu niște doctori de aici... Vocea i se frânse.

Virginia îl mângâie pe gât. Xsing văzu că era la fel de tulburată ca și el.

– Mă ocup imediat de asta, spuse femeia. Lasă-mă câteva minute.

Virginia se retrase în dormitor şi închise uşa. Cele câteva minute cât lipsi i se părură o eternitate lui Xsing. Când se întoarse în cameră, îl văzu stând pe marginea canapelei, cu picioarele depărtate, cu coatele pe genunchi şi capul îngropat în mâini, întruchiparea disperării. Îngenunche lângă el şi îl îmbrăţişă.

– Xsing, tocmai am vorbit cu doctorul Stephen Roland. Urmează să te întâlneşti cu el la Spitalul de Copii, la patru şi jumătate. Asta înseamnă cam peste o jumătate de oră. Este unul dintre cei mai mari specialişti în leucemie. I-am explicat cazul şi mi-a promis că va face tot ce îi stă în putere pentru a-ţi ajuta fiul. Se va întâlni cu medicul lui curant ca să decidă dacă poate face transplant. Mi-a spus că acest tratament este încă în stadiul de experiment.

– Înţeleg, Virginia, dar trebuie să încercăm. Este ultima noastră şansă.

Oricât de zbuciumat era, Xsing observă că Virginia plângea. Lacrimile îi curgeau pe obraji, căzându-i pe cămaşă. Oare necazul său să o fi mişcat pe această femeie aparent rece?

– Ce se întâmplă? Crezi că Ren o să moară?

– Nu, nu despre asta e vorba, Xsing. El va fi pe mâini bune şi cred că îl vor salva. Există cazuri de vindecare miraculoasă cu ajutorul transplantului.

– Atunci de ce plângi?

– Ştii, în urmă cu câţiva ani mi-am pierdut singurul copil din cauza unei boli. Toate astea învie amintiri dureroase. Ştiu exact ce simţi tu acum. De aceea sunt atât de fericită că pot să te ajut.

– Nu ştiu cum să îţi mulţumesc, Virginia, zise bărbatul şi o îmbrăţişă strâns, plângând alături de ea.

Câteva zile mai târziu, Mathew se duse la apartament. Când o văzu pe Virginia, o prinse de mijloc, o ridică şi o sărută

pe gură. Ea îl împinse într-o parte și își netezi hainele. Nu-i plăceau manifestările exuberante.

– Tipul ne mănâncă din palmă, spuse Mathew scoțându-și haina și slăbind nodul de la cravată. Este gata să facă afacerea în condițiile cerute de mine. Mi-a dat de înțeles că nu va împărți încărcătura de obiecte de artă, voi avea prioritate și voi putea lua tot ceea ce doresc, înainte ca să facă oferta pentru restul clienților. E absolut formidabil! Cum ai reușit? Părea un tip rece ca un sloi de gheață și l-ai făcut să își piardă capul. Este îndrăgostit de tine?

– Nu cred că are vreo legătură cu dragostea.

– Atunci ce?

– Recunoștință.

– Recunoștință pentru ce?

– I-am găsit un specialist pentru fiul lui care suferă de leucemie. Acum fac teste cu toată familia ca să vadă care dintre ei este donatorul potrivit pentru un transplant de măduvă.

– Ce știi tu despre astfel de lucruri? Cum de i-ai găsit un doctor? o întrebă Mathew.

– Să spunem doar că am un vechi prieten. Nu a trebuit decât să îl sun și să îi amintesc de momentele pe care le-am petrecut împreună în trecut.

– A fost iubitul tău? L-ai șantajat?

– Nu te privește. Ai obținut ce ți-ai dorit. Cum anume am izbutit, e treaba mea.

Mathew ridică din umeri. Metodele Virginiei nu îl interesau atâta timp cât dădeau rezultate, căci pentru asta o plătea. Dar era curios și puțin gelos. Virginia îl atrăgea tocmai pentru că era misterioasă. Trecuse mult timp de când fuseseră amanți și, întrucât se ocupau împreună de un mare număr de afaceri, era mai bine să evite dragostea sau sexul. Cu toate acestea, Virginia observă ușoara umflătură din pantalonii cafenii de gabardină ai partenerului său și zâmbi în sinea ei, convinsă că avea putere asupra acestui bărbat. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea ca acest lucru să îi fie de folos.

– Ai primit vreo veste de la Xsing Ching?

– Da. M-a sunat azi-dimineață ca să-mi mulțumească. Doctorul este optimist și crede că băiatul va supraviețui crizei. Mi-a spus că, imediat ce fiul său se va simți mai bine, va veni să mă vadă și să sărbătorim.

– Bine. O să încheiem afacerea pentru întreaga încărcătură, iar tu îți vei primi comisionul. Felicitări, ai fost nemaipomenită, ca de obicei, zise Mathew.

Se ridică de pe canapea, se apleca înspre Virginia și o sărută pe obraz, apoi porni spre ușa. Fu Fung Fat îl însoți. Mathew avea impresia că bizarul servitor îl trata întotdeauna cu dispreț, însă nu avea de ce să se plângă – își făcea treaba, iar Virginia avea deplină încredere în el.

După plecarea lui Mathew, Virginia se duse imediat în dormitor, deschise dulapul de haine, scotoci în partea de jos și scoase o cutie legată cu două elastice negre. Deschise cutia cu bijuterii din primul sertar al măsuței de toaletă și luă de acolo o cheie de lacat și o chitanța pe care era trecut numărul 120. Apoi îl chema pe Fu Fung Fat.

– Știi ce ai de făcut.

Fu Fung Fat încuviința dând din cap, puse cheia și chitanța în buzunar, iar cutia intr-o geanta de voiaj pe care și-o atârnă de umăr și porni spre scările din spate. Ajunse pe străzile înguste din Cartierul Chinezesc.

Sunetul clopoțelului îi anunța sosirea. Asistentul domnului Song îl întâmpină ca și cum ar fi fost un vechi prieten și își chemă stăpânul. Fu Fung Fat îi arăta chitanța. Domnul Song alese cheia potrivită de pe inelul uriaș cu chei, după care îi zise asistentului său să aducă numărul 120. Bărbatul se urcă pe scară, desfăcu fâșia de metal de la exterior și dădu jos vasul, apoi îl duse într-un loc ascuns de perdele, dincolo de perdeaua din mărgele albastre. Fu Fung Fat intră, deschise vasul și cutia pe care o adusese din apartament. Îndesă banii în vas, îl închise

și puse lacătul, apoi anunță că terminase. Luă cutia goală și chitanța de la domnul Song. Se uită cum asistentul domnului Song se urcă pe scară și așază vasul la loc; după aceea băgă cheia și chitanța în buzunar, vârî cutia goală în geanta de voiaj, îi salută și ieși în stradă.

Capitolul nouă
Pagina lipsă

Într-o duminica dupa amiază, pe la începutul lui ianuarie 1961, Samuel statea la masa rotundă de la barul Camelot, discutând cu Melba. Excalibur, sub masă, nu numai că nu îl mai mârâia, ci se ţinea ca scaiul după el. Acum îi rodea un şiret de la pantofi. Samuel îşi feri piciorul.

– Nu-l înţeleg pe nenorocitul ăsta de câine. Întâi vrea să mă atace şi acum vrea să îşi lase balele pe mine. Nu poţi să-l stăpâneşti?

– Bănuiesc că nu ai venit aici ca să discutăm despre manierele câinelui meu, zise Melba.

Pe masa de lângă Samuel se afla o mapă cu file. Conţinutul acesteia se revărsa pe masa din lemn de stejar, acoperind petele lăsate de băuturile vărsate de-a lungul a zeci de ani.

Samuel ţinea în mână un raport al poliţiei de o singură pagină.

– Vezi, Melba, rămâi perplex.

– Cum adică?

– Nu se termină – se opreşte dintr-odată, ca şi cum ar fi fost tăiat.

– Poate că a și fost. Poate că a aruncat cineva restul de pagini, spuse ea.

– Nu puteau face așa ceva. Este un document oficial.

Melba zâmbi compătimitoare.

– Ești un dulce, Samuel. În orașul ăsta se întâmplă o grămadă de măgării. Depinde doar de cât de influenți sunt oamenii. Întotdeauna a fost așa.

– Știi la fel de bine ca și mine că Rockwood nu era o persoană influentă. Pentru numele lui Dumnezeu, doar ți-am povestit că locuia într-o cameră de serviciu, zise Samuel în timp ce își trăgea șiretul, astfel încât Excalibur să nu mai ajungă la el. Luă un șervet de pe masă și șterse balele de pe șiretul murdar, apoi își încheie pantoful.

– Nu vorbesc despre Rockwood. El e mort! În plus, nu are cum să fie el cel care încearcă să mușamalizeze treaba asta, nu? Trebuie să fie persoana care i-a făcut felul. Pun pariu că, dacă ai cerceta ceva mai mult, ai descoperi că lucrurile sunt mai complicate decât par, îi sugeră Melba.

– Fii atentă la descrierea accidentului.

– Ce accident?

– Ţii minte că a fost omorât de un troleibuz. L-a lovit în apropiere de General Hospital.

– Îmi amintesc. Hai, citește-mi.

Femeia își puse țigara în scrumiera deja plină de mucuri și scoase pe nas ultimul fum; apoi sorbi din paharul cu bere.

– „Victima și alți doi indivizi mi-au apărut pe neașteptate în față. Era întuneric și au țâșnit parcă de nicăieri. Am apăsat pe frână, dar nu am reușit să opresc. Am lovit victima. Ceilalți doi s-au făcut nevăzuți." Asta-i tot.

– Cine povestește? întrebă Melba.

– Șoferul de troleibuz, probabil, dar nu e nici o semnătură.

– Numele lui este trecut în raport?

– Da, chiar aici sus.

– Ei bine, geniule, du-te cu raportul la el și discutați.

– M-am gândit deja la asta, dar ştii că îmi place să discut cu tine înainte să acţionez, zise Samuel.

Începu să îndese foile înapoi în mapă, apoi o luă şi o puse în servieta lui umflată. Îi spuse la revedere Melbei şi celor câţiva clienţi, uitându-se, fără nici un succes, spre partea din spate a barului, în speranţa că o va zări pe Blanche, pe care nu o mai văzuse de mai multe zile. Lui i se părea că trecuseră zeci de ani.

Se urcă într-o cabină de funicular şi coborî spre Market Street, îşi potrivi ceasul după cel din clădirea Ferry, după care sări în troleibuzul numărul cinci al companiei MacAllister, trecu de primărie şi de piaţa din faţa acesteia, cu păduricea de pomi desfrunziţi, merse până la impozanta biserică Sfântul Ignaţiu, din vârful dealului, apoi coborî pe lângă Facultatea de Drept a Universităţii din San Francisco spre Grove Street, unde găsi adresa pe care o căuta, în partea dinspre sud a străzii. Era un imobil tipic cu două etaje, cu ferestre boltite atât la parter, cât şi la etaj. Sună de mai multe ori până ce o negresă atrăgătoare, în jur de treizeci şi cinci de ani, răspunse la uşa apartamentului de sus. Ţinea un copil în braţe.

– Îmi cer scuze de deranj, doamnă, spuse Samuel. Îl caut pe domnul Butler. Este acasă?

– Cine să-i spun că îl caută?

– Samuel Hamilton, de la ziarul local.

Femeia se întoarse şi strigă înspre scări:

– Jim, e un bărbat aici care vrea să discute cu tine.

– Cine vrea să discute cu mine? se auzi o voce îndepărtată din apartament.

– Un bărbat de la ziar, zise ea, iar copilul începu să plângă din pricina agitaţiei.

– Ce vrea? întrebă vocea, cu putere.

– Vino să vezi despre ce e vorba, Jim. Plânge copilul. Grăbeşte-te! Femeia urcă scările, lăsându-l pe Samuel la uşă.

– Bine, bine.

Un negru uriaș, purtând o cămașă roșie, Pendleton[1], și pantaloni de doc cu bretele, apăru în capul scărilor.

– Ce vrei? întrebă el tare, fără să coboare, uitându-se cu suspiciune la Samuel, care rămăsese în ușă, îmbrăcat într-o jachetă sport, boțită, de culoare kaki și ținând în mână servieta maro, ponosită și umflată.

– Aș vrea să discut cu dumneavoastră despre declarația pe care ați dat-o la poliție cu privire la accidentul petrecut lângă General Hospital, explică Samuel.

– Îl reprezinți pe tipul care a fost ucis? se interesă Jim Butler morocănos. Pentru că, dacă e așa, trebuie să stai de vorbă cu anchetatorul de la Muni Railway[2] sau cu cei de la Procuratură. Eu n-am voie să discut cu nimeni despre accident fără aprobarea lor.

– Nu, nu, nu reprezint pe nimeni. M-am uitat doar prin raportul poliției și voiam să vi-l arăt, zise Samuel, sperând că nu va trebui să treacă prin toate formalitățile birocratice care păreau să se întrezărească.

– De unde știu eu că nu ești la vreun birou de avocatură care încearcă să mă păcălească să zic ce nu trebuie? țipă Jim de sus.

– Uitați, vă arăt cartea mea de vizită. Pot să urc câteva clipe? întrebă Samuel.

Jim Butler îl studie cu atenție și hotărî că Samuel nu arăta îndeajuns de periculos încât să poată fi bănuit că vrea să tragă pe cineva pe sfoară.

– Stai acolo. Cobor eu, zise și începu să coboare scara care vibra la fiecare pas sub apăsarea celor o sută treisprezece kilograme.

---

[1] Pendleton Woolen Mills – fabrică de confecții din Portland, Oregano, cunoscută la nivel internațional pentru hainele și păturile de lână de foarte bună calitate (n.red.)

[2] Muni (San Francisco Municipal Railway) – rețeaua de transport public din San Francisco (n.red.)

Ajunse jos, dominându-l pe Samuel cu cei 1,95 metri ai lui. Luă pagina şi o cercetă cu luare-aminte. Aici sus e numele meu. Pesemne că aşa ai dat de mine.

– Aşa este. Declaraţia este însă cam scurtă şi speram că mai există ceva.

– Ai dreptate. Cum te cheamă?

– Samuel Hamilton.

– Ei bine, Samuel, asta e doar jumătate din ceea ce am avut de spus. Nu am nevoie de permisiunea tipului de la Muni ca să-ţi spun asta. Lipseşte o pagină!

– Este cumva la dumneavoastră? întrebă Samuel, surprins.

– Nu, dar îţi pot spune ce scria pe ea, îl informă Jim Butler. Erau trei tipi care traversau strada. M-am trezit cu ei în faţă. Abia am avut vreme să frânez. L-am lovit numai pe alb, cel în smoching. Ceilalţi doi erau chinezi. Nu voiau să îi dea drumul, dar s-au ferit la timp. Mi s-a părut că l-au ţinut pe tipul în smoching până în ultima clipă.

– Credeţi că încercau să îl imobilizeze?

– Asta nu ştiu. Se poate să îl fi împins. Nu am văzut partea asta. Asta i-am spus poliţistului.

– Aţi mai povestit şi altcuiva? îl descusu Samuel, gândindu-se la urmele de degete de pe braţele lui Rockwood pe care le văzuse la morgă.

– Bineînţeles. N-am vorbit decât despre asta. Îţi închipui în ce hal m-am speriat. În noaptea aia am dat o declaraţie pentru anchetatorul de la Muni. Ei au bătut-o la maşină şi a doua zi am semnat-o, zise Jim Butler.

– Deci există o declaraţie scrisă şi un raport al poliţiei.

– Da, domnule.

– Numele poliţistului care v-a luat declaraţia este cel din josul paginii? îl întrebă Samuel, arătându-i din nou documentul de o pagină.

Jim Butler se uită la document cu băgare de seamă. Samuel observă că nu purta ochelari și presupuse că avea vederea bună.

– Da, domnule, Brian Foley, numărul de insignă 2038, el este.

– Mulțumesc pentru ajutor, domnule Butler. Ținem legătura.

– Nu, nu. Dacă vrei să afli mai multe, poți lua legătura cu mine prin intermediul celor de la Muni.

Samuel se îndreptă tăcut spre centru, întrebându-se dacă să ia legătura cu Charles Perkins sau să se ducă direct la ofițerul Foley și să afle ce anume știa acesta despre pagina lipsă. Merse în schimb să ia masa la Chop Suey Louie's. Louie îl întâmpină la ușă cu zâmbetul lui obișnuit, iar mama acestuia îl fixă acră cu privirea.

– Salut, Samuel, avem ceva special în seara asta, orez chinezesc prăjit cu creveți. Du-te și salut-o pe Auria, întreba de tine. Vrea să știe de ce nu îi mai acorzi atenție, ca înainte.

– Peștele ăla nu îmi poartă noroc.

– În dragoste sau la slujbă?

– Amândouă. Blanche nici nu știe că exist, iar la serviciu nu am mai vândut un anunț de zile întregi. În ritmul ăsta o să trebuiască să mă ajuți ca să nu mor de foame. În plus, muncesc din greu la o anchetă și nici acolo nu reușesc să fac mare lucru. Cazul e mai încâlcit decât părul Mumei-Pădurii. Nu vreau s-o jignesc pe mama ta, adăugă el, arătând din cap spre scaunul de unde bătrâna se uita la el.

– Dacă vrei ca Auria să îți poarte noroc trebuie să o răsfeți puțin, Samuel. Am fost la magazinul pentru animale și i-am cumpărat de mâncare. Urcă-te pe scărița de lângă acvariu și dă-i, dar nu prea mult.

– Atât e bine?

– Mai puțin. Vrei ca domnișoara să se îngrașe?

– Apropo, de unde știi că este o ea?

– După felul drăgăstos în care te priveşte, răspunse Louie şi izbucni în râs.

Samuel se urcă pe scăriţă şi puse niţică mâncare în acvariu.

– Hai, Aurio, fă un pic de efort şi schimbă lucrurile. M-am săturat până peste cap de tot ghinionul ăsta, durează de prea mult timp.

Dându-şi seama că îşi neglijase serviciul, a doua zi dimineaţă se duse la birou. Îşi puse servieta pe scaun şi răsfoi ultimele mesaje şi cereri. De o săptămână nu mai făcuse nici o vânzare. Îi era teama ca o sa-l cheme şeful şi o să-i spună că îl concediază, însa nutrea nebuneasca speranţă că, atunci când va sosi această clipa, va putea să-l anunţe că rezolvase o crimă importanta. Atunci şeful avea să-l promoveze reporter. Apoi se va dedica anchetelor poliţieneşti şi nimic nu avea să scape instinctului său de copoi, şi va deveni o celebritate. Până şi Blanche va veni la el în genunchi, cerşindu-i dragostea. Îşi dădu singur cu palma peste frunte şi încercă să se concentreze asupra lucrului, dar era obsedat de moartea lui Reginald Rockwood III.

Formă un numar de telefon şi află ca ofiţerul Foley era schimbul doi, aşa că mai avea câteva ore ca să muncească. Dădu mai multe telefoane pentru a-i convinge pe nişte potenţiali clienţi neinteresaţi, dar tot ceea ce reuşi să facă fu să vândă un anunţ pentru o saltea, complet lipsit de însemnătate. Acest exerciţiu inutil de monotonie îi mai atenuă sentimentul de vinovăţie şi îi limpezi mintea.

La patru fix îşi puse jacheta şi plecă. Când ajunse la noul sediu al Tribunalului, de pe Bryant Street, se duse direct la Departamentul de Poliţie şi întrebă de ofiţerul Foley, care se dovedi a fi mult mai tânăr decât crezuse. Arăta ca un adolescent cu coşuri pe faţă.

– Mă numesc Samuel Hamilton. V-am văzut numele pe acest raport al poliției, îl informă el, întinzându-i hârtia pe care o avea în mână. Vă amintiți incidentul?

Ofițerul citi documentul și își văzu numele trecut în partea de jos a paginii.

– Da, domnule. Este raportul întocmit de mine. Unde sunt celelalte pagini? Îmi amintesc că erau trei; două pagini scrise și una cu o schemă.

– Asta este tot ce am, răspunse Samuel. Puteți arunca o privire în dosar, să vedeți dacă nu cumva celelalte sunt acolo?

Foley lipsi din cameră pentru mai multe minute și se întoarse scuturând din cap.

– Nu sunt acolo. Ar trebui să discutați cu șeful meu. Lui îi predau rapoartele, iar el le semnează la sfârșit, pe ultima pagină. De aceea numele lui nu apare pe această pagină.

– Vă amintiți incidentul? întrebă Samuel.

– Mi-l amintesc foarte bine. Era cel de-al treilea accident de care mă ocupasem. Știam că situația mă depășea. Sunt începător și prima dată am fost trimis la circulație. Să mă gândesc, zise el, zgândărindu-și coșurile de pe bărbie. Erau trei tipi, doi chinezi și un alb, îmbrăcat în smoching, cel care a fost ucis. Întrebarea era dacă nu cumva chinezii ăia îl împinseseră în fața troleibuzului. De asemenea, mi se pare că șoferul troleibuzului a spus că unul din chinezi avea o față ciudată. Trebuie să fi fost un tip cu-adevărat urât dacă șoferul a observat cum arată într-un moment ca ăla. Sarcina șefului meu era să treacă în revistă faptele și să trimită dosarul la departamentul de resort. Va trebui să îl întrebați pe el ce anume a găsit și ce a făcut cu informațiile, zise Foley.

– Cine era șeful dumneavoastră? se interesă Samuel.

– Sergentul Maurice Sandovich, răspunse Foley.

– Unde îl pot găsi?

– A trecut înapoi la Brigada de Moravuri. Lucrează numai schimbul unu.

– Cum adică a trecut înapoi la Brigada de Moravuri?

– Nu este cazul să vă spun eu, va trebui să discutați cu el despre asta. Îmi pare rău, nu pot face mai mult pentru dumneavoastră, încheie el și îl părăsi pe Samuel.

Samuel știa că, de unul singur, nu avea să afle nimic de la Departamentul de Poliție, așa că, a doua zi, se duse la Procuratură ca să ceară ajutor.

Charles Perkins era încântat de sine. În ziarul la care lucra Samuel apăruse un articol despre el, ca urmare a faptului că fusese avocatul care reușise condamnarea unui grup de traficanți de droguri din America Centrală, care se ocupau de contrabandă. Așa că, în clipa în care Samuel apăru în biroul lui, neanunțat, Charles îl întâmpină cu bună dispoziție. Peste tot era plin cu cutii referitoare la cazul pe care tocmai îl dusese la bun sfârșit, iar pe masă avea teancuri de scrisori peste care trebuia să se uite. Stătea tolănit în scaunul lui pivotant, cu picioarele pe masă.

– Bună, Charles. Ocupat ca de obicei, zise Samuel. Se uita drept în gaura din talpa dreaptă a pantofilor negri ai lui Charles, marca Florsheim[1]. Aspectul uzat al pantofilor se potrivea cu costumul albastru, decolorat, pe care îl purta. Aceste detalii trezira în Samuel un soi de compasiune pentru arogantul său prieten.

– Ai reapărut. N-am mai primit nici o veste de la tine de ceva vreme. Credeam că ai lăsat baltă cazul, spuse Charles cu obișnuitul său aer de superioritate, rotind ceașca de cafea pe care o ținea în mâna dreaptă.

– Nu-i chiar așa. Pe zi ce trece lucrurile devin tot mai complicate. Îți amintești de raportul de o pagină?

– Da, chestia aia simpluță. Nu relata decât ce se întâmplase.

– Așa am crezut și eu la început, însă am aflat că lipsesc niște pagini.

[1] Florsheim Shoe – una dintre cele mai renumite fabrici de încălțăminte din Statele Unite, înființată în 1892 (n.red.)

– Chiar așa? zise Charles, luându-și picioarele de pe masă și așezându-se drept în scaun. Cum ai aflat?

– Am stat de vorbă cu șoferul troleibuzului și cu ofițerul de poliție care a întocmit raportul.

– Și?

– Ofițerul de poliție e începător și a trimis raportul șefului. Dar își amintește de accident și, când s-a dus să caute restul de pagini din raport, nu erau la dosar, explică Samuel.

– Cine era șeful lui?

– Maurice Sandovich.

Charles sări în picioare. Jumătate din ceașca de cafea se împrăștie peste hârtiile de pe birou.

– Glumești!

– Nu glumesc. De ce spui asta? întrebă Samuel.

– Maurice Sandovich e unul dintre cei mai corupți polițiști pe care i-am anchetat de când lucrez aici. Este băgat până la gât în murdăriile din Cartierul Chinezesc. Zi-mi despre pagina aia.

– Șoferul i-a spus polițistului că e posibil ca doi chinezi să îl fi împins pe Rockwood în fața troleibuzului, îl lămuri Samuel.

– Și ce treabă are Sandovich cu toate astea?

– El trebuia să aprobe raportul și să-l pună la dosar, dar în schimb, au dispărut două treimi din el.

– Unde e Sandovich acum?

– S-a întors la Brigada de Moravuri.

Charles înjură:

– Nu pot crede că l-au trecut pe nenorocitul ăla înapoi la Moravuri. Fac pariu că a reușit să se strecoare din nou în anchetele referitoare la Cartierul Chinezesc, iar acum lucrează iar pentru gangsterii de acolo. Cine a aprobat transferul ăsta? De fapt, nu contează. Trebuie să dovedim că a fost implicat și că a făcut ceva cu raportul. Dar, în primul rând, trebuie să ne dăm seama de ce.

– În ultimele zile m-am tot gândit să vin la tine, zise Samuel, și acum știu de ce.

– De ce?

– Deoarece tu pui întotdeauna întrebarea care trebuie.

– Ai venit la momentul potrivit. Până azi nu aş fi putut face nimic. Ai citit articolul care a apărut azi în ziar despre mine? se făli Charles.

– Bineînţeles, minţi Samuel, ştiind că oricum Charles avea să-i istorisească totul cu mai multe amănunte decât fusese prezentat în ziar.

Şi avu dreptate. Charles petrecu jumătate de oră rememorând toată emoţia pe care o simţise la încheierea victorioasă a procesului, în timp ce Samuel se tot uita pe furiş la ceasul de pe perete.

– Ce facem acum? întrebă Samuel când, în cele din urmă, Charles se opri din vorbit.

Procurorul reveni cu picioarele pe pământ şi medită câteva clipe.

– Trebuie să avem mare grijă să nu călcăm pe bătături vreun poliţist. Vezi tu, între Departamentul de Poliţie din San Francisco şi Guvernul Federal este un echilibru fragil. Trebuie să le respectăm teritoriul. Altfel, când o să avem nevoie de ceva de la ei, n-o să ne mai ajute. Soluţia cea mai bună ar fi să mergem la şeful poliţiei şi să îi explicăm care este problema. Fireşte, dacă există o explicaţie nevinovată cu privire la dispariţia foilor sau dacă se dovedeşte că raportul a fost pur şi simplu pus din greşeală în alt dosar, atunci Sandovich va fi informat că îl urmărim.

– După cum sună treaba asta, nu prea pare să conteze, zise Samuel.

– Cum adică?

– Dacă tipul ăsta e atât de ticălos pe cât spui, atunci, dacă nu e prins pentru asta, va fi prins pentru altceva, aşa că de ce să nu încercăm. În plus, nu este o anchetă a Procuraturii. Eu am descoperit povestea asta din întâmplare. Dacă lucrurile ies prost, poţi da vina pe mine.

Charles râse, dându-şi pe spate smocul de păr blond care îi căzuse pe frunte.

– Îmi place abordarea ta. Neîndoielnic că tipul ăsta e un ticălos. Pun pariu că e mai implicat în tărășenia asta decât ne dăm noi seama. Dar trebuie să fim precauți și să nu îl punem în gardă tocmai acum, căci o să ne atace ca un scorpion.

Charles dădu niște telefoane. Câteva zile mai târziu, el și Samuel avură o întâlnire cu șeful adjunct al poliției, cu Sandovich și cu ofițerul Foley.

– Domnul Hamilton, prezent aici, face cercetări cu privire la moartea lui Reginald Rockwood III. Acesta a fost ucis la sfârșitul lunii noiembrie, lovit de un troleibuz, noaptea târziu, în apropiere de General Hospital. Ofițerul Foley a întocmit un raport de câteva pagini referitor la acest accident. La vremea respectivă, șeful lui era sergentul Maurice Sandovich, domnul de acolo. Foley a dat sergentului acel raport și de atunci nu l-a mai văzut. Când domnul Hamilton l-a intervievat pe ofițerul Foley, iar acesta s-a dus să verifice în dosar, nu a găsit decât prima pagină. Acesta este motivul pentru care am solicitat această întrevedere.

– Sergent Sandovich, vrei să îi explici domnului Perkins care este procedura? întrebă șeful adjunct.

– Da, domnule, răspunse Sandovich.

Era un bărbat voinic. Avea părul cărunt, tuns foarte scurt. Obrajii buhăiți și petele de pe față îi trădau pasiunea pentru băutură, dar privirea ca de oțel din ochii lui albaștri nu putea fi ignorată. Înțelegea care era situația, nu pierdea nimic și nu era bucuros să fie supus acestui interogatoriu.

– Iată cum se derulează lucrurile. Ofițerul de la circulație, domnul Foley, era în subordinea mea deoarece era nou. Nu îmi amintesc toate amănuntele accidentului, așa că vă voi spune ce făceam în general în astfel de cazuri. Preluam raportul întocmit de ofițerul de la fața locului și, dacă găseam totul în ordine, semnam în josul celei de-a doua pagini sau la sfârșitul raportului, dacă avea mai multe pagini.

Privi de jur împrejur, uitându-se pe rând în ochii tuturor.

– O clipă, îl întrerupse Charles. Şi dacă era doar o pagină?

– Se putea întâmpla şi asta, în cazul în care cineva ne anunţa telefonic şi nu era nici un ofiţer la faţa locului. În acest caz, nu este implicat superiorul, explică Sandovich. Când este vorba de un accident major, raportul conţine întotdeauna cel puţin două pagini. Vedeţi, trebuie să mai fie şi o schemă. Dacă a fost un accident grav, raportul trebuia să aibă cel puţin două pagini. După ce analizam raportul, hotăram dacă era nevoie de continuarea investigaţiilor şi, după caz, îl trimiteam departamentului intern de resort sau îl clasam.

– Nu este în dosar, domnule sergent, zise şeful adjunct.

– Poate că l-am trimis la vreun departament, răspunse Sandovich. Cu ce s-a soldat accidentul?

Charles interveni.

– Omul a murit şi Foley afirmă că şoferul troleibuzului, un anume domn Butler, i a spus că Rockwood a fost împins în faţa maşinii de doi chinezi sau că, cel puţin, aceştia l-au imobilizat până în ultima clipă.

– Nu îmi amintesc de acest incident sau de raport, spuse Sandovich. Dar, dacă era vorba de o posibilă crimă, probabil că le-am trimis raportul, continuă el cu răceală, ridicând din umeri.

– Cei de la Omucideri nu au nici un dosar referitor la acest caz şi nu se menţionează nicăieri că ar fi fost contactaţi de cineva în acest sens, replică şeful adjunct, vizibil nemulţumit.

– Nu ştiu ce să vă spun, şefu'. Nu-mi amintesc nimic despre cazul ăsta. La vremea respectivă mă ocupam de multe cazuri, zise Sandovich şi îşi lăsă scaunul pe spate cu aerul unui om care începe să se enerveze.

Samuel urmărise schimbul de cuvinte şi observase nonşalanţa cu care Sandovich se adresa tuturor, convins că nu-i puteau face nimic. Îi trata pe toţi cu acelaşi dispreţ. Era limpede că ştia mai multe decât spunea, dar se purta ca şi cum era convins că până atunci îşi acoperise perfect urmele şi că va fi greu să fie prins. Ideea că un om a cărui datorie era să-i facă

pe ceilalți să respecte legea putea să o încalce și să scape nepedepsit îl paraliza.

– În regulă, domnilor, conchise șeful adjunct. Ofițer Foley, duceți acest raport de o pagină la Omucideri și explicați-le celor de acolo că lipsește cel puțin o pagină, și spuneți-le ce anume era scris pe ea, cât vă amintiți. Presupun că o să fiți de acord să le dați orice alte informații aveți, adăugă el, privindu-l pe Samuel.

– Sunt oricând gata să dau o mână de ajutor, zise Samuel, stăpânindu-și furia. Butler a dat o declarație sub jurământ anchetatorilor de la Municipal Railway.

Șeful poliției îi ceru lui Sandovich să rămână cu el. Și după ce toți ceilalți plecară, Samuel mai zăbovi o clipă lângă ușă, sub pretextul că își aprinde o țigară, și ascultă o parte din discuție.

– Nu-mi place treaba asta, Maurice. Te-am scos de la Moravuri și din Cartierul Chinezesc pentru că te ocupai de lucruri murdare. Ai fost iertat și te-ai întors la locul tău de muncă, dar afacerea asta aduce foarte bine cu măgăriile din trecut. Ai face bine să lămurești lucrurile și vezi să nu joci pe două fronturi. Ai grijă.

– Nu ai de ce să te temi, șefu', sunt curat, răspunse Maurice, uitându-se pătrunzător la el. Apoi se ridică și se grăbi să iasă din birou.

Samuel și Charles luară un taxi până pe Stockton Street din Cartierul Chinezesc. Strada era plină de chinezi ieșiți la cumpărături, de câțiva albi care vânau chilipiruri și de grupuri de turiști cu aparate de fotografiat atârnate de gât. Pe tarabe erau munți de fructe și de legume viu colorate; produse proaspete, inclusiv praz, sfeclă și ciuperci de toate soiurile, prea multe pentru a le enumera pe toate. Vânzătorii de pește scoseseră pe stradă acvarii cu apă, unde peștii și fructele de mare își așteptau clienții. La semnul unui cumpărător, vânzătorul băga un mic năvod în acvariu și lua peștele cerut. Homari uriași cu cleștii legați se zbăteau de parcă știau care urma să le fie

soarta. În vitrinele măcelăriilor şi ale restaurantelor atârnau raţe Peking şi alte delicatese care aşteptau să fie cumpărate pentru masa de seară sau devorate la prânz. În aer persistau mirosurile de ghimbir, de coriandru şi de pasăre bine rumenită.

Samuel îl convinsese pe Charles să încerce arta culinară de la Chop Suey Louie's, pe care el o considera cea mai bună, cu precădere pentru că nu avea termen de comparaţie. Îşi făcură loc prin mulţime şi intrară în localul care, la acea oră, era plin şi mai zgomotos decât de obicei din cauza strigătelor oamenilor atenţi la cursele de cai transmise la radio. Făcea parte din farmecul locului deoarece majoritatea clienţilor făceau pariuri cu Louie.

Patronul îi întâmpină călduros şi îi înghesui printre ceilalţi clienţi de la tejghea. Samuel comandă pentru amândoi şi fură serviţi imediat cu o varietate de mâncăruri pe care Charles nu reuşi să le identifice.

– Înţeleg ce vrei să spui. Sandovich este un nemernic mincinos. Ce ai de gând să faci cu privire la treaba asta? îl întrebă Samuel cu gura plină.

– Nu prea mai are importanţă acum că adevărul a ieşit la lumină şi că dosarul se află în mâinile celor de la Omucideri. Am mers astăzi acolo doar ca să bag frica în jegul ăla de Maurice, să-l împing să facă greşeli. Nenorocitul ăsta are o grămadă de datorii la mine şi, cu puţin noroc, o să-l prind în cursă, zise Charles.

– Mie mi s-a părut că era destul de sigur pe el. Dacă am şti pe cine anume protejează, am putea rezolva cazul ăsta.

– Ceea ce mă interesează este dacă s-a comis o infracţiune federală. Altminteri nu mă pot implica.

– Doi tipi care-l împing pe un bărbat în faţa unui troleibuz nu este o infracţiune de competenţa agenţilor federali. Asta vrei să spui?

Charles râse.

– A fost o zi plină, bătrâne. Acum nu trebuie decât să aşteptăm ca Sandovich să facă un pas greşit.

– Dacă este atât de viclean, cum de ești așa de convins că va călca în străchini?

– Pentru că îl cunosc bine pe nenorocitul ăsta. Nu poate să nu-și vâre el nasul și pun pariu că a primit o grămadă de bani pentru că a îngropat raportul. Acum, cel care l-a plătit o să-și vrea banii înapoi sau măcar mai multe avantaje pentru dolarii lor.

Capitolul zece
Regele de Bâte

Două săptămâni mai târziu, într-o duminică după-amiază, Roberto, Conte Maestru de Guinesso Bacigalupi Slotnik de Transilvania, stătea la masa rotundă din barul Camelot, discutând cu Melba, când intră Samuel.

– Ce surpriză plăcută să te văd, Maestre Bob! Pe unde naiba ai umblat? întrebă Samuel.

– Bună întrebare, tinere. Aş putea bate câmpii, dar voi fi sincer cu tine. Am fost la dezalcoolizare, răspunse Maestrul, fără a mai folosi obişnuitul său accent slav.

– Dezalcoolizare? Nu am ştiut că ai astfel de probleme.

Samuel se aşeză pe un scaun lângă el. Maestrul purta vechiul său costum negru cu dunguliţe şi cămaşa puternic apretată, care nu mai părea albă, cu manşetele puţin roase. Încă mai avea mustaţa în furculiţă, dar părul îi încărunţise aproape de tot. Samuel se gândi că stătea prost cu moralul sau că avusese parte de o traumă brutală, genul care te face să albeşti peste noapte. Observând diferenţa, Samuel arătă spre părul acestuia şi îi zise:

– Arăţi altfel.

– L-am lăsat să crească. Am obosit să îl tot vopsesc. Am învăţat multe lucruri despre mine cât am stat la Duffy's, clinica pentru dezalcoolizare, spuse Maestrul oftând.

Excalibur se ridică de sub masă şi îşi băgă capul între picioarele lui Samuel. Acesta încercă să îl dea la o parte, dar câinele începu să îi lingă mâinile cu afecţiune.

– Pleacă de-aici, jigodie blestemată. Cum însă câinele continua să stea lipit de el, începu să îl scarpine în locul unde îi lipsea urechea.

– Cât timp ai stat acolo? îl întrebă Melba.

– Opt săptămâni.

– Nu e cam mult? interveni Samuel.

– Nu şi atunci când băuturica îţi conduce viaţa, replică Maestrul. A trebuit să scap de această pacoste şi să apuc pe calea cea bună.

– Trebuie să fi costat o grămadă de bani, remarcă Samuel.

– Norocul meu că un client binevoitor m-a ajutat să plătesc cheltuielile. Ştii că eu unul nu mi-aş fi putut permite, zise el cu ochii în lacrimi.

– Cine a fost bunul samaritean? se interesă Samuel.

– Nu-l cunoşti, spuse Melba, dar Samuel observă privirile pe care le schimbă cu Maestrul.

– Sunt cu-adevărat suprins. Niciodată nu m-am gândit că ai fi beţiv.

– Fiecare îşi are clipele sale de rătăcire, prietene. N-o mai scoteam la capăt. Magia nu îmi plătea facturile şi ca notar nu aveam deloc clienţi, aşa că am început cu un Gallo Tokay ieftin şi curând am ajuns să trăiesc numai pentru băutură.

– Cu excepţia părului tău cărunt, acum arăţi nemaipomenit, zise Melba. Te-ai vindecat?

– Din păcate, vindecarea e o luptă de-o viaţă. Trebuie doar să am grijă să stau departe de băutură azi, apoi mâine, apoi poimâine, suspină Maestrul.

– Eşti sigur că ăsta e locul potrivit pentru tine, în preajma tentaţiilor? întrebă Samuel, arătând spre băuturile din spatele barului.

– Locul ăsta e într-un fel căminul pentru mine. Nu am unde să mă duc în altă parte. Aici sunt prietenii mei. Deocamdată o duc bine.

– Suntem aici ca să ne asigurăm că bea numai apă minerală. Nimeni nu îi va da lui Bob vreo băuturică.

– Ce ai în legăturica aia neagră de acolo? îl chestionă Samuel.

– Alea sunt cărţi de tarot, răspunse Maestrul. Cât am stat la clinică am învăţat să le folosesc. Sunt o modalitate antică de a prezice viitorul, adăugă Maestrul, scoţându-le din batista neagră.

– Cum adică, antică? O sută de ani? se interesă Samuel, uitându-se la frumoasele cărţi. Îşi imagină nişte ţigănci într-un decor din Vestul Sălbatic, stând lângă o colibă dărăpănată şi învoindu-se să citească viitorul pentru o monedă de cinci cenţi sau pentru un dolar, sau pentru orice alt preţ.

– Au sute, poate mii de ani vechime, explică Maestrul. Cum cele două afaceri ale mele nu mergeau prea bine, m-am gândit că ar trebui să îmi petrec timpul liber învăţând să descifrez cărţile de tarot, ca să îmi creez o nouă sursă de venituri.

– Cât timp ai studiat? întrebă Samuel, atingând cărţile care îi treziseră curiozitatea.

– Aproape tot timpul cât am stat acolo. Am întâlnit o prezicătoare care era şi ea la dezalcoolizare. Avea un pachet de cărţi în plus şi am găsit, în biblioteca de la Duffy's, trei cărţi despre originea şi sensul cărţilor de tarot. Clarvăzătoarea îşi câştigă existenţa din cititul în aceste cărţi. Spunea că, dat fiind talentul meu de magician, o să mă descurc de minune. Gândeşte-te numai. Pot citi cărţile de tarot într-o jumătate de oră. Pot face acest lucru de şaisprezece ori într-o zi, cu uşurinţă, şi pot încasa doi dolari pentru fiecare şedinţă. Aşa o să şi fac.

– Asta dacă găseşti şaisprezece clienţi, râse Melba.

– Doi dolari, aha? zise Samuel. La prețul ăsta îmi spui și mie ce vezi în cărți?

– Desigur, tinere. Hai să ne mutăm și să ne îndepărtăm de mulțime.

– Samuel, în seara asta, înainte să pleci, vino să vorbim, am niște vești pentru tine, spuse Melba, ridicându-se și îndreptându-se spre bar.

Samuel și Maestrul se așezară la o masă retrasă din spatele barului, iar Maestrul amestecă apoi cărțile de tarot. Erau mai mari decât cărțile de joc și fiecare avea desenat pe ea un chip de om sau o combinație între trăsături umane și animale.

– Vei înțelege mai mult când te voi ajuta să descifrezi misterele vieții tale, rosti Maestrul pe un ton atât de grav încât Samuel simți că, în mod indubitabil, avea să fie tras pe sfoară. Pune-le în trei teancuri și amestecă-le, dar nu ca pe cărțile de joc, ci încet, așa încât să li se transmită ceva din energia ta, îl îndemnă Maestrul în timp ce își scotea sacoul. Acum, alege zece cărți din semicercul în care le-am etalat, adăugă el, înșirând cărțile în formă de evantai. Ai grijă să mi le dai în ordinea în care le-ai luat.

După ce Samuel alese cărțile, i le înmână Maestrului Bob, care începu apoi să le așeze pe bucata de mătase.

– După cum vezi, cartea numărul doi vine deasupra, de-a curmezișul cărții numărul unu. Cărțile de tarot necesită un întreg proces de interpretare, Samuel. Fiecare lectură este o explorare. Numai tu cunoști adevăratul înțeles a ceea ce se află în fața noastră. Eu nu sunt decât un intermediar care te ajută.

– În regulă, zise Samuel, cam sceptic. Ascult.

– Prima carte este Regele de Bâte.

Samuel văzu o figură impresionantă, îmbrăcată într-o robă roșie și care purta pe cap o coroană. Era așezat pe un tron auriu, pe o pajiște verde, și ținea o torță aprinsă în mâna stângă.

– De regulă, acesta semnifică un val extraordinar de energie creatoare. Stă la pândă în străfundurile conștiinței tale, dar încă nu s-a dezvăluit. Îți spune ceva?

– Încă nu știu, continuă, replică Samuel, interesat.

– Cartea numărul doi este cartea care acoperă.

Maestrul arătă spre cartea cu Turnul. Înfățișa un bărbat încoronat, puternic, ieșind din mare cu un trident în mână. În fața lui se afla un turn înălțat de mâna omului pe o insulă micuță, care începea să se dărâme.

– Asta este singura carte cu imaginea unei construcții. Reprezintă ceea ce te împiedică să-ți urmezi impulsul creator. S-ar putea să fie vorba de slujba ta actuală. Ideea este că tot ce faci, să zicem că este vorba despre serviciu, este stabil și constant, și nu vrei să riști nimic, zise Maestrul Bob.

Samuel fluieră. Magicianul atinsese un punct sensibil. Nu îi vorbise niciodată despre dorința lui de a deveni reporter, dar se părea că această carte se referea exact la acest lucru. Vânzarea de anunțuri de mică publicitate în ziar nu era plătită prea bine, însă se ținuse de această slujbă deoarece măcar îi oferea un salariu fix.

– Mi-ai captat interesul, Maestre, oftă el.

– Cartea numărul trei este Cavalerul de Pentacle. Înseamnă că îți faci treaba cu inteligență și conștiinciozitate. Îmi închipui, deși nu te cunosc foarte bine, că ești precum un câine care a prins un os și nu vrea să îi dea drumul. Mesajul cel mai important, pe care îl transmite această carte este că veghează cineva asupra ta și te va ajuta să obții ceea ce cauți.

– Ce urmează?

– Cartea numărul patru reprezintă esența problemei, continuă Maestrul. Această carte este Regele de Pentacle. Arată că te afli într-o misiune sau că va intra cineva în viața ta ca să te ajute să îți dezvolți înzestrarea specială sau forța ce te împinge spre țeluri mai înalte, care deocamdată zace latentă în tine. De fapt, nu m-ar surprinde dacă persoana care veghează asupra ta te-ar aduce și mai aproape de lumina reflectoarelor.

„Asta n-ar putea fi decât Melba“, își zise Samuel cu entuziasm. De câte ori se învârtea în cerc, negăsind soluția la ce îl frământa, ea îi arăta calea cea bună.

– Cartea numărul cinci este Treiul de Cupă. Această carte arată influențe din trecut. Este o carte a renunțării. Aceasta înseamnă că, indiferent ce drum ai ales în ceea ce privește cariera sau dragostea, ești gata să renunți și dornic să o iei pe un nou drum. Hai să facem o pauză. Te rog, comandă-mi o apă minerală.

Samuel își aprinse o țigară și se îndreptă spre bar.

– Whisky cu gheață și o apă minerală, îi ceru el Melbei, uitându-se în oglinda din spatele ei.

Când Melba puse paharele pe tejghea, îi luă pe neașteptate mâinile într-ale lui și i le sărută.

– Ce naiba e cu tine? Te-ai îmbătat?

– Habar n-ai ce mi-au spus cărțile!

Se întoarse repede la masa lui. Maestrul Bob își curăța unghiile de la mâini cu ajutorul unui briceag. Observă că Maestrul nu mai avea unghiile lăcuite. Își zise că, într-adevăr, acesta se schimbase.

– Ești gata să continuăm? întrebă Maestrul, dând gata dintr-o înghițitură jumătate din paharul cu apă minerală. Numărul șase este Diavolul. O numim cartea influențelor viitoare.

Cartea era amenințătoare. Înfățișa o creatură pe jumătate om, pe jumătate animal, cu coarne și copite, într-un cadru întunecat. Figura grotescă îi ținea pe oameni pe niște frânghii scurte și, în același timp, sufla într-o scoică.

– Nu-mi place ce văd.

– Are mai multe înțelesuri. Poate însemna că o să intri în contact cu persoane dubioase și corupte, de pildă din lumea interlopă.

– Sunt în pericol fizic? îl chestionă Samuel.

– Poate însemna și asta, așa că fii atent. Mai poate însemna și că există niște forțe potrivnice care se deșteaptă în tine, ca de exemplu dragostea și sexul.

Ce știa magicianul despre relația lui cu Blanche? Un conflict între dragoste și sex, asta spunea cartea aia de rahat. Întotdeauna

se gândise că atracția pe care o simțea față de Blanche era mai degrabă dragoste decât poftă trupească, dar trebuia să recunoască totuși că exista și o componentă sexuală, îndeosebi noaptea, când avea fantezii în legătură cu ea.

– Ce mai spun cărțile de tarot despre această femeie? întrebă el nerăbdător.

– Cine nu vrea să își ude picioarele niciodată nu va traversa râul. Este un proverb slav. Cu alte cuvinte, trebuie să fii mult mai agresiv dacă o vrei. Cine este femeia?

– Deocamdată, nu există nici o femeie. Vorbim despre viitor, în termeni ipotetici, nu-i așa?

– Cartea numărul șapte, Valetul de Cupe, reprezintă prezentul. În viața ta intervine ceva nou. Este abia la început.

Samuel era de acord. În mod cert venise timpul să facă o schimbare. Era vremea să iasă din subsolul ziarului, avea nevoie de o altă întâlnire cu Blanche și, de asemenea, trebuia să ducă o viață mai sănătoasă. Bea și fuma prea mult, și trebuia să înceteze să mai mănânce cornuri și supe chinezești. Pe scurt, trebuia să renunțe să mai trăiască precum un animal.

– Spune-mi, Maestre, zici tuturor același lucru? întrebă Samuel, agitat.

– Eu nu zic nimic. Tu ai tras cărțile, și cărțile vorbesc. Își au propriul înțeles. Ele spun asta, nu eu. Următoarea carte este Patru de Spade. Are de-a face cu speranțele și temerile tale. Te arată într-o perioadă de meditație – un loc unde cântărești lucrurile, hotărând pe ce drum să apuci și fără să te grăbești. Pare că îți aduni puterile.

– Cu asta ai dreptate. Ultima carte este Dreptatea. Ce înseamnă Dreptatea? îl iscodi Samuel, uitându-se la femeia cu păr blond și cu coroană pe cap, care ședea pe un tron cu sabia într-o mână și cu balanța dreptății în cealaltă. Voi fi implicat într-un proces?

– Nu, nu, numărul zece reprezintă rezultatul final. Este o carte bună pentru tine. Asta nu înseamnă că întotdeauna va fi

bine; depinde. Însă vei reuşi să depăşeşti ceea ce te trăgea înapoi în trecut. Este ca şi cum ai fi la sfârşitul unui capitol din viaţa ta, gata să începi unul nou.

– Altceva?

– Deocamdată atât, zise Maestrul Bob.

– Ţi-ai câştigat cei doi dolari, şi unul în plus ca bacşiş, şi încă o apă minerală, spuse Samuel, punând banii pe masă şi comandând încă o băutură.

Samuel se îndreptă spre masa rotundă unde Melba stătea uitându-se pe fereastră la parc şi la golful care se zărea dincolo de el, sorbind ca de obicei dintr-un pahar cu bere.

– Voiai să stai de vorbă cu mine, Melba? întrebă Samuel, aşezându-se lângă ea. Excalibur dădu să se ridice, dar Melba îl prinse de zgardă.

– Am nişte veşti pentru tine.

– Da?

– Umblă vorba că l-ai prins pe Maurice Sandovich cu pantalonii în vine.

– Ascunde ceva important în cazul ăsta, Melba. S-a descotorosit de câteva pagini din raportul de poliţie cu privire la Rockwood. Paginile care spuneau că s-ar putea să fi fost ucis.

– Uşurel, Samuel, zise Melba. Nu te aprinde prea mult cu privire la Maurice Sandovich. E doar un peşte mic. E implicat de mult timp în afacerile necurate din Cartierul Chinezesc. Dacă a făcut ceva, a făcut-o din ordinul cuiva care îl are la mână sau care este, de asemenea, amestecat în activităţi ilegale în care şi-a băgat şi el nasul.

– Cum adică activităţi ilegale?

– Maurice protejează o mulţime de interese în Cartierul Chinezesc. El e la Moravuri. Poate fi vorba de prostituţie, droguri, dar, mai probabil, e vorba de jocuri de noroc. Habar n-ai câţi se îndeletnicesc cu aşa ceva în acea mică zonă a oraşului. Trăieşte bine din asta. Aşa că are obligaţii faţă de tot felul de

oameni. Dar persoana pe care o cauți nu este Maurice, îi explică Melba. Pe de altă parte, nu e o idee rea să faci cercetări în Cartierul Chinezesc.

Băură în tăcere, ea bere, iar el utimele picături de whisky. Își promisese să nu mai bea decât două pahare pe zi, și acesta era al doilea.

– Ce mai știi de Blanche? întrebă Samuel cu toată nonșalanța de care era în stare.

– Începând de mâine o să fie aici în fiecare zi. Spune că vrea să mă ajute până ce se aranjează treaba cu Rafael.

– Să facă curățenie în bar?

– Nu. Rafael e încă aici, dar nu știm pentru cât timp. El se ocupă de o mulțime de alte lucruri pe care s-ar putea să nu le mai poată face. Am nevoie de cineva care să mă ajute. Asta nu este muncă pentru o singură femeie.

– Poți conta pe mine, dacă îți pot fi de folos în vreun fel, se oferi Samuel.

– Da. Știu că pot conta pe tine de îndată ce apare și Blanche, râse Melba.

– Nu-ți bate joc de mine, Melba. Fiica ta mă tratează ca pe un nimic.

– Trebuie să schimbi tactica, omule. Am auzit că lucrurile n-au mers prea bine când ai fost să alergi cu ea în parc.

– Ți-a zis ea asta?

– Trebuie să găsești ceva ce aveți în comun, nu atletismul. Ceva de care să vă bucurați amândoi și care să nu te facă să pari ridicol.

– Îi place muzica?

– Depinde.

– Concertul simfonic, însă e prea pretențios.

– S-ar putea să fie așa pentru amândoi. Ce zici de Blackhawk? Dave Brubeck cântă des acolo și tipul chiar știe ce face, iar lui Blanche îi place de el, sugeră Melba.

– Și mie îmi place.

– Trebuie să începeți de undeva, iar așa n-o să te faci de râs. Mai e și un cinematograf în apropierea clubului, pe Larkin, unde rulează filme străine. Încearcă și asta. Nu mi-am crescut fata într-un deșert cultural, adăugă Melba.

Samuel plecă spre bârlogul lui gândindu-se la cărțile de tarot.

Capitolul unsprezece
Rafael este părăsit de noroc

La pledoaria finală de la procesul lui Rafael, Hiram Goldberg se folosi de tot repertoriul de scamatorii. Își puse un costum de culoare închisă, se dădu cu levănțică și își scoase lanțurile și butonii de aur, pentru a atrage simpatia juraților față de clasa socială din care făcea parte clientul său. Entuziasmul aproape că îl făcea să plutească, și la un moment dat se apropie atât de mult de jurați, încât judecătorul îl avertiză că nu poate să li se așeze în poală. Se lamentă, pledă și lingușí, încercând să întoarcă lucrurile în favoarea clientului său, precum un iezuit, ajungând chiar să pomenească pe un ton melodramatic de mama schiloadă, frații fără tată și soția însărcinată. La un moment dat chiar plânse; cu toate acestea, după ce totul fu spus și făcut, Rafael fu acuzat de primire de bunuri furate.

Rafael nu își făcea iluzii; știa de unde venea și care era locul lui în comunitate. În plus, nu era un smiorcăit. Fusese prins cu marfa; acest lucru nu putea fi schimbat. Ofițerul supraveghetor încercă în van să îl facă să vorbească; Rafael refuză să dea vreo informație care să îi ducă la peștele cel

mare în schimbul unei sentințe mai ușoare sau a unei respingeri a acuzațiilor. Toți cei din comunitatea lui știau că, dacă accepta așa ceva, consecințele puteau fi fatale.

Stătea la bară împreună cu avocatul lui, așteptând ca judecătarul să pronunțe sentința. Sala de judecată era plină de rude și prieteni. Observă că fratele său Juan renunțase la coafura cu țepi și la lanțul atârnat la brâu, și venise îmbrăcat la costum și cravată. În mod sigur o făcuse la indicațiile avocatului. Alături de mama și de surorile sale se afla soția lui, Sofia, însărcinată. Melba era și ea acolo împreună cu fiica ei, Blanche, și cu Samuel. Câțiva dintre tovarășii lui din cartier erau și ei de față ca să-l sprijine. Erau deopotrivă curajoși și agitați din cauza faptului că se arătaseră într-un tribunal, ținând cont că încercau în permanență să scape de poliție. Pentru ei, ca și pentru el, onoarea era mult mai importantă decât consecințele unei apariții publice în fața reprezentanților legii, care le erau ostili.

– Atenție, Curtea Superioară a Statului California din orașul San Francisco își deschide ședința; prezidează judecătorul Guido Carduloni, anunță aprodul.

Un bărbat tânăr, în robă neagră, intră pe una din cele două uși din spate și își ocupă locul la tribună. Era de înălțime medie, avea părul negru, tuns scurt, și era proaspăt bărbierit. Avea maxilarul puternic, ca de boxer, dar ochii săi căprui erau binevoitori. Carduloni prezidase procesul lui Rafael; cunoștea toate detaliile cazului și citise cu atenție raportul de eliberare condiționată pe care îl ținea în mână. În cealaltă mână ținea dosarul cu toate notițele sale.

Hiram și Rafael erau deja la masa avocatului, iar procurorul stătea la masa de lângă jurați.

– După cum știți, domnule Garcia, începu judecătorul, aceasta este ziua fixată pentru stabilirea sentinței. Presupun că avocatul dumneavoastră v-a explicat procedura și v-a pus la dispoziție raportul de eliberare condiționată.

– Da, domnule judecător, răspunse Rafael, stând drept.

– Vreţi să mai adăugaţi ceva înainte de pronunţarea sentinţei?

– Nu, domnule judecător.

– Domnule avocat, există vreun motiv pentru care sentinţa să fie amânată?

– Nu, domnule judecător, replică Hiram.

– Foarte bine, zise judecătorul. Domnule Garcia, nu ar trebui să vă aflaţi aici. Dar un juriu de concetăţeni de-ai dumneavoastră a stabilit că aţi încălcat legile acestui stat. Procuratura a fost de acord cu reducerea pedepsei şi, sincer, am fost dispus să accept această propunere, dacă ne puteaţi oferi informaţii cu privire la persoana sau persoanele care au furat de fapt aparatul cu raze X, astfel încât să poate fi puse sub acuzare. Dar aţi refuzat până şi să discutaţi această chestiune. De aceea Departamentul de eliberări condiţionate şi Procuratura au hotărât că trebuie să primiţi pedeapsa maximă. Cunoaşteţi recomandările lor?

– Da, domnule, zise Rafael.

– Doriţi, în acest moment, să faceţi vreo declaraţie cu privire la celelalte persoane implicate sau să furnizaţi Procuraturii informaţiile solicitate? Dacă da, vă ascult.

– Pot să discut o clipă cu clientul meu? întrebă Hiram Goldberg.

– Desigur, încuviinţă judecătorul. Luăm o pauză de cinci minute.

Judecătorul îşi puse ochelarii, se ridică din scaunul tapisat, luă cele două dosare şi părăsi sala de judecată.

Hiram se aplecă şi îi şopti lui Rafael la ureche:

– OK, Rafael, uite cum stau lucrurile. E ultima ta şansă să vorbeşti despre cei care te-au adus în situaţia asta. Judecătorul vrea să te ajute, dar Procuratura vrea informaţii. E o prostie să protejezi nişte gangsteri. Ei nu ar face acelaşi lucru pentru tine.

– N-are sens. Viaţa mea n-ar mai face nici doi bani dacă deschid gura, spuse Rafael. Asta e. Să mergem mai departe.

Hiram ridică din umeri și făcu semn aprodului. În scurt timp se întoarse și judecătorul.

– Clientul meu nu are nimic de adăugat față de cele deja consemnate.

Judecătorul își puse ochelarii pe masă.

– Departamentul de eliberări condiționate și Procuratura au cerut să fiți condamnat la patru ani, în închisoarea statului. Consider această propunere puțin exagerată, deoarece nu aveți antecedente și, din toate celelalte puncte de vedere, se pare că sunteți un bun cetățean. De aceea vă condamn la trei ani în închisoarea statului. Întrucât nu ați făcut apel, veți fi arestat imediat și voi da instrucțiuni aprodului în acest sens.

Se auziră vociferări din partea celor care doreau o pedeapsă mai drastică și murmure din partea prietenilor și a familiei care speraseră la o pedeapsă mai ușoară.

– Onorată instanță, răsună vocea procurorului, considerăm că pedeapsa este prea ușoară. Omul acesta a fost condamnat și nu arată nici un fel de remușcare.

– Vă cunosc poziția, domnule procuror. Sentința rămâne valabilă. Aprod, ia această persoană în custodie. Cazul următor!

Rafael fu scos din sală. Hiram ieși din curtea de judecată în mijlocul prietenilor și rudelor lui Rafael.

– Pedeapsa e cam dură, zise Melba, în timp ce încerca să o liniștească pe Sofia, care își ținea capul în jos și plângea cu sughițuri.

– Nu la fel de dură pe cât ar fi putut fi, replică Hiram. L-au prins cu marfa la el și nu a turnat pe nimeni.

– Putem face ceva? se interesă Samuel, care stătea lângă Blanche pe coridor, cu o expresie tristă pe chip.

– Du-te să-l vezi imediat ce ajunge la San Quentin și spune-i să dea informații. În felul acesta procurorul va fi de acord să îi reducă pedeapsa, spuse Hiram.

Samuel era mulțumit că Rafael era măcar aproape, așa că putea să îl viziteze, însă știa foarte bine că prietenul lui nu avea să dezvăluie niciodată ce voiau să afle de la el procurorul

şi judecătorul. Încercă să o liniştească pe mama lui Rafael, dar nu erau prea multe de spus. Cel care întreţinea întreaga familie, persoana care îi ferise de sărăcie fusese scoasă din ecuaţie pentru trei ani. Cum aveau să supravieţuiască în tot acest timp?

– De ce se agaţă Rafael aşa de cuvântul lui de onoare când ştie ce înseamnă absenţa lui pentru familie? întrebă Samuel.

– Pentru aceşti *Cholos* este o chestiune de onoare, zise Hiram oftând şi se îndepărta.

În 1961, San Quentin începea deja să se prăbuşească. Era o clădire veche de peste o sută de ani şi arăta ca atare. Se afla la poalele noului pod Richmond San Rafael şi dădea spre golful San Fancisco, mai ales spre sud, unde se vedea partea din spate a peninsulei Tiburon şi Point Richmond înspre est. În zilele senine putea zări chiar şi Berkeley şi Oakland. Ce privelişte! Singura problema era că te uitai la toate din spatele gratiilor şi a gardurilor de sârmă ghimpată.

Cu cătuşe la mâini şi picioarele prinse cu lanţuri, Rafael stătea în autobuzul poliţiei care intră de pe autostrada 101 în Marin County, cotind apoi spre est, pe Sir Francis Drake Avenue. În timp ce înaintau pe drumul şerpuitor şi îngust care luă locul autostrăzii, cu motorul tuşind şi scrâşnind, Rafael nu putu să nu observe contrastul dintre dealurile verzi, pline de flori multicolore şi de maci portocalii, şi galbenul cenuşiu al închisorii pe care o vedea în depărtare. Autobuzul încetini când ajunseră în faţa porţii principale, şi zări doi băieţi care stăteau pe stânci, ţinând în mâna undiţe din bambus. Privi la apele liniştite ale golfului care loveau încet stâncile, în timp ce băieţii aruncau undiţele şi scoteau bibani mari şi vărgaţi. Se gândi că într-o bună zi avea să se ducă acolo cu fiul lui ca să pescuiască, aşa cum făceau puştii aceia.

Când văzu grămada de peşte de lângă cei doi, şoferul, un ajutor de şerif înalt şi voinic, comentă:

– Ca la o vânătoare de raţe pe iaz.

Rafael se întoarse şi se uită la el prin plasa de sârmă care îi despărţea. Dintr-odată simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Strânse din dinţi.

Poarta se deschise încet. Rafael îl văzu pe gardianul din turnul de control de deasupra ţinându-şi arma îndreptată în jos şi uitându-se la ei cu binoclul. Autobuzul opri în faţa centrului de primire. În maşină erau zece condamnaţi, plus trei gardieni şi şoferul. Afară erau încă şapte gardieni, bine înarmaţi, aşteptând liniştiţi să se deschidă uşile autobuzului.

Când, în cele din urmă se deschiseră, prizonierii se dădură jos, aşa cum puteau, clătinându-se din cauză că aveau picioarele legate. După ce coborâră toţi, fură aşezaţi pe un rând şi percheziţionaţi, după care li se spuse să se îndrepte în şir indian spre uşa de la centrul de primire.

Rafael intră şi se trezi într-o cameră cu trei gardieni albi, uriaşi. La toate ferestrele, precum şi la uşa prin care tocmai intrase, erau gratii de fier. I se desfăcură lanţurile, fu pus să se dezbrace şi fu percheziţionat din nou de doi dintre gardieni, în timp ce al treilea urmărea cu atenţie întregul proces, ţinând degetul pe trăgaciul armei. I se dădu uniforma din doc albastru pe care o purtau puşcăriaşii de la închisoarea San Quentin, cu numărul de identificare imprimat pe spatele bluzei. Apoi fu fotografiat şi i se luară amprentele.

– În regulă, zise sergentul cel voinic, din spatele cuştii din oţel de unde i se adusese uniforma. Nu este nevoie să îţi spun unde anume te afli, ştii asta. Aici avem reguli şi dacă nu vrei să ai probleme va trebui să le respecţi. Înţelegi?

– Da, domnule.

– Ai aici o pereche de căşti, un cearşaf, un prosop şi o pătură. Luminile din corpul central se sting la ora zece, dar nu şi cele din celulele voastre. În felul ăsta stăm cu ochii pe voi, îl avertiză, fluturându-şi mecanic degetul în faţa lui Rafael, aşa cum făcuse de sute, dacă nu de mii de ori. Poţi asculta radioul toată noaptea, dacă eşti unul dintre tipii ăia care nu pot dormi pentru că îi mustră conştiinţa. Dar mâine vei fi intervievat

ca să vedem unde o să muncești. Și după ce vei primi o slujbă, ne așteptăm să te prezinți la timp și să îți îndeplinești sarcinile. Așa că nu sta treaz toată noaptea ascultând tot felul de rahaturi. La fiecare două săptămâni colectăm prosoapele și cearșafurile ca să fie spălate. Dacă nu le predai stai în jeg. Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Ne așteptăm să te comporți cum trebuie. Dacă o faci, te vei bucura de câteva privilegii, ca de pildă plimbarea în curte. Dacă o dai în bară, nu numai că îți vei pierde slujba, dar avem și un loc special pentru tine, iar acolo jos nu este deloc plăcut. Înțeles?

– Da, domnule.

– Te vom pune în celulă cu un alt mexican, din California de Sud. Asta ca să nu existe vreun conflict rasial din alea de care voi, pușcăriașii, vă plângeți întotdeauna. Nu vrem să avem probleme cu tine. Înțeles, soiosule? zise el, uitându-se chiorâș la el și încruntându-se.

– Da, domnule, răspunse Rafael, cu chipul lipsit de orice expresie, privindu-l în ochi pe tipul cel voinic.

– Nu îmi place acest soi de sfidare. Ar fi bine să ai grijă. Sergentul o să te ducă în celula ta. Înțelegi că vei fi încuiat când nu lucrezi pentru cetățenii statului California sau nu te bucuri de privilegiile dobândite pentru bună purtare?

– Da, domnule.

– Du-te cu el!

Primul gardian descuie o ușă și porni de-a lungul unui coridor. Rafel îl urmă. Începu să simtă mirosul acru al clădirii pline de mucegai și al bărbaților care locuiau împreună într-un loc strâmt. În spatele lui era un alt gardian. Nici unul nu purta armă. Trecură prin câteva clădiri și ajunseră în fața unei uși uriașe, păzite de doi bărbați înarmați, aflați pe o pasarelă de deasupra, complet separată de podeaua de dedesubt. Aceștia patrulau dintr-o parte în alta într-un spațiu care părea închis; nimeni nu putea ajunge la ei, nici

dacă ar fi vrut. Un mecanism electronic deschise poarta cea mare cu gratii, şi Rafael văzu celulele.

Cei doi gardieni străbătură coridorul cu Rafael între ei, până când ajunseră la celula cu numărul 677. Unul dintre gardienii înarmaţi de pe pasarelă apăsă pe un buton şi se auzi un bâzâit. Gardianul din faţa lui Rafael ridică drugul de pe uşa celulei şi descuie cu cheia.

– Asta e casa ta, zise cel de-al doilea gardian. Iei patul de sus. Amicul tău l-a ocupat deja pe cel de jos. Se întoarce la patru jumate. Lucrează la spălătorie. Aveţi grijă să vă înţelegeţi. Dacă ai vreo întrebare, fă o listă. Dar ai grijă să nu fie prea lungă. Şeful nu are timp de prostii. Înţeles?

– Da, domnule, spuse Rafael.

Se întoarse, îşi puse cearşaful şi pătura pe pat, îşi agăţă prosopul lângă mica chiuvetă care avea deasupra o bucată de metal ce ţinea loc de oglindă şi conectă căştile la dispozitivul radio de pe una dintre cele două măsuţe din celulă.

– Vrei să te bărbiereşti în fiecare zi? îl întrebă primul gardian.

– Da, domnule.

– Vei primi un aparat de ras în fiecare dimineaţă. Nu spera să ai apă caldă. Nu eşti la hotel, aşa că va trebui să te bărbiereşti cu apă rece. Aparatul de ras îţi va fi luat imediat ce termini, ca să nu-ţi vină vreo idee, nu poţi folosi lama decât pentru bărbierit. Dacă încerci vreo şmecherie îţi pierzi privilegiile, înţeles? zise cel mai voinic dintre cei doi bărbaţi, mestecând nişte tutun. Burdihanul îi atârna de curea şi îi îngreuna mersul.

– Da, domnule, încuviinţă Rafael.

Uşa de la celulă se trânti. Văzu cum coboară drugul de fier şi se auzi un zăngănit scurt. Apoi gardienii plecară. Se prinse de gratii şi se uită afară până ce i se albiră încheieturile, dar nu se vedeau prea multe. Auzea uşile de la alte celule deschizându-se sau închizându-se; nu îşi dădea seama care

anume, căci nu i se obişnuise încă urechea. Se auzeau paşi pe pasarela de deasupra, care nu puteau fi decât ai gardienilor şi se gândi că avea să se deprindă să îi audă zi şi noapte. Mai auzea şi sunetele înăbuşite scoase de cei care vorbeau, însă nu desluşea nici un cuvânt din ce spuneau.

Se duse înapoi la patul lui, îl aranjă, se întinse şi rămase mult timp cu privirea aţintită în tavan. Se gândi la Sofia şi la copil. Lacrimi de furie şi de disperare îi curgeau pe obraji, umezindu-i perciunii, scurgându-se până la lobii urechilor, de unde alunecau pe pernă. Cincisprezece minute mai târziu se dădu jos din pat, se spălă pe faţă şi îşi suflă nasul cu o bucată de hârtie igienică. Toaleta se afla într-un colţ, perfect vizibilă din exterior, un vas din porţelan, cu mâner din crom şi fără colac. Aruncă hârtia în toaletă, se întoarse şi se culcă iarăşi în pat, uitându-se la tavan. Jură să nu mai verse nici o lacrimă tot restul vieţii sale.

La patru şi treizeci şi cinci de minute se auziră paşi apropiindu-se de celulă. Se auzi un bâzâit, apoi zgomotul drugului şi cheia vârâtă în încuietoare, după care un mexican mic de statură, cu părul negru tuns scurt şi cu ochi temători, ca de iepure, fu introdus în celulă de un gardian. Avea pielea închisă la culoare şi purta mustaţă. Mânecile bluzei de puşcariaş erau suflecate până deasupra coatelor, iar antebraţele îi erau acoperite de cicatrice şi tatuaje.

– *Órale pues, carnal, me llamo* Pancho Alarcón. *Soy de* Canta Ranas. Mi-au pomenit de tine, vato din San Francisco, corect?

– Da. Numele meu este Rafael, zise el şi îi întinse mâna. Unde este Canta Ranas?

– Glumeşti. Voi, vatos din nord, nu ştiţi nimic. Canta Ranas este lângă Los Nietos, în apropiere de Los Angeles. Se vorbeşte că ai fost prins cu un aparat cu raze X. *Que cabrón*. De ce naiba te plimbai în plină zi cu *pinche máquina* mare cât un elefant?

– De unde ai auzit tu toate rahaturile astea despre mine? întrebă Rafael, observând un punct mare, albastru, tatuat pe obrazul lui Pancho, chiar lângă ochiul drept.

– *Oh, alalva, carnal,* aici nu există secrete, decât despre cei care molestează copii și pe care îi pedepsim. Toată lumea știe că ești un bun vato. Ai încasat-o pentru alți *cabrones,* dar n-ai scos o vorbă. Ai câștigat admirația celorlalți, *mano.*

– Tot asta mă ține și în viața, spuse Rafael râzând.

Discută îndelung cu Pancho în dupa-amiaza și seara aceea, și primi o serie de informații despre cum să supraviețuiască în mediul ostil în care se afla. Rămase pe gânduri; nu era foarte diferit de lumea de afară, doar că, dacă o dădeai în bară, știau de unde să te ia. Pancho era un tip cu experiență și știa cum să se descurce. Merita să îl asculți.

A doua zi Rafael fu trimis la comitetul de angajare al închisorii. I se zise că este calificat pentru trei posturi. Primul era la atelierul auto unde se făceau plăcuțele de înmatriculare pentru stat. Al doilea loc de muncă era la biblioteca închisorii, iar cel de al treilea îl interesă cel mai mult: să lucreze la cabinetul medical.

Acceptă cel de-al treilea post. Îi plăcea ideea de a se îngriji de oameni care aveau nevoie de ajutor, de a alina suferințe fizice. De fapt, avea să devină mâna dreaptă a doctorului. Urma să se ocupe de programări și de acordarea primului ajutor. De asemenea, avea acces la biblioteca medicală. Chiar dacă multe dintre tratate erau depășite, le putea citi în timpul liber. Și, după ce își ispășea pedeapsa, spera că va avea un bagaj de cunoștințe care să îi permită să facă niște cursuri de infirmier și să poată profesa. Dar hotărî să nu își facă planuri pe termen lung.

Doctorul îl plăcu imediat. Rafael îi făcu o bună impresie, iar faptul că era mexican era un avantaj în plus. Avea să se descurce bine cu populația hispanică, în continuă creștere, din închisoare, mai ales că mulți dintre aceștia nu vorbeau engleza. Avea să lucreze cu un infirmier negru care venea

din afară şi, împreună, reprezentau majoritatea etnică a pacienţilor lor.

Rafael se întâlni şi cu preotul, care deja cunoştea relaţia bună a acestuia cu biserica, deoarece primise o scrisoare plină de laude din partea parohiei din Misiunea Dolores. Rafael se oferi să îl ajute pe părinte la slujbe şi la predarea catehismului sau în orice alt fel. Deoarece nu venea zilnic la San Quentin şi avea încredere în Rafael, îl pregăti pentru a fi în măsură să rezolve crizele spirituale ale condamnaţilor în absenţa lui.

După câteva săptămâni, Rafael intră în rutină: lucra la cabinetul medical şi îl ajuta pe preot să le arate condamnaţilor calea cea dreaptă. Nu îşi făcuse prieteni în afară de Pancho, preferând în schimb să studieze vechile tratate de medicină, să citească şi cărţi împrumutate de la bibliotecă sau câte un roman de dragoste, dacă reuşea să facă rost.

Colegul lui de celulă nu era deosebit de inteligent, însă Rafael îl simpatiza, deoarece îl considera loial şi îi dăduse informaţii preţioase despre cum mergeau lucrurile în acea instituţie. De fiecare dată mai era o şmecherie, ceva nou de învăţat.

Într-o seară, după cină, cei doi stăteau de vorbă în celulă când se auzi un zăngănit alături şi o voce strigă:

– Hei, Pancho, te cheamă Cerdo.

– Mulţumesc, *carnal*, zise Pancho. Se ridică de pe pat, se duse până la uşa celulei şi scoase o oglindă mică din buzunar.

– Ce faci? întrebă Rafael.

– Comunic cu fraţii, *carnal*.

– Cu oglinda aia?

– Da. Fii atent.

Pancho strecură oglinda printre gratii, în coridor şi puse două degete în faţa ei, în poziţie verticală. Apoi îşi răsuci degetele până ce ajunseră paralele cu podeaua. Se uită cu atenţie în oglindă până ce primi răspunsul la semnal, pe care îl aştepta dintr-o celulă din capăt. Apoi retrase oglinda şi o băgă înapoi în buzunar.

– Credeam că oglinzile sunt ilegale, spuse Rafael.

– Şi cine crezi că dă doi bani pe asta, *carnal?* Suntem într-o țară liberă, nu-i așa?

– Da, așa cred.

– Vrei și tu puțină *yesca?*

– Nu. Nu, mulțumesc, nu folosesc așa ceva.

– Nu te superi dacă acest vato trage un fum, *ese?*

– Te rog, *carnal,* doar și tu trăiești aici.

Pancho își scoase pantoful și bătu de trei ori cu tocul în peretele din spatele toaletei. Apoi ridică salteaua și luă un umeraș din sârmă, îl îndreptă și obținu un cârlig la capăt.

Rafael dădu să spună ceva, dar Pancho îl întrerupse:

– Şşş, mai am puțin.

Se îndreptă grăbit spre toaletă și vârî cârligul cât de adânc putu. Își duse degetul la buze în semn de tăcere. Amândoi auziră apa trasă deasupra lor și, după două secunde, mâna experimentată a lui Pancho trase afară din toaletă un pachețel impermeabil, legat de o sfoară lungă. Stoarse bine sfoara după care o puse în prosop și răsuci. Apoi atârnă sfoara în spatele patului ca să se usuce, astfel încât să nu se vadă de afară.

Desfăcu pachețelul și atinse marijuana cu degetele. O duse la nas și o mirosi.

– E marfă bună, *carnal*. Sigur nu vrei să tragi și tu un fum împreună cu *compadre* al tău?

– Nu, mulțumesc, *mano,* nu e genul meu.

Pancho luă de pe masă un pachet de foițe și își rulă o țigară de marihuana, pe care o aprinse. Se întinse pe pat, bucurându-se de fiecare clipă; fumul se încolăcea spre patul lui Rafael, până în tavan.

– Viața-i frumoasă, *carnal,* zise el după trei fumuri.

Capitolul doisprezece
Se pune ceva la cale

Xsing Ching stătea tolănit pe canapeaua Virginei Dimitri, la mult timp după ce făcuseră dragoste. Nasturele de sus al cămăşii era descheiat, lăsând să i se vadă pieptul fără păr. Arăta complet relaxat, lucru neobişnuit pentru o persoană atât de prudentă ca el. Virginia intră în cameră, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni evazaţi, bleumarin. Purta o bluză albă, legată cu un nod în faţă, dezvăluindu-i talia doar cât să-l aţâţe pe cel care o privea.

– Să îţi mai aduc o băutură, Xsing? îl întrebă ea.

– Nu, mulţumesc. Mă simt bine aşa.

– Mathew va sosi în câteva minute. Întotdeauna întârzie. Se aşeză lângă el şi îl bătu uşor pe genunchi. Cum se mai simte Ren?

– Criza a trecut, după cum ştii. Doctorul Rolland este pregătit să facă transplantul de măduvă când va fi cazul. Nu ştiu cum voi reuşi să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut pentru fiul meu, Virginia.

– Nici nu încerca, Xsing. Nu toate lucrurile au un preţ. Uneori trebuie să te resemnezi cu gândul că rămâi dator, zise ea în glumă, sărutându-l pe gât.

Auzi cheia în ușa de la intrare. Mathew merse fără șovăială de-a lungul coridorului care ducea în holul apartamentului, în timp ce Fu Fung Fat rămase tăcut în ușa bucătăriei, urmărindu-l din ochi.

– Adu-mi un burbon cu sifon, îi ceru Mathew.

O sărută pe Virginia pe obraz și îi întinse mâna lui Xsing Ching.

– Îmi cer scuze că am întârziat; sunt prea multe lucruri de care trebuie să mă ocup. Dar sunt convins că nu mi-ați simțit lipsa. Am înțeles de la Virginia că voiai să mă vezi, Xsing.

– Da, domnule O'Hara, trebuie să discutăm. Știți că trebuie să fim discreți.

– Aici putem discuta fără teamă. Virginia este partenera mea.

– Desigur, nu mă refeream la domnișoara Dimitri. După cum neîndoielnic știți, eu sunt deja în legătură cu alți clienți și am câteva oferte. Ar fi foarte nepoliticos din partea mea să îi ignor.

– Da, însă cred că l-am convins pe domnul Ching să facă afacerea numai cu noi, Matt. Cu cât știe mai puțină lume despre această încărcătură, cu atât vor apărea mai puține riscuri, interveni Virginia.

– Sunt de acord cu Virginia. E mai logic așa, zise Mathew. Noi doi suntem oameni de afaceri, domnule Ching. Nu vor exista probleme. Amândoi avem experiență și știm că discreția este indispensabilă în astfel de cazuri. Vă asigur că nimeni nu va afla vreodată de unde vin aceste obiecte sau cum au ajuns aici.

– De obicei nu vând întreaga încărcătură unei singure persoane. Încerc să fiu mai subtil cu privire la o cantitate atât de mare de marfă de calitate care intră în țară în același loc și în același timp, îi explică Xsing.

– Vă înțeleg temerile, dar insist să obțin întreaga încărcătură. Virginia v-a explicat motivele mele și am înțeles că ați fost de acord.

– Da, am decis să vă vând dumneavoastră întreagul lot. Vreau să subliniez faptul că fac acest lucru deoarece pare să fie foarte important pentru domnişoara Dimitri. Îi sunt îndatorat. Graţie ajutorului ei viaţa fiului meu poate fi salvată.

– Desigur!

– Ea ştie mai bine decât oricine ce înseamnă acest lucru pentru mine, căci şi ea a pierdut un copil, continuă Ching, punându-şi mâna peste mâna Virginiei.

– Virginia? Un copil? Mathew părea nedumerit.

– Să nu vorbim despre asta. Este o pierdere peste care nu am reuşit să trec, îl întrerupse Virginia, aruncându-i lui Mathew o privire pătrunzătoare.

– Trebuie să fim cu luare-aminte, zise Ching, agitat. Ştiţi că a trebuit să plătesc o sumă mare de bani pentru a ţine secret acest lucru?

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Mathew.

– Şantaj.

– Este imposibil!

– Organizaţia mea a fost contactată de o sursă anonimă care ştia că urma să fie livrată în Statele Unite o încărcătură mare. A trebuit să le cumpărăm tăcerea. Am făcut cercetări ca să aflăm cine ne şantaja. Din fericire, ne-am ocupat de persoana respectivă. Trebuie totuşi să înţelegeţi că suntem destul de neliniştiţi cu privire la continuarea acestei operaţiuni, de teamă să nu mai apară şi alte incidente.

– De unde ştiu eu că acea persoană a ieşit din peisaj? îl chestionă Mathew, enervat.

– Sursa noastră este de încredere. Dacă vă spun că problema a fost rezolvată, puteţi să mă credeţi.

– Nu mă bucur să aflu aşa ceva, domnule Ching. Îmi place ca afacerile mele să fie clare, fără complicaţii. Trebuie să ştiu că nu va exista nici o problemă din partea vreunui intrus. Oricum, cine era această persoană?

– Nu am aflat cine era şantajistul, dar ştiu că nu ne va mai sâcâi. Aveţi cuvântul meu, domnule O'Hara.

– Când s-a întâmplat asta? se interesă Mathew.

– Cu destul de mult timp în urmă, aşa încât acum suntem siguri că nu vor exista repercusiuni.

Această problemă reprezenta noi riscuri pe care Mathew trebuia să le ia în calcul. Şantaj? Cât de multe ştiuse acea persoană? Cum o eliminase Ching? Afacerea nu mai era atât de curată, dar era încă atrăgătoare. Acum venea partea cea grea: stabilirea preţului.

– Am înţeles corect că îmi veţi vinde întreaga încărcătură pentru 300 000 de dolari?

– Oh, nu, domnule O'Hara, preţul a fost întotdeauna 700 000 de dolari!

Mathew sări imediat în picioare.

– E mai mult decât dublul a ceea ce înţelesesem eu! exclamă el.

– Aţi fost informat greşit, domnule O'Hara. Preţul este 700 000 de dolari. Când veţi vedea obiectele vă veţi da seama că valorează mult mai mult, răspunse Ching, făcând un efort să îşi stăpânească furia.

– Duceţi-vă înapoi la oamenii dumneavoastră. Spuneţi-le că merg până la 350 000 de dolari, nici un ban în plus, propuse Mathew. Spuneţi-le că au câteva zile la dispoziţie pentru a se gândi la oferta mea. Ne reîntâlnim aici sâmbătă seara.

– Le voi transmite mesajul dumneavoastră, însă vă asigur că nu putem accepta un preţ atât de mic, zise Xsing Ching. Nu uitaţi că a trebuit să plătim o sumă mare de bani pentru a închide gura şantajistului.

– Şi vreţi să plătesc eu şi pentru asta?

– Avem alţi clienţi care sunt interesaţi, spuse Xsing Ching.

– Poate că veţi primi mai mult împărţind marfa, domnule Ching, dar va fi şi mai riscant, şi mai dificil pentru dumneavoastră. Şi, în plus, vă va lua mai mult timp. Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard, cum sună zicala. Pe lângă asta, cu mine aveţi o certitudine. Veţi mai face afaceri cu mine şi în

viitor, căci ştiu că aceste obiecte nu sunt singurele pe care intenţionaţi să le aduceţi în ţară, corect?

– Nu pot discuta acest aspect cu dumneavoastră. După cum vă puteţi da seama, nu depinde doar de mine.

– Aceasta este oferta mea. Da sau nu, încheie Mathew.

După ce Xsing Ching plecă, Mathew îşi manifestă iritarea:

– Despre ce naiba vorbea, Virginia?

– L-am minţit, desigur. Ca să-l mai înmoi, i-am spus că am pierdut un copil, răspunse ea.

– Nu la asta mă refer. Ce e cu şantajul?

– Nu ştiu. E prima oară când aud de aşa ceva. A zis că s-a ocupat de asta, nu?

– Îl crezi? Nu putem fi siguri.

– A spus că îl putem crede pe cuvânt. Riscă mai mult decât noi şi are mai multe de pierdut. Nu mă surprinde că s-a ocupat personal de şantajist.

– A zis că nu ştie cine a fost.

– Şi ce-ai fi vrut? Să ne dea numele şi prenumele lui?

– Nu ştiu, Virginia. Nu-mi miroase a bine. Nu putem continua dacă există spioni care ameninţă să ne dea de gol, replică Mathew, ştergându-şi fruntea cu dosul palmei.

– Linişteşte-te şi încearcă să gândeşti limpede. Chestiunea cu şantajul îţi dă un oarecare avantaj, deoarece Ching se simte demascat. Nu are sens să caute noi clienţi, ci mai degrabă să scape de marfă. Foloseşte-te de cele întâmplate pentru a negocia preţul, însă nu forţa prea mult. Nu putem da înapoi acum, sunt prea multe în joc, spuse femeia cu răceală.

Mathew O'Hara nu reuşi să doarmă câteva zile. Se închise singur în biroul său şi dădu sute de telefoane, încercând să afle cine era persoana sau persoanele care voiau să se amestece în afacerea lui, şi cum de plănuiseră totul cu atâta grijă. Avu nevoie de trei zile ca să obţină rezultate. Prin intermediul reţelei lui, create de-a lungul mai multor

ani de afaceri ilicite, reuși, în cele din urmă, să dea peste un informator care avea legături cu Cartierul Chinezesc. Aranjă să-l întâlnească pe acest tip la barul Camelot, vineri seara la ora 6.00.

Mathew sosi mai devreme, foindu-se la bar, bând câte puțin din paharul său. Veni ora șase, apoi trecu, și nimeni nu se arătă. Își termină băutura din pahar și ceru alta, vorbi puțin cu Melba. Într-un final, la șapte și un sfert, apăru un chinez mic de statură, îmbrăcat într-un costum croit după moda din Hong Kong, la două rânduri, de culoare gri închis, și purtând o pălărie care îi acoperea aproape toată fața. În ciuda luminii slabe și a pălăriei sale, ieșea în evidență, nu numai pentru că era singurul asiatic din acel loc, ci și din cauza faptului că avea chipul acoperit de cicatrice. „Erau de la o arsură sau de la variolă“, își zise Mathew. Era omul pe care îl așteptase timp de o oră și cincisprezece minute.

Mathew îl privi în timp ce acesta își croia drum spre el, dar Excalibur reacționă repede, arătându-și colții și atacându-l pe intrus. Lătra cu furie și era pe punctul de a smulge o bucată din bărbatul cel ciudat când Melba îl prinse de zgardă și îl trase de lângă el.

Omul, furios, dădu drumul unui șir de înjurături în chineză și se dădu înapoi înspre ușă. Avea picioarele strâmbe și degetele de la picioare zgârcite. Mathew îl opri la ieșire și se prezentă. Bărbatul își îndreptă haina, își ridică de jos pălăria pe care o pierduse când fugise și, încă fierbând de mânie, îl urmă pe Mathew în biroul Melbei.

– Nu ți-am spus eu că Excalibur e un bun câine de pază? zise femeia, fără a da drumul câinelui, care continua să lovească din picioare chiar atârnat de zgardă.

Odată ajunși în birou, Mathew închise ușa și aprinse lumina. Bărbatul se uită iscoditor în fiecare colț al încăperii și abia după ce se asigură că nu mai era nimeni acolo și că nu existau microfoane încuie ușa și se așeză pe scaunul indicat de Mathew.

– Ce știi? întrebă Mathew, fără nici o altă introducere.

– Unde sunt banii? zise bărbatul.

– Avem destul timp pentru asta. Mai întâi să aud ce știi.

– Nu bani, nu informație, replică pe dată chinezul.

– De unde știu eu că ai informații care îmi pot fi de folos?

Răspunsul fu doar o ridicare din umeri, disprețuitoare. Se măsurară unul pe celălalt din priviri. Chinezul își vârî un deget în ureche, se scărpină îndelung, apoi îl scoase și începu să examineze ceara de pe unghie. Nu părea să se grăbească. Mathew remarcă mâinile lui uriașe, complet disproporționate față de restul trupului și trase concluzia că bărbatul era un gangster. Era, pesemne, unul dintre acei tipi duri din Cartierul Chinezesc, pe care îi poți angaja pe bani puțini ca să se ocupe de tot felul de lucruri murdare. Arăta bătut în cap și probabil că nu era nici suficient de sofisticat încât să fie un escroc. Scoase un plic din buzunarul interior și i-l întinse. Bărbatul îl luă, îl deschise și începu să numere bancnotele de o sută de dolari. Le numără de două ori și le puse în buzunarul hainei, își dădu pălăria pe spate și zâmbi. Avea dinții foarte stricați. Acea față plină de semne și dinții aceia oribili l-ar fi speriat și pe cel mai curajos bărbat. Mathew se cutremură. Nu era obișnuit să aibă de-a face cu astfel de oameni.

– Era bărbat care cauza mulțime de probleme comerciantului chinez. Bărbat alb înalt, îmbrăcat în smoching. Plătit. mulțime bani să tacă, zise el, cu un râset care aducea cu lătratul unui câine.

– Ce înseamnă o mulțime de bani? întrebă Mathew.

– Cincizeci de mii dolar!

Mathew tresări și făcu ochii mari de uimire. Erau într-adevăr o mulțime de bani. Dacă Xsing Ching fusese dispus să plătească acea sumă, situația era mult mai gravă decât crezuse el. Asta însemna că șantajistul putea dovedi că știe toate detaliile cu privire la contrabandă.

– Omul prea lacom. El nici o problemă acum, zise chinezul, trecându-şi un deget prin dreptul gâtului.

– Cum adică? L-ai omorât?

– Întâlnirea gata, noapte bună, domnu'.

Deschise uşa şi se îndreptă cu pas vioi spre ieşire, lăsându-l pe Mathew uluit. Revenindu-şi, acesta alergă după bărbatul cu picioare strâmbe şi îl ajunse din urmă afară, chiar în faţa uşii de la intrare.

– Numai o clipă, amice. Mai am nevoie de nişte răspunsuri.

– Vrei mai mult, plăteşti mai mult.

– Bărbatul acela a acţionat singur sau împreună cu alţii? se interesă Mathew.

– O sută de dolari, spuse chinezul întinzând mâna.

– Nu aşa ne-a fost înţelegerea. Am plătit pentru informaţii cu privire la identitatea şantajistului.

– Tu primit informaţie. Bărbat în smoching. Vrei mai mult, plăteşti mai mult!

Furios, Mathew îşi dădu seama că, dacă bărbatul dispărea, nu avea să îl mai vadă niciodată.

– În regulă, se învoi el şi scoase încă cinci hârtii de douăzeci de dolari din teancul pe care îl avea la el.

Bărbatul numără repede banii şi îi îndesă în acelaşi buzunar. Mathew întoarse capul, în caz că omul avea de gând să îşi arate iarăşi dinţii.

– Bărbat acţionat singur. Niciodată cu cineva, niciodată contactat cineva. Eu urmărit multe ori.

Atunci, Mathew făcu legătura între informaţia primită şi Reginald Rockwood. Auzise despre moartea acestuia, dar totuşi întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu tipul în smoching?

– Avut grijă de el. Scos din peisaj. Afacerea noastră încheiat. Noapte bună, adăugă el şi dispăru în întunericul serii de primăvară.

„Nenorocitul ăla de Reginald, își spuse Mathew. De unde știa de existența lui Xsing Ching? Trebuie să aflu cum a primit această informație. Ce imbecil!"

De data aceasta, Mathew ajunse devreme în locuința sa de pe Grant Avenue. Avea pungi sub ochi. Se îndreptă spre camera de zi și o strigă pe Virginia.

– Știai că Reginald l-a șantajat pe Xsing și că a primit 50 000 de dolari?

Virginia își arcui sprânceana stângă.

– Nu știam nici măcar că se cunoșteau.

– Conform sursei mele, se pare că Xsing s-a ocupat de el.

– Asta înseamnă că l-a ucis? întrebă Virginia, tresărind.

– Să spunem doar că acesta nu mai reprezintă o problemă. Nici nu vreau să aflu mai multe.

– Cum influențează această informație încheierea afacerii?

– Depinde de ce fel de garanții îmi poate da Ching că nu mai este implicată nici o altă persoană, răspunse Mathew.

În acel moment se auzi soneria și, câteva clipe mai târziu, intră Xsing. Purta un costum sport de culoare gri-închis, o cravată galbenă și batistă asortată.

– Bună seara amândurora, îi salută el și se așeză în fotoliul din fața canapelei pe care stăteau cei doi. Dacă fusese surprins de aspectul șifonat al lui Mathew, nu făcu nici un comentariu.

– Incidentul acesta cu șantajul a complicat lucrurile, zise Mathew, încercând să își controleze proasta dispoziție și nervii.

– Nu trebuie să vă faceți griji, domnule O'Hara. Totul este în regulă, vă asigur.

– Am făcut niște verificări cu privire la această problemă și presupun că mai era cineva implicat. Am aflat că ați plătit o avere. Banii nu au fost recuperați, nu-i așa?

– Un amănunt nefericit. Sursele mele au căutat peste tot. Având în vedere valoarea totală a tranzacției, hai să zicem că acea sumă reprezintă comisionul, spuse Ching pe un ton sarcastic. Înțeleg că Guvernul Federal a recuperat o parte din

bani, dar nimeni nu ştie unde e restul. De ce ar trebui să vă preocupe acest lucru?

– De unde ştiţi ce au recuperat agenţii federali?

– Aşa cum am mai menţionat, sursele mele sunt bine plasate.

– Haideţi să schimbăm subiectul, propuse Mathew. Aţi comunicat oferta mea oamenilor dumneavoastră?

– Da. Mi-au spus că vor fi încântaţi să vă vândă marfa cu 600 000 de dolari. Nu vă puteţi plânge, domnule O'Hara. Este o reducere substanţială.

– Nu asta am oferit eu. Iar acum, când este vorba şi de moartea unui om, nu sunt sigur dacă mai vreau să duc până la capăt această afacere.

Virginia asculta cu atenţie discuţia dintre cei doi bărbaţi, făcând observaţii în gând. Mathew era pe punctul de a-şi pierde cumpătul. Îl chemă pe Fu Fung Fat şi îi ceru să aducă băuturi pentru toată lumea. Pauza şi alcoolul calmară spiritele, iar negocierile fură reluate pe un ton mai scăzut.

– Iată ce sunt dispus să fac, Xsing. Sunt dispus să urc până la 450 000 de dolari.

– Mi-e teamă că nu este destul, răspunse Xsing.

– Nu-mi foloseşte un astfel de răspuns. Cât vor de fapt? întrebă Mathew, devenind iar nervos.

– Va trebui să dau un telefon, zise Xsing Ching. Pot folosi telefonul tău?

– Da, desigur. Îl poţi folosi pe cel din dormitor, unde nu vei fi deranjat, spuse Virginia.

Xsing ieşi din cameră.

– Nu te recunosc, Mathew. De obicei nu eşti atât de impulsiv.

– Nu am toate frâiele în mână. Nu ştiu ce se întâmplă pe la spatele meu. Tipii ăştia joacă dur. Până unde sunt în stare să meargă?

– Se pare că ţi-ai găsit parteneri pe măsura ta. Relaxează-te, nu trebuie decât să joci la cacealma, ca la pocher,

iar tu eşti maestru la aşa ceva, Mathew. Foloseşte treaba cu Rockwood în avantajul tău.

– Cum?

– Este clar că ei l-au omorât. După cum ţi-am mai zis, Xsing Ching va face tot posibilul ca să încheie această afacere şi să plece de aici. Tu, pe de altă parte, nu te grăbi. Fă-l să-şi piardă stăpânirea de sine.

După puţin timp, Xsing Ching se întoarse din dormitor. Chipul lui inexpresiv nu dezvăluia nimic, însă Virginia învăţase să îi ghicească starea de spirit. Îl luă de mână şi îl conduse spre masa din sufragerie.

– Să mâncăm ceva, propuse ea, sunând din clopoţelul de jad.

– Mai întâi să terminăm cu asta, spuse Xsing Ching.

– Oh, nu! E vremea să luăm cina, interveni Mathew, zâmbind, scoţându-şi cravata şi aruncând-o pe spătarul unui scaun.

Virginia îi invită să ia loc şi, după câteva minute, Fu Fung Fat aduse primul fel: halibut gătit cu mărar şi vin alb, învelit în frunze de bananier. Servea cu foarte multă îndemânare cu singura mână pe care o avea, dar trebui să facă mai multe drumuri la bucătărie pentru a aduce farfuriile, una câte una. Apoi servi vinul. Ştia deja că Xsing Ching bea doar Chablis. Virginia prelungi cina cu încă patruzeci şi cinci de minute, vorbind despre lucruri banale, în timp ce Xsing Ching devenea din ce în ce mai tensionat, exact cum calculase ea. Acesta refuză desertul, dar fu nevoit să aştepte răbdător ca ceilalţi doi să îşi savureze încet îngheţata.

– Vom bea cafeaua în camera de zi, hotărî ea.

Xsing Ching era pe punctul de a claca. Virginia îi făcu un semn discret lui Mathew şi acesta reveni la afacere.

– Ce au spus oamenii dumneavoastră despre oferta mea?

– Nu este îndeajuns.

– Cât anume ar accepta? întrebă el cu răceală. Se simţea din nou stăpân pe situaţie.

– 500 000 de dolari. Așa cum v-am explicat, noi am pierdut 50 000 de dolari din cauza șantajului, lucru care ar fi putut fi evitat dacă lumea nu ar fi vorbit atât de mult despre afacerea asta.

– Ce anume vreți să insinuați? Este cumva o acuzație?

– O simplă observație, domnule O'Hara. Nu vă ajută nici pe dumneavoastră dacă discuția noastră nu rămâne între acești pereți. Prețul final este 550 000 de dolari.

– E prea mult, zise Mathew.

– Mathew vrea să cumpere, Xsing, însă are și el limitele lui, interveni Virginia. Din cauza celor întâmplate, mă refer la Rockwood, Matt va avea de suportat cheltuieli pe care, altminteri, nu le-ar fi avut. Va trebui să facă să înceteze zvonurile și să împiedice orice posibilă investigație. Din fericire, în San Francisco e posibil întotdeauna să aranjezi astfel de lucruri. Înțelegi, nu-i așa?

– Așa este, adăugă Mathew. Va trebui să ștergem toate urmele și să ungem niște oameni, iar asta ne va costa scump.

Către sfârșitul serii, convenirǎ asupra prețului, cinci sute de mii de dolari. Mathew își spuse că nerăbdarea și îngrijorarea îl costaseră câteva mii bune de dolari, asta pe lângă banii pe care trebuise să îi dea ticălosului cu cicatrice pe față. Din fericire, Virginia acționase ca un jucător profesionist. Partenera lui valora greutatea ei în aur. Era satisfăcut. Deja avea cumpărători pentru marfa respectivă, la un preț aproape dublu față de cel pe care urma să îl plătească el.

Întâlnirea fu fixată pentru miercurea următoare, la orele nouă seara, la debarcaderul 12, în zona industrială, în cartierul South of Market. Xsing Ching fu de acord să ducă marfa acolo, în lăzi, împărțită conform indicațiilor date de Mathew, făcând mai ușoară transbordarea oriunde și către oricine ar fi dorit acesta. Xsing îl informă că s-ar putea ca el să nu fie de față, deoarece avea alte treburi, dar îi comunică un număr de cont de la o bancă din Hong Kong, în care aștepta să i se transfere banii

prin Western Union, imediat ce Mathew verifica autenticitatea obiectelor. După efectuarea transferului, vazele îi aparţineau şi putea să facă aranjamentele necesare pentru a le ridica.

Mathew fu agitat toată ziua. Seara se duse la barul Camelot şi bău două pahare de tărie ca să se calmeze înainte să se îndrepte spre debarcaderul 12. Lucru neobişnuit pentru el, se aşeză la masa rotundă din faţă şi, la scurt timp după aceea, Melba se aşeză lângă el. Stătură acolo discutând şi uitându-se la ceaţa care înghiţea încetul cu încetul golful. Mathew îşi dădu seama că temperatura avea să scadă, iar el nu purta decât o haină subţire de in. Deja podul nu se mai vedea din pricina ceţii şi, treptat, luminile oraşului se estompară.

– Cred că ăsta este singurul oraş din lume unde tremuri de frig tot anul, zise Mathew, trosnindu-şi degetele.

– Nu îţi place ceaţa? E ca bumbacul, răspunse Melba.

– Eu prefer soarele.

– Ar trebui să locuieşti în The Mission. De ce eşti aşa frământat? Mă uit la tine de câteva zile şi te comporţi ciudat.

– Am o grămadă de probleme, Melba. O să se termine curând, apoi îmi duc familia în vacanţă în Hawaii.

– Deunăzi te-am văzut stând de vorbă cu un chinez cu mutră de gangster. Sper că nu are vreo legătură cu treburile tale.

– Nu, din contră. Doar am cumpărat nişte informaţii. Am primit ce voiam.

– M-ai făcut să mă îngrijorez. Nu era tipul de cetăţean respectabil. I-ai văzut faţa? Arăta de parcă ar fi fost ars cu acid.

– Nu întotdeauna putem alege cu cine avem de-a face, Melba.

– Văd că ţi-ai terminat băutura. Mai vrei una? E din partea casei.

Mathew ezită, socotind cât de mult avea să îi afecteze judecata încă un pahar de băutură.

– La naiba, trebuie să îmi omor timpul, hotărî el, aşezându-se şi mai comod în scaun. Melba, ai făcut ca barul ăsta să fie un adevărat succes. Ar trebui să îţi dau un bonus.

– Nu-i nevoie. Am destul ca să trăiesc și afacerea asta merge mult mai bine decât cea din The Mission.

Melba ridică două degete în aer. Barmanul văzu semnul și aduse la masă un burbon cu gheață și o bere.

– Unde e mexicanul care se ocupa de aprovizionarea barului? Cum îl cheamă? În ultima vreme nu l-am mai zărit pe aici, zise Mathew.

– Rafael. Bietul nenorocit, este în închisoarea San Quentin.

– Glumești? Pentru ce?

– E o poveste lungă. În principal pentru că nu a vrut să își toarne tovarășii, îi explică ea.

– Nu e vorba de violență, nu?

– Rafael? Nici pomeneală. E cel mai blând băiat din lume.

– Când iese de acolo? se interesă Mathew.

– O să stea o vreme. De fapt, de-abia a ajuns acolo.

Mathew nici nu prea o mai asculta. Se uită la ceas și își dădu seama că se făcuse opt jumătate; era timpul să plece. Se sculă în picioare, își termină băutura din două înghițituri, apoi își ridică gulerul hainei, pregătindu-se să înfrunte răcoarea serii.

– Ne vedem mâine, Melba.

– În regulă, Mathew, și vezi să conduci cu atenție pe ceața asta.

Debarcaderul 12 era în partea de sud a podului Bay[1]. Acum adăpostea niște depozite dărăpănate, dar în trecut fusese folosit la descărcarea și stocarea încărcăturilor navelor care intrau în golf. Deși încă folosit pentru magazinare, zilele de agitație trecuseră. Descărcarea încărcăturilor fusese transferată în Oakland.

Era o noapte fără lună, iar ceața deasă diminua vizibilitatea. Packard-ul lui Mathew se apropie de intrare și farurile luminară un gard din sârmă și o poartă închisă cu trei lacăte. Mat desluși prin ochiurile de sârmă conturul unei clădiri, cu o

[1] Bay Bridge – pod care leagă orașele San Francisco și Oakland. (n.red.)

lumină în vârf, în colţul dinspre nord, care străpungea ceaţa, ajungând la nivelul docului.

La câţiva metri de poartă, pe partea şoferului, se afla baraca gardianului. Un italian, solid ca un dulap, cu barba nerasă de câteva zile, ieşi dinăuntru cu o lanternă în mână. Pe cap avea o căciulă din lână care îi acoperea urechile şi purta o haină scurtă de postav. Când se apropie de maşină, şoferul lui Mathew, care îl slujea cu loialitate de cincisprezece ani, coborî geamul.

– Am venit să ne întâlnim cu nişte persoane şi să ne uităm la nişte marfă, explică şoferul.

– Mda. Cine va trimis? întrebă portarul.

Şoferul se întoarse spre Mathew, neştiind ce să răspundă.

– Xsing Ching, se răsti Mathew nerăbdător, de pe scaunul din spate.

– Nu te enerva pe mine, domnu'. Doar îmi fac treaba. Trebuie fii cu băgare de seamă pe aici. Descuie cele trei lacăte şi deschise poarta, proptind-o ca să poată trece maşina. Ei spus întâlnesc cu tine la uşa număr 3. Trebuie mers acolo cu maşina. Aveţi grijă. Nu e lumini acolo. Lumina sus e singura. Nu mulţi oameni vine pe drum noaptea.

– Bine, omule. Mulţumim pentru ajutor, zise Mathew, întinzându-se peste umărul şoferului şi dându-i gardianului un bacşiş. Pentru deranj.

– Mulţam, domnu'. Fiecare bănuţ e bun. Când vreţi ieşiţi, veniţi la poartă şi claxonaţi. Ţin încuiat. Dispoziţii de la şefu'.

După ce maşina trecu de poartă, gardianul o închise şi o încuie. Şoferul aprinse faza lungă, dar nu văzu decât ceaţa, aşa că trecu pe fază scurtă şi se călăuzi după lumina din colţul clădirii, punând în funcţiune ştergătoarele.

Maşina se deplasa încet de-a lungul debarcaderului. Mathew stătea aplecat în faţă, ţinându-se cu mâinile de scaun. Încerca să zărească uşa depozitului. Auzea sirene pentru ceaţă îngânându-şi litania în diferite părţi ale golfului.

– Scârboasă noapte, comentă el.

– Da, domnule, răspunse șoferul.

– Aici e, oprește.

Șoferul opri în fața ușii cu numărul 3, care era întredeschisă. Mathew coborî cu grijă din mașină, pe bârnele din lemn, zgrunțuroase și tocite, ale bătrânului doc. Aruncă o privire înăuntru și zări ceva ce semăna cu lumina unei lanterne mișcându-se de cealaltă parte a depozitului, la vreo sută de metri de el.

– Hei, e cineva acasă? strigă el.

– Aici, se auzi o voce și singura lumină din clădire fu îndreptată în direcția lui.

– Pot veni fără probleme până acolo? întrebă Mathew.

– Stați așa, vin eu să vă iau, răspunse vocea care se făcea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce înainta spre locul în care aștepta Mathew.

Urmări lumina care scotea la iveală pânzele de păianjen de pe grinzi, legănându-se în sus și în jos în ritmul mersului celui care se apropia.

Când ajunse lângă el, Mathew văzu un bărbat cu manta de ploaie și cu pălărie, care părea chinez. În jurul lui era întuneric beznă. Se lăsase o tăcere sinistră, cu excepția sirenelor care se auzeau din când în când în depărtare.

Bărbatul se prezentă într-o engleză perfectă:

– Bună seara. Eu sunt Wing Su, reprezentantul domnului Xsing Ching. Îmi face plăcere să vă cunosc, în sfârșit. Până acum nu am vorbit decât la telefon. Aici nu se vede nimic, așa că ar fi mai bine să mă urmați. Am despachetat niște lăzi ca să puteți verifica marfa. Veți fi încântat.

Mathew se strădui să deslușească fața bărbatului, dar nu era destulă lumină.

Bărbatul o luă înainte, cu lanterna în mână, și porniră încet printre șirurile de mărfuri, stivuite la întâmplare în spațiul imens, care nu aveau mai mult de un metru înălțime. Când ajunseră în cealaltă parte, unde văzuse Mathew lumina la început, dădură peste trei muncitori îmbrăcați în salopete, doi cu răngi și unul cu

un ciocan cu vârful spintecat, care scoteau bucăți de lemn din cele vreo douăzeci de lăzi împrăștiate pe o suprafață de aproape nouă metri pătrați. Bărbatului în manta de ploaie i se ceru de către unul dintre muncitori să îndrepte lanterna spre lăzile parțial deschise. Mathew zări o vază delicat gravată.

– Are o vechime de peste o mie de ani, zise Wing Su.

O ridică și o puse deasupra unei lăzi, în timp ce un alt bărbat ținu lanterna înspre obiect. Chiar dacă lumina era slabă, Mathew îi putu aprecia transluciditatea, bogăția culorilor și forma splendidă. Figurile pictate pe vas erau realizate cu atâta măiestrie încât păreau vii, parcă treburile casnice pe care le făceau în China antică se desfășurau chiar în fața ochilor lui.

– Ați mai văzut vreodată ceva atât de frumos? îl întrebă Wing Su.

Scoase apoi o altă vază, și mai veche decât cea de dinainte, și îndreptă lumina asupra ei. Mathew nu era nici expert, nici colecționar, însă frumusețea acelor obiecte îi produse o emoție atât de intensă încât abia reuși să vorbească.

– Domnul Ching vrea să primiți ceea ce se cuvine în schimbul banilor dumneavoastră. Aveți aici inventarul, spuse Wing Su, înmânându-i un dosar. Vrea să vă asigurați că toate obiectele sunt aici și în stare bună. Desigur, înțelegeți că, înainte să vă fie livrate, trebuie să transferați banii.

– Da, înțeleg, răspunse Mathew, încă bâlbâindu-se.

– Veți depune cele cinci sute de mii de dolari săptămâna aceasta, nu?

– Nu pot să discut aceste detalii cu dumneavoastră. Să zicem doar că voi duce la bun sfârșit ceea ce am convenit.

– Asta-i tot ce vrem, domnule O'Hara, și tot ce avem nevoie să auzim în acest moment. Următoarea mea sarcină este să vă informez că sunteți arestat pentru trafic cu obiecte ilegale de artă din China comunistă.

– Cum adică? Ce naiba înseamnă asta?! exclamă Mathew.

– Vă repet. Sunteți arestat. Duceți mâinile la spate. Trebuie să vă pun cătușele.

– Nemaipomenit!

– Faceți ce vi se spune. Nu vrem să folosim violența.

Mathew ieși din starea de paralizie ce îi înmuiase picioarele la început, se răsuci cu repeziciune și îl îmbrânci pe bărbatul cu manta, răsturnându-l peste una dintre cutii și din patru salturi se pierdu în noapte. Trei agenți federali ieșiră din umbră cu lanternele aprinse și porniră după el. Când se apropiară, Mathew începu să fugă. Ajunse la ușa de la intrare și zbură pe lângă Packard-ul care nu avea aprinse decât stopurile, și alergă de-a lungul docului pustiu, cu agenții pe urmele lui. Își adună toate puterile, dar în cele din urmă agenții reușiră să îl imobilizeze. Fu nevoie de toți trei ca să-l lipească de zidul depozitului, unde continuă să se zbată și să le strige tot felul de obscenități.

– Nenorociților, nici nu știți cu cine vă puneți, țipă el în timp ce se tot smucea. Vreau să vorbesc cu primarul, chiar acum. Îmi sunt violate drepturile constituționale...

Deodată, păru să se liniștească. Încercă să le explice că probabil era vorba de o greșeală. El era un cetățean onorabil, bine-cunoscut în oraș. Le înșiră o mulțime de nume importante: senatori, bancheri, guvernatorul, toți aveau să se pună chezași pentru el. Puteau rezolva problemele pe cale amiabilă; nu era nevoie de scandal. Avea bani și putea fi generos.

– Am drepturi, zise el. Vreau să stau de vorbă cu avocatul meu.

Apoi din umbrele nopții se desprinse o altă siluetă care înaintă până în conul de lumină al lanternelor agenților. Era Charles Perkins.

– Bună seara, domnule O'Hara. Vreau să vi-l prezint pe agentul Tong, spuse el arătând cu degetul spre bărbatul cu manta de ploaie. Bună treabă, domnule Tong. Ați fost foarte convingător în rolul domnului Wing Su. Și, lucru și mai important, că ați lucrat în așa fel încât domnul Ching n-a bănuit nici o clipă că v-ați infiltrat în organizația lui.

– Da, însă pe el nu l-am prins. Ar fi trebuit să fie și el aici, în noaptea asta, dar a scăpat.

– Nu contează. Când o să încerce să facă o altă afacere în Statele Unite, și în mod sigur o să încerce, o să punem mâna pe el. Va mai dura ceva timp, deoarece organizația lui e la pământ și o să-l coste mult să o pună iarăși pe picioare. Avem operele de artă și pe domnul O'Hara. Sunt convins că acest lucru vă va aduce o promovare, agent Tong.

– Vă mulțumesc, domnule Perkins. Acum este rândul dumneavoastră să îl acționați în justiție pe domnul O'Hara. Are multă influență și bani. Sper să nu vă scape printre degete.

Mathew se folosi de acel moment de neatenție, se eliberă și o luă din nou la fugă orbește pe doc, alunecând, căzând, ridicându-se, urmat îndeaproape de agenții FBI.

– Nu trageți în el, răzbătu din întuneric vocea autoritară a lui Charles Perkins.

Se vedeau luminile lanternelor plimbate în toate direcțiile și se auzea tropăitul picioarelor agenților pe bârnele de lemn ale debarcaderului. Deodată, un plescăit le dădu de înțeles că Mathew sărise sau căzuse în apă.

Charles strigă din nou:

– Chemați pompierii, să vină imediat aici, cu pături. Și unul dintre agenți să sară după el. N-o să reziste mult în apa asta rece. Trebuie să îl scoatem afară.

De fapt, Mathew se zbătea. Apa era rece ca gheața. Vru să înoate pe sub piloni, dar hainele îi erau îmbibate cu apă și își simțea picioarele de parcă erau pietre de moară. Începu să se scufunde și se gândi că totul se sfârșise, așa că urlă:

– Aici! Mă predau! Mă înec!

Imediat ce aflară unde este, unul dintre agenți sări în apă. Când ajunse lângă Mathew, îi zise:

– Nu vă mai smuciți, altfel ne înecăm amândoi.

Ceilalți doi agenți îi luminară cu lanternele pe cei doi bărbați din apă, iar Perkins ieși și el pe debarcader.

– Adu-l spre mal.

– Nu pot singur, spuse agentul FBI din apă.

Înainte ca Charles să apuce să ceară unui alt agent să sară în apă, șoferul Packard-ului trecu în fugă pe lângă ceilalți și sări în golf pentru a-și salva șeful. Pe Mathew deja îl părăsiseră puterile. Loialul său șofer și agentul FBI reușiră să îl ducă într-un loc de unde putu fi tras la mal. La puțin timp după aceea auziră și sirenele mașinilor de pompieri care se apropiau de poartă. Izbutiră să îl aducă pe mal și începură să îl bată pe spate când o mașină de pompieri se opri în fața porții.

Charles strigă gardianului:

– Pentru numele lui Dumnezeu, deschide poarta. Suntem de la poliție.

Bărbatul se conformă și, un minut mai târziu, mașina ajunse lângă ei, luminând totul cu farurile puternice. Pompierii săriră jos cu pături. Unul dintre ei se apucă imediat să îl reanimeze pe Mathew, care înghițise multă apă, iar ceilalți se îngrijiră ca salvatorii uzi să se încălzească și să nu sufere de hipotermie. Peste cincisprezece minute apăru și ambulanța, însă între timp Mathew își revenise destul de bine. Avea cătușe, era înfășurat în pături și încă tremura de frig.

În timp ce Mathew O'Hara își petrecea prima noapte, cu cătușele la mâini, în salonul de spital destinat pușcăriașilor, Xsing Ching se îndrepta spre Orientul Îndepărtat la bordul unui Pan Am Boeing 707, la clasa întâi, împreună cu soția și cu copiii. Se gândea că tocmai încheiase cea mai profitabilă afacerea din viața lui și că va găsi banii în clipa în care va ajunge la Hong Kong. Poate că singurul lucru care îi lipsea pentru a fi pe deplin fericit era Virginia Dimitri, însă știa că nu putea avea chiar totul.

Apăsă pe sonerie.

– Vă rog, puteți să ne aduceți o sticlă din cea mai bună șampanie? Vrem să sărbătorim ceva special, zise el stewardesei.

Capitolul treisprezece
Doliu în Cartierul Chinezesc

Samuel află din ziare despre arestarea lui Mathew O'Hara şi văzu că Charles Perkins era şi el implicat. Îl sună de la cabina telefonică din spatele barului Camelot.

– Bună, Charles, Samuel la telefon.

– Ştiu. Crezi că nu mi s-a spus cine mă caută? răspunse acesta trufaş.

– A fost o adevărată lovitură!

– Da, aşa cred şi eu. A luat ceva timp, dar abia în ultima clipă am primit pontul.

– Ce pont? întrebă Samuel, scotocindu-se prin buzunare după pachetul de ţigări.

– Îmi pare rău, Samuel, nu pot discuta cu tine amănunte cu privire la un caz care este în desfăşurare.

– Stai puţin, zise Samuel, tuşind în timp ce îşi aprindea ţigara. Crezi cumva că Mathew O'Hara a avut vreo legătură cu moartea lui Reginald Rockwood?

– De ce spui asta?

– Se cunoşteau. Reginald venea aproape în fiecare seară la barul lui O'Hara. I-am văzut de mai multe ori stând de vorbă, explică Samuel, dând fumul afară prin uşa cu două canaturi.

– Devine interesant. Însă, deocamdată, nu văd nici o legătură. Am percheziționat toate apartamentele lui O'Hara și nu am găsit nimic care să ne ducă cu gândul la așa ceva.

– Oh, serios? Care apartamente?

– Unul pe Grant, celălalt în South of Market, una dintre acele mansarde din vechiul centru industrial al orașului. De ce avea atâtea apartamente? Asta-i întrebarea.

– Deci, nici o legătură cu Rockwood?

– Până în prezent nu, dar continuăm căutările. Nu se știe niciodată peste ce dai, spuse Charles și închise telefonul.

Samuel rămase în cabină, gândindu-se la ce discutaseră și ajunse la concluzia că nu aflase prea multe. Bănuia că Charles era obsedat de ideea de a obține condamnarea în instanță a lui O'Hara. Era un scandal picant și o condamnare ar fi însemnat un mare pas înainte pentru cariera lui. De asemenea, mai știa și că lui Charles îi plăcea să țină pentru el toate indiciile unui caz. La o adică, va trebui să îi furnizeze el lui Charles unele informații.

Se întoarse la masa rotundă traversând barul gol, ceru o ceașcă de cafea, luă un ziar uitat pe una dintre mesele goale, se așeză pe scaun și începu să dezlege cuvintele încrucișate de pe ultima pagină. Când ajunse pe la jumătate, sosi și Melba. Era vioaie, agitată și purta o pereche oribilă de pantaloni albaștri din nailon, al căror singur merit era că se asortau cu culoarea ochilor ei. Excalibur o urma îndeaproape.

– Bea o ceașcă de cafea cu mine, Melba.

Femeia se duse în spatele tejghelei, desfăcu o bere, apoi se așeză lângă el.

– Blanche nu a venit azi? întrebă Samuel, încercând să pară indiferent.

– A trebuit să plece să ridice o comandă de băuturi care nu a fost livrată. Ai mai făcut progrese în ceea ce o privește?

– Nu știu dacă se pot numi progrese, Melba, dar cel puțin a acceptat să iasă mâine cu mine în oraș, răspunse el, înroșindu-se fără voie.

– Baftă. Ai nevoie, scumpule.

– Treaba asta cu O'Hara a venit ca un trăsnet, Melba, zise Samuel ca să schimbe subiectul. Presupun că îți creează probleme. E partenerul tău, nu?

– Nu mă afectează. Nu s-a schimbat nimic.

– De ce ar vrea un tip care dispune de atâția bani să se implice în așa ceva?

– Uneori oamenii se întind mai mult decât le este plapuma.

– A mai fost implicat vreodată în afaceri dubioase?

– Păi, e clar. Bănuiam ceva. Cu două săptămâni în urmă s-a întâlnit aici cu un gangster chinez. Când l-am văzut, mi-am dat seama că o să fie rost de necazuri.

– De ce?

– Am ochiul format pentru genul ăsta de oameni. Arăta de parcă era ucigaș de meserie. Avea fața plină de cicatrice. Ca de la variolă sau o arsură, dar rău de tot.

– Chiar așa? întrebă Samuel, gândindu-se la descrierea făcută unuia dintre bărbații care îl împinseseră pe Reginald. Când a fost asta?

– Acum două săptămâni. Când a intrat în bar, Excalibur a fost gata să-l sfâșie. M-a surprins, pentru că niciodată nu a atacat pe cineva la Camelot.

– Cu excepția mea, îi aminti Samuel.

– Nu te prosti. Doar mârâia, nu a încercat niciodată să te muște.

Samuel se ridică. Dacă Melba mai adăugă ceva, nu mai auzi. Se grăbi spre cabina telefonică și îl sună pe Charles.

– Cred că am un fir cu privire la tipul care l-a împins pe Reginald în fața troleibuzului. Începu să îi relateze ceea ce tocmai aflase.

– E bine de știut. Însă nu servește la nimic să îl întreb pe O'Hara chiar acum. Îl are pe avocatul ăla șmecher, Hiram Goldberg și, deocamdată, invocă al cincilea amendament la orice, replică Charles.

– Nu putem face nimic?

– Am o idee. Mă duc să discut cu cei de la Omucideri. Ţi-l aduci aminte pe prietenul nostru Sandovich? Ei îl pot aduce la un interogatoriu, iar oamenii mei vor fi şi ei acolo. Îmi scot pălăria în faţa ta, Samuel. Eşti al dracului de perseverent.

– Cred că pierzi vremea. Melba mi-a spus că nu este decât un mic peşte, care nu înoată la un loc cu peştii mari.

– Tot ce se poate, însă trebuie să plecăm de la ceva. Ştii zicala: dacă nu scuturi copacul, trebuie să aştepti până ce fructele cad singure. Hai să-l scuturăm pe nemernic.

– Eu sunt de acord, ţine-mă la curent, zise Samuel şi apoi puse receptorul în furcă.

După ce îl rugă insistent pe Charles, Samuel fu lăsat să asiste la interogatoriul lui Sandovich, urmărind totul din spatele unei oglinzi false. Camera în care avea loc discuţia era mică şi fără aerisire. Se aflau acolo câţiva bărbaţi: un detectiv de la Omucideri, Charles Perkins, un agent FBI care reprezenta Guvernul Federal şi Sandovich. Pe masă era un magnetofon şi mai multe scrumiere cu mucuri de ţigară încă fumegânde, care făceau aerul aproape irespirabil. Spaţiul din spatele oglinzii unde stătea Samuel era încă şi mai mic, şi mai sufocant. Erau acolo două scaune vechi, o masă, o scrumieră, o carafă cu apă şi un pahar murdar. Pereţii erau antifonaţi, astfel încât zgomotele să nu se audă din afară; datorită unui difuzor instalat deasupra oglinzii, cel care stătea în cameră nu numai că putea urmări ce se întâmpla dincolo, dar putea şi auzi. Samuel luptă împotriva dorinţei de a fuma, deoarece în acel loc strâmt nu ar fi reuşit să îşi stăpânească tusea care, în ultimele săptămâni, devenise din ce în ce mai urâtă.

– Maurice, numele meu este Charles Perkins, de la Procuratura Statelor Unite. Ne-am mai întâlnit.

Sandovich încuviinţă, dând din cap. Purta o uniformă albastră, pe ale cărei mâneci se vedeau tresele de sergént. Îşi puse chipiul pe masă. Samuel observă broboanele de sudoare de pe fruntea lui.

– Domnul din dreapta mea este de la FBI. Avem să îți punem câteva întrebări.

Sandovich privi în jur cu suspiciune, mai ales spre oglindă, și își șterse fruntea cu o batistă.

– Este în legătură cu moartea lui Reginald Rockwood. Îți amintești de ultima noastră vizită, nu-i așa?

– Da, domnule. Nu știu cu ce vă mai pot fi de folos, în afară de ceea ce v-am spus deja, zise el pe un ton ironic. Își aprinse o țigară și își netezi părul tuns scurt cu palma stângă, umedă.

– Deținem informații noi, Maurice, și vrem să le discutăm cu tine, îi spuse Charles.

– Da, sigur. N-am nimic mai bun de făcut, spuse Sandovich, râzând sec.

Samuel remarcă tonul prietenos folosit de Charles și chicoti în sinea lui. Cunoștea vechiul truc. Dacă nu îl poți speria, atunci sedu-l.

– Vezi asta, Maurice? Charles îi arătă o poză cu chipul plin de cicatrice al unui chinez. Domnul Butler, șoferul de la Muni, e de părere că seamănă cu bărbatul care l-a împins pe domnul Rockwood în fața troleibuzului. Îți mărturisesc că nu este sigur sută la sută.

– Întrebați pe cine nu trebuie, domnule procuror. Eu nu am fost acolo. Treaba mea era să aprob raportul și să îl dau mai departe, ceea ce am și făcut. Începu să se relaxeze când văzu că suspiciunile lui Charles nu îl vizau direct.

– Îl știi pe tipul ăsta, nu-i așa, Maurice?

– Nu l-am văzut în viața mea. Puteți să îmi aduceți o ceașcă de cafea? Se pare că vom sta aici ceva vreme.

Charles îi ignoră cererea și se așeză pe masă, picior peste picior, lângă Sandovich. Își bălăbănea un picior; cracul pantalonului i se ridicase, dând la iveală una din șosete, fără elastic.

– Să îți spun eu ceva despre el. Este un ucigaș plătit notoriu. Se ocupă de tot felul de afaceri murdare pentru infractorii din Cartierul Chinezesc. Numele lui este Dong Wong. Ai mai auzit numele acesta până acum?

– Nu în public. Mulţi dintre cei din Cartierul Chinezesc nu divulgă niciodată numele unei persoane care le-a făcut rău. Se tem prea mult de represalii. Am auzit zvonuri cum că ar fi fost implicat în astfel de treburi, însă nu există nimic oficial în evidenţele Brigăzii de Moravuri unde lucrez. Înţeleg că alte departamente au încercat să pună mâna pe el, dar nu au reuşit să obţină nici o dovadă cu care să-l pună la zid.

– Îl ştii pe Mathew O'Hara? îl întrebă apoi Charles.

– Numai din ce am citit în ziare. În anchetele mele nu am de-a face cu prea mulţi albi.

– Deci, Maurice, nu l-ai întâlnit niciodată pe acest domn? Corect?

– Corect, domnule procuror. Dacă nu i-aş fi văzut poza în ziar, nu l-aş fi recunoscut nici dacă aş fi stat lângă el într-o cabină de funicular, zise el şi un zâmbet subţire îi apăru pe faţa pătată.

– Ce ştii despre Xsing Ching? continuă Charles, arătându-i o altă fotografie.

Sandovich se uită la fotografie cu indiferenţă.

– Acelaşi lucru, nu l-am văzut niciodată. Ştiu doar ce am citit în ziar.

– Nu ai auzit niciodată de numele lui?

– Tipii ca O'Hara şi Xsing Ching nu se învârt prin zona de care mă ocup eu. Dacă au făcut vreodată trafic, au făcut-o prin intermediar şi în mod sigur numele lor nu a fost niciodată pronunţat de către oamenii mei de legătură.

– Să vorbim puţin despre oamenii tăi de legătură. Ne laşi să discutăm cu ei?

Sandovich râse.

– Glumiţi, nu-i aşa? Ar fi ca şi cum i-aş condamna la moarte. Ar fi terminaţi; ar trebui să părăsească ţara. Mi-e teamă că nu se poate, domnule procuror.

– Bine, mai e o persoană despre care aş vrea să te întreb, Maurice. Charles scoase încă o fotografie, de astă dată a unei femei. O recunoşti?

Sandovich se zgâi la fotografie mai bine de un minut.

– Frumoasă gagică! Cine e?

– Virginia Dimitri, răspunse Charles.

– Nici n-am văzut-o, nici n-am auzit vreodată de numele ei. Care-i treaba cu ea? se interesă el.

– Sincer, nimic. Doar că este iubita lui O'Hara, aşa că ne-am gândit să întrebăm.

– Asta e tot? Am o după-amiază încărcată, zise Sandovich, apoi se ridică de pe scaun şi îşi puse chipiul pe cap.

– Da, Maurice, asta este tot, deocamdată. Dar fii cu ochii în patru, poate descoperi ceva care să ne fie de folos.

– Bineînţeles, domnule.

Dădu mâna cu agentul FBI şi cu Charles, după care părăsi încăperea.

Samuel, simţindu-se tras pe sfoară, se uită la micul grup de bărbaţi aflat de cealaltă parte a oglinzii.

– Nu am aflat nimic de la măgarul ăsta mincinos! exclamă agentul FBI.

– Greşeşti. Nu căutam răspunsuri, spuse Charles. Dacă instinctele nu mă înşală, va răspândi vorba despre ce a auzit astăzi. O să aşteptăm şi o să vedem peste cât timp pătrund informaţiile în cartier, şi cine reacţionează.

Samuel izbucni în râs. Îl subestimase pe Charles.

Când văzu că Mathew nu se întoarse în apartament în noaptea în care fu arestat, Virginia nu mai pierdu nici o clipă. Se duse în dormitor, urcă pe o scară, dădu la o parte un panou din tavan şi scoase două cutii cu bani pe care i le lăsase Mathew. Apoi trase panoul la loc. Din pricina tapetului, era imposibil să-ţi dai seama unde era ascunzătoarea. Numără teancurile de bacnote de o sută de dolari ca să se asigure că era într-adevăr o jumătate de milion. Niciodată nu îşi imaginase că avea să ţină în mână atâţia bani. Era o tranzacţie cu plata în numerar şi partenerul ei avusese încredere că ea îi va depune când va sosi vremea. Luă un sul de hârtie cerată şi nişte sfoară

din debara și începu să facă pachețele, învelindu-l pe fiecare în hârtie și legându-l cu sfoară, făcând la sfârșit un nod perfect, ca să nu se deschidă. Când termină, puse pachețelele în două pungi din pânză groasă pe care le legă la gură cu o altă bucată de sfoară și făcu încă un nod.

A doua zi, dis-de-dimineață, îl trimise pe Fu Fung Fat la magazinul domnului Song cu dispoziția să depoziteze pachețele în vasul pe care îl deținea acolo imediat ce se deschidea magazinul. Îi zise să încheie un contract pe numele ei pentru încă un vas, deoarece nu avea să încapă totul în cel pe care îl deținea deja.

Bărbatul cu un braț trebui să facă două drumuri. Luă prima pungă, și-o puse în spinare, se echilibră și apoi porni spre destinație, după care se întoarse după cea de-a doua pungă. Când termină, îi dădu Virginiei două chitanțe și două chei. Ea le ascunse în spatele aceluiași panou din tavan, lipindu-le de grindă cu bandă adezivă, apoi, calmă, așteptă derularea evenimentelor, așa cum bănuise că se va întâmpla.

Nu trecu mult până ce autoritățile își făcură apariția în apartamentul de pe Grant Avenue. Îi primi pe agenți fără nici un fel de obiecție, nu se împotrivi când fu arestată și se comportă de parcă acea călătorie cu mașina poliției ar fi fost un eveniment monden. Fu interogată ore întregi de către Charles Perkins și de FBI. Aceștia erau deja la curent cu faptul că Xsing Ching petrecuse ceva timp cu ea, știau inclusiv de câte ori și în ce zile, însă înțelese curând că nu știau și altceva și, în mod sigur, nu știau despre implicarea ei. Deduse cu ușurință că îl supravegheaseră. Recunoscu, așadar, că fusese iubita lui Mathew O'Hara, dar că de ceva timp relația lor se limita la afaceri. Anchetatorii își spuseră că femeia avea toate calitățile pentru a mulțumi un om atât de bogat și de rafinat precum O'Hara și simțiră o oarecare invidie. Virginia purta o bluză verde din mătase, neîncheiată la nasturele de sus, așa că lui Charles și agentului FBI le era greu să se concentreze asupra întrebărilor.

– Ce anume aţi discutat cu domnul Xsing în legătură cu livrarea mărfii? o întrebă Charles.

Virginia îşi îndreptă încet spatele şi zâmbi seducător, privindu-l pe Charles în ochi. Sfârcurile împungeau bluza de mătase.

– Poate că nu m-am făcut bine înţeleasă. Nu ştiam despre nici o livrare de marfă sau cum îi ziceţi dumneavoastră. Doar am luat cina cu domnul Xsing şi cu domnul O'Hara. Este de datoria mea să ofer o masă persoanelor din Hong Kong sau oricărei alte persoane care făcea afaceri cu domnul O'Hara. Era vorba de relaţii publice, nimic altceva. El era întotdeauna prezent şi nu am discutat niciodată despre afaceri cu vreuna dintre acele persoane. De fapt, nu am nici cea mai vagă idee despre ce discutau între ei. Domnul O'Hara nu mi-a destăinuit niciodată astfel de lucruri.

– În afară de domnul Xsing, au mai participat şi alte persoane la aceste întâlniri?

– Nu, numai el.

– Vorbiţi-ne despre vizitele domnului Xsing în apartamentul dumneavoastră atunci când domnul O'Hara nu era de faţă.

– Unul dintre copiii lui era bolnav şi încerca să găsească ajutor aici, în San Francisco. Puteţi discuta cu doctorul Rolland de la Clinica Medicală a Universităţii, în caz că nu mă credeţi.

În mod cert nu avură noroc cu interogatoriul la care fură supuşi Fu Fung Fat şi bucătarul. Amândoi pretinseră că vorbeau foarte puţin limba engleză. Amândoi negară că ar fi ştiut altceva decât că Mathew venea să o viziteze pe Virginia şi recunoscură acest lucru doar pentru că toată lumea ştia că Mathew era proprietarul apartamentului. Amândoi îşi aminteau că Xsing Ching fusese acolo la cină, dar nu îşi aminteau şi alte detalii. Stăpâna lor şi domnul O'Hara primeau mulţi musafiri, adăugară ei.

Când autorităţile percheziţionară apartamentul, căutară în toate locurile obişnuite: sub paturi, în spatele dulapurilor, în spatele tăbliei de la capul patului. Făcură sul covoarele persane ca să vadă dacă nu există vreo trapă ascunsă şi dădură

tablourile jos de pe pereți, căutând nișe secrete. Scotociră până și în vazele antice, chinezești, însă nu găsiră nimic.

– Ți-ar plăcea să mergem în seara asta la un film, la cinematograful de pe Larkin? Am văzut în ziar că rulează *Rififi*, un film francez, îi zise Samuel lui Blanche.

Purta costumul de ocazie, cel mai decent pe care îl avea și era proaspăt tuns. Căzuseră de acord să se întâlnească la Camelot. Blanche făcuse și ea un efort, așa că, în locul pantalonilor largi și al adidașilor obișnuiți, se îmbrăcase cu o fustă de primăvară și o bluză albă. Lui Samuel i se părea mai atrăgătoare ca oricând, deși această nouă Blanche, mult mai feminină și care flirta, îl intimida.

– Au o sală frumoasă. Îmi place cum sună, dar n-o să înțelegem nimic, răspunse ea.

– Sigur e subtitrat. După aceea, ne putem opri la Blackhawk. Cântă Dave Brubeck.

– De unde știi că sunt un mare fan al lui? întrebă Blanche, surprinsă. Am toate înregistrările lui.

În timpul filmului, lucrurile nu merseră chiar așa cum se așteptase Samuel. După o jumătate de oră, se gândi că își putea pune mâna pe spătarul scaunului ei și, după alte zece minute, și-o lăsă să alunece, ca din întâmplare, pe umerii ei. Ea îl privi cu coada ochiului, dar nu se mișcă. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut-o ține de mână, însă Blanche era ocupată să ronțăie floricele de porumb, de parcă de asta îi depindea viața. Așa că lui Samuel nu îi rămaseră prea multe opțiuni și, plin de curaj, încercă să își sprijine capul de cel al fetei. Blanche, țeapănă în scaunul ei, nu îl ajută deloc. Samuel își întinse gâtul cât putu de mult; fata era mai înaltă decât el și nu avea cum să ajungă la ea decât dacă se ridica puțin de pe scaun. Nu putea sta prea mult în acea poziție, prin urmare, îi împinse delicat capul spre al lui, dar, din nefericire, își prinse ochelarii în părul ei. Încercă să îi scoată; Blanche nu își mai putu stăpâni râsul și hohoti din ce în ce mai tare, în timp ce el se lupta să își elibereze ochelarii și

înjura panicat. Ceilalţi începură să protesteze şi curând se auzi o voce care le zise să tacă din gură. Blanche se porni să râdă şi mai cu poftă, fapt care îl zăpăci şi mai mult. La un moment dat, filmul rămase fără sonor. Două, trei, cinci minute nu se mai auzi nimic altceva decât sâsâitul adresat lui Blanche ca să înceteze. Cu un oftat de uşurare, Samuel îşi recuperă ochelarii, iar Blanche se potoli. Trecură zece minute şi filmul nu numai că nu avea sonor, dar imaginea începea să devină din ce în ce mai întunecată.

– Mai bine ai discuta cu directorul, e ceva în neregulă cu sonorul, îi sugeră Blanche.

Samuel se ridică şi dispăru câteva clipe, apoi se întoarse şi îi zise că *Rififi* avea douăzeci de minute fără sunet.

– Oh, presupun că este o chestie franţuzească. Ai răbdare, îi zise ea, încercând să nu facă zgomot cu punga cu floricele de porumb, deoarece se părea că publicul era absorbit.

La terminarea filmului, Samuel era îngrijorat, întâi pentru că nu înţelesese nimic, apoi pentru că lui Blanche nu-i plăcuse şi, în al treilea rând, pentru că se făcuse de ruşine. Ieşi afară în urma ei, târându-şi picioarele.

– Mai vrei să mergem la Blackhawk? o întrebă el, neliniştit.

– Da, bineînţeles, răspunse Blanche, însă pe un ton mai puţin entuziast ca înainte.

Merseră pe jos până la Blackhawk. Samuel plăti taxa de intrare şi fură conduşi la o masă din partea din spate a clubului de noapte. El comandă un whisky cu gheaţă, iar Blanche ceru o Coca-Cola.

În timp ce îl ascultau pe Dave Brubeck cântând la pian, acompaniat de ceilalţi instrumentişti, Samuel o urmărea cu coada ochiului, fericit că nu trebuiau să discute, căci nu-i trecea nimic prin cap. Îi făcu semn chelneriţei.

– Aş dori încă un whisky cu gheaţă, spuse el, agitat.

Dădu pe gât băutura din două înghiţituri. După puţin timp, ceru încă unul.

– Nu crezi că ai băut destul? îi atrase Blanche atenţia.

– Da, cred că ai dreptate, bolborosi el. Hai să plecăm de-aici!

Opri un taxi chiar în fața clubului și îi zise taximetristului să îi ducă la ea, în Upper Castro. Pe drum, Blanche rămase cu chipul împietrit și nu scoase o vorbă, lipindu-se de ușă, cât mai departe de el.

– Nu ai de gând să zici nimic, Blanche?

– Ce vrei să zic? Ai băut prea mult. Sincer, sunt dezamăgită, pentru că înainte să ajungem la club, mă simțeam minunat.

– Ți-a plăcut filmul? întrebă el, uimit.

– Bineînțeles că mi-a plăcut.

Ajunseră apoi în fața casei ei. Samuel își dădu și ultimul dolar pe taxi.

– Îmi pare rău, Blanche, spuse el, stânjenit.

– Și mie îmi pare rău, Samuel. Du-te acasă și culcă-te, și nu mai bea atât de mult când ești cu mine. Noapte bună, îi ură ea, după care se întoarse și urcă treptele, fără să se uite înapoi.

Samuel își ținea mâinile vârâte adânc în buzunare și avea umerii lăsați. Umilit, se îndreptă spre apartamentul său din apropierea Cartierului Chinezesc aflat la douăzeci de străzi distanță. Se gândi că nu numai că nu mai avea nici un sfanț, nici nu putea să-și cumpere un pachet de țigări, dar și ratase șansa de a o impresiona pe Blanche. Ajunse la concluzia că trebuia să își îmbunătățească strategia de a face curte, așa cum îi sugerase adesea Melba, și că avea nevoie de o slujbă mai bine plătită.

După ce trecură câteva zile, Samuel era nerăbdător să discute cu Charles. Voia să obțină cât mai multe informații despre indiciile pe care le mai descoperise Charles și care făceau legătura între Mathew O'Hara și moartea lui Reginald Rockwood. Împrumută bani de la Melba, cu promisiunea de a-i înapoia în săptămâna următoare, și îl invită pe Charles la Chop Suey Louie's, ca să ia prânzul împreună. Era singurul restaurant pe care și-l putea permite.

Ajunseră la amiază, iar localul era aproape gol, dar se aşezară la tejghea, locul favorit al lui Samuel.

– Unde e mama ta? E una din puţinele dăţi când nu o văd stând în colţul ei, zise Samuel.

– S-a dus la astrolog. Nu îi place de logodnica fratelui meu.

– Şi ce poate face astrologul?

– Probabil că reuşeşte să dovedească faptul că sunt incompatibili. Acest lucru ar face-o pe maică-mea foarte fericită, explică Louie.

– Îţi aminteşti de prietenul meu, Charles Perkins? Este procuror.

– Mă bucur să vă revăd, domnule Perkins. Şi tu, Samuel? Văd că ai început să te învârţi printre mahări. Sper că nu îţi vei uita vechii prieteni şi că o să pariezi în continuare cu mine, spuse el, râzând.

– Poate că nu este o idee bună, răspunse Samuel. În ultimii trei ani nu am câştigat nici unul dintre pariurile făcute cu tine.

Charles se aşezase pe scaunul din capăt, lângă casa de marcat, unde stătea de obicei Louie la taifas, iar Samuel era în stânga lui. Amândoi erau captivaţi de mişcările peştilor tropicali din uriaşul acvariu care se afla chiar în faţa lor. Cei mari îi fugăreau pe cei mici, care se refugiau în găurile din rocile vulcanice. Auria stătea nemişcată într-un colţ, pe o moviliţă de nisip. Lui Samuel i se păru că era abătută, ca şi el.

– Vreţi specialitatea zilei?

– Fireşte, încuviinţă Samuel fericit, ştiind că avea să coste puţin, căci el avea să plătească.

– Mie îmi convine, spuse Charles.

Louie strigă ceva în spate, spre bucătărie, în cantoneză.

– A transpirat ceva în legătură cu interogatoriul lui Sandovich? se interesă Samuel.

– Nici un cuvânt, zise Charles, ceea ce mă surprinde. Eram convins că până acum o să ciripească cineva şi o să avem nişte rezultate.

– Ţi-am mai spus înainte de interogatoriu. Melba zicea că nu este decât un peşte mic.

– Şi cine mai este şi asta?

– O prietenă. Însă ştie tot ce se petrece în acest oraş. Mi-ar plăcea nespus de mult să îl prind pe cel care l-a ucis pe Rockwood. Era prietenul meu.

– Doar atât? Parcă îţi doreai să obţii o promovare la ziar şi să ajungi reporter, nu?

– Şi asta, recunoscu Samuel, roşind.

– Ţi-am spus deja că am dreptul să îţi dau informaţii confidenţiale. Dar m-ai ajutat de multe ori şi vreau să te ajut şi eu să avansezi în carieră, aşa că am o soluţie de compromis. Eu îţi dau informaţii, neoficial. Dacă cineva încearcă să afle care este sursa, faci pe prostul. Cu alte cuvinte, nu ai primit nimic de la mine. Eşti de acord cu asta? îi propuse Charles.

– E grozav. Atunci îmi spui totul, iar eu nu scot o vorbă.

– Nu, nu totul, însă destul cât să scrii un articol senzaţional despre toată povestea asta. Asta e, dacă izbutim să aflăm despre ce este vorba.

Chiar în acel moment, Samuel se uită spre acvariu şi văzu reflectate chipurile a doi chinezi care stăteau în pragul uşii. Era ceva ciudat în atitudinea lor şi ţineau în mână ceva strălucitor. O secundă mai târziu înţelese ce zărise. Era o mitralieră Thompson, îndreptată drept spre el. Reacţionă din instinct.

– Jos! strigă el şi-l împinse pe Charles la podea, căzând deasupra lui, chiar în clipa în care gloanţele începură să zboare, lovind tejgheaua în locul unde tocmai stătuseră, precum şi acvariul, şi casa de marcat unde era Louie. Sfârşiră prin a bloca mica trecere care ducea spre bucătărie.

Louie nici nu îşi dădu seama ce se petrece. Primi şase gloanţe în piept şi în cap şi muri pe loc, prăvălindu-se în spatele tejghelei.

În restaurant se produse un adevărat haos. Cei câţiva clienţi din restaurant se pitiseră sub mese sau rămăseseră paralizaţi, ţipând de spaimă. Apa din acvariu, amestecată cu sângele lui

Louie şi cu peştii tropicali, se împrăştiase pe podea. Atacatorii se retraseră, apoi dispărură în Cartierul Chinezesc. Împuşcăturile duraseră numai câteva minute, dar parcă trecuse o veşnicie.

Ulterior, Samuel îşi aminti totul ca într-o fotografie, fiecare imagine înregistrată pentru totdeauna. Trecură câteva minute înainte ca oamenii să înţeleagă că totul se sfârşise şi că puteau reacţiona. Samuel îl zgâlţâi pe Charles care stătea sub el, nemişcat.

– Te simţi bine? îl întrebă, imediat ce îşi regăsi glasul.

– Da, sunt în regulă, zise Charles, tremurând. Încă nu pricepuse toate cele întâmplate.

– Louie! strigă cineva în acel moment, şi câţiva oameni alergară spre locul unde stătuse acesta.

Samuel, cel mai aproape de el, se aplecă asupra cadavrului care zăcea în spatele tejghelei, o grămadă de carne sfâşiată.

În mod miraculos, nimeni dintre cei aflaţi în bucătărie nu fusese rănit, însă gloanţele făcuseră revagii. Cei doi care rămăseseră pe loc erau isterici, iar ceilalţi fugiseră pe uşa din spate, ţipând. Cineva chemă poliţia şi, curând, se auziră sirenele maşinilor de patrulare.

Charles se ridică şi reuşi să ajungă la telefon. Sună la FBI.

– Trimiteţi o ambulanţă! Trimiteţi o ambulanţă! strigă Samuel în timp ce încerca, disperat, să îl readucă în simţiri pe prietenul său mort.

– Opreşte-te, Samuel, nu mai poate fi salvat, zise Charles, aplecându-se şi luându-l cu blândeţe de lângă cadavru pe bărbatul care plângea .

În următoarele minute, o mulţime de curioşi se adunară la uşă, toţi încercând să intre ca să vadă ce se întâmplase. Poliţia, FBI-ul şi o ambulanţă ajunseră în acelaşi timp. Cei de la patrulare îndepărtară mulţimea şi începură să blocheze strada, în timp ce un ofiţer tânăr, cu un carnet şi un pix în mână, se străduia să stea de vorbă cu potenţialii martori. Doi infirmieri încercară să îl ducă pe Samuel într-o salvare. Fu greu să îi convingă că sângele de pe el nu era al lui, ci al lui Louie. Charles le prezentă

legitimația și îl luă pe Samuel de braț, trăgându-l spre ieșire. Când trecură pe lângă o mașină de patrulare, parcată și cu farurile aprinse, Charles îi zise polițistului să cheme pe cineva de la Institutul Medico-legal, deoarece înăuntru era un mort.

– Este rănit? întrebă polițistul, referindu-se la Samuel.

– Nu, dar trebuie să se ducă acasă, zise el, arătând din nou legitimația.

Polițistul îi îndreptă spre o altă mașină de patrulare, iar Charles îi spuse șoferului unde să meargă; mașina porni încet, cu sirena urlând, strecurându-se printre oamenii care se îngrămădeau.

– Cine dracu' a făcut asta? întrebă Samuel, încă în stare de șoc, privindu-și hainele și mâinile pline de sânge.

– Nu înțelegi, nenorociții ăia au venit după noi! exclamă Charles.

– Ăsta era mesajul pe care îl așteptai după interogatoriul lui Sandovich?

– Ai înnebunit dracului? Dacă anticipam așa ceva, te asigur că naiba mai călca în Cartierul Chinezesc.

– L-au ucis pe Louie! El nu avea nici un amestec, murmură Samuel, cu capul în mâini.

Moartea lui Chop Suey Louie îndureră întregul Cartier Chinezesc; fusese un membru iubit și plin de viață al comunității. Samuel nu se putea ierta pentru ceea ce se întâmplase. Se considera cumva vinovat. Se gândea că, dacă în ziua aceea nu ar fi avut proasta idee de a merge la restaurant să ia prânzul, prietenul său ar fi fost încă în viață.

Încercă să ia legătura cu mama lui Louie ca să-i transmită condoleanțe, dar aceasta refuză să îl vadă. Persoana care îi deschise ușa îi zise că bătrâna doamnă îl învinovățește pe el pentru asasinarea fiului ei. Întotdeauna fusese de părere că părul roșcat al lui Samuel era un semn al diavolului, și acum i se confirmase acest lucru. Află că restul familiei locuia în

Waverly Place, însă nu izbuti să-şi ia inima în dinţi şi să-i caute în labirintul de străzi.

Duminica următoare era ziua stabilită pentru jelirea trecerii în nefiinţă a lui Louie. Samuel nu putea face faţă acestei situaţii singur, aşa că le invitase pe Melba şi pe Blanche să se întâlnească cu el la capela din Green Street, în North Beach, partea italiană. Cele două femei erau îmbrăcate în negru şi purtau pălării mici, de aceeaşi culoare, în timp ce Samuel purta singurul lui costum, de astă dată însă călcat. Avea o cămaşă albă şi o cravată roşie, cu dunguliţe. Se vedea de la depărtare că avea ochii roşii de plâns.

– Ei, copile, arăţi bine, glumi Melba, îndreptându-i cravata.

– Îmi pare rău pentru prietenul tău, zise Blanche, mişcată de suferinţa lui Samuel.

– De ce îl duc la o capelă italiană? întrebă Melba.

– Mulţi dintre clienţii lor sunt chinezi. În mod cert, proprietarul firmei de servicii funerare nu ţine cont de rasa clientului, spuse Samuel.

– E cumva o fanfară lângă capelă? întrebă Blanche.

– Da, se numea Chinese Marching Band. Acum i se spune Green Street Mortuary Band. Cântă la aproape toate înmormântările chinezilor, explică Samuel.

– Dar nu e nici un chinez în fanfara asta, remarcă Blanche.

– Asta deoarece chinezii nu vor să facă parte din sindicatul muzicienilor profesionişti, aşa că albii au preluat controlul. Lui Louie nu-i păsa. Lui îi plăcea muzica lor. De fiecare dată când trecea pe lângă restaurant un cortegiu funerar, mă scotea în stradă şi mi-i arăta cu mândrie. Îmi spunea că o astfel de primire nu se pomeneşte decât în Cartierul Chinezesc din San Francisco, adăugă Samuel, cu lacrimi în ochi.

În capelă erau încă decoraţiuni italieneşti: pe pereţi erau copii după tablouri renascentiste cu sfinţi şi în nişe erau statui puse pe piedestaluri de fiecare parte a rândurilor de scaune – atmosfera Bisericii Catolice pentru clienţi budişti. În faţă se afla coşciugul lui Louie, închis, aşezat pe un soclu, iar alături

erau numeroase coroane de flori, fiecare cu câte o panglică roșie pusă de-a curmezișul, pe care erau scrise caractere chinezești. Capela era plină cu demnitari și oameni obișnuiți. Primarul și șeful poliției stăteau lângă văduva lui Louie și cei trei copii. Mama mortului stătea în primul rând, nemișcată, mută și fără să verse o lacrimă. După o lungă predică în chineză și una mai scurtă în engleză, bocitorii se așezară în șir indian în fața ușii, fiecare luând o bomboană ca să scape de gustul morții, după lămuririle date de Samuel. Mulțimea se așeză de o parte a treptelor care coborau spre stradă, iar fanfara de cealaltă.

Când coșciugul fu adus în capul scărilor, tobele începură să bată, iar cei care purtau sicriul coborâră treptele și îl puseră în dric. Erau urmați de un grup de zece femei, toate îmbrăcate în negru, cu chipul acoperit, plângând în hohote.

– Bietul om, lasă în urmă o familie numeroasă, comentă Melba, mișcată.

– Nu sunt rudele lui. Astea sunt bocitoare, angajate de familie să bocească în locul lor. Chinezilor nu le place să își exprime în mod deschis durerea, așa că îi plătesc pe alții să o facă în locul lor, zise Samuel.

După bocitoare veneau membrii familiei, apoi ceilalți. Unii duceau case din hârtie, mașini și chiar un pod din hârtie.

– Pentru ce sunt toate astea? întrebă Melba.

– Sunt lucruri de care mortul va avea nevoie pe lumea cealaltă. Le vor arde lângă mormânt. Este un fel de eliberare, și astfel aceste obiecte îl pot însoți, explică Samuel.

– Credeam că era budist, spuse Blanche în clipa în care se auzi imnul creștin.

– Așa este, dar chinezilor din San Francisco le place ca fanfara să cânte imnuri creștine și să facă – dacă e posibil – cât mai mult zgomot. Alungă spiritele rele.

În fața dricului, dar în spatele fanfarei, era un Cadillac roșu decapotabil, descoperit, iar pe scaunul din spate era o fotografie uriașă a lui Chop Suey Louie, zâmbind. În urma dricului veneau limuzine în care se aflau membrii familiei, apoi

maşinile celorlalţi, inclusiv Fordul vechi, cu două uşi, al Melbei. Procesiunea porni pe Green Street înspre Columbus, apoi coti la dreapta, spre Stockton. Când cortegiul intră în Cartierul Chinezesc, spre dric se abătu o ploaie de bani din hârtie.

– Ia uită-te! exclamă Melba.

– Sunt falşi. Li se spune banii sufletului. Au o fantă în mijloc astfel încât fantomele şi spiritele sâcâitoare să treacă prin ea şi să le fie abătută atenţia. Astfel, nu îl pot împiedica să ajungă acolo unde se duce. Observi că nu au fost aruncaţi decât când am pătruns în Cartierul Chinezesc. Asta pentru că legislaţia din San Francisco nu permite aruncarea gunoiului pe străzi, însă îngăduie acest lucru la funeraliile chinezilor, dar numai în Cartierul Chinezesc, o informă Samuel.

Oamenii continuau să îşi facă cumpărăturile în timp ce procesiunea trecu prin Stockton şi se îndreptă spre Clay, apoi spre Grant Avenue, strada principală din vechiul Cartier Chinezesc, cu exageratele sale pagode false, cu uşi strălucitoare, de culoare roşie sau verde. Merseră astfel până când ajunseră în Waverly Place, unde se opriră. O mulţime imensă de oameni mărginea strada. Tobele parcă băteau mai repede, iar dangătele ţambalelor deveniră mai puternice. Un noian de bani se revărsă peste tot, ca nişte confeti la o paradă.

Cortegiul făcu o ultimă oprire în faţa casei lui Chop Suey Louie, ca să-i ofere ocazia să se înveţe cu faptul că nu mai era viu. Spiritul rătăcea confuz câteva zile după moarte, astfel că un ultim drum la fosta lui casă îi dădea timp să se obişnuiască treptat cu noua lui stare. Apoi putea pleca pe drumul lui, le explică Samuel lui Blanche şi Melbei.

– De asta au deschis uşile de la dric? întrebă Blanche.

– Exact, şi de aceea aruncă banii sufletului ca să distragă atenţia spiritelor.

Samuel se uită prin mulţime şi observă că pretutindeni erau poliţişti, unii cu aparate, fotografiindu-i pe cei prezenţi. Îl recunoscu pe domnul Song, pe loialul asistent al acestuia, precum şi pe nepoata lui, toţi cu capetele plecate, prezentându-şi omagiile.

Mai văzu şi un bărbat cu un singur braţ, care stătea pe o ladă portocalie, atent la toate detaliile, interesat mai degrabă de mulţime decât de urmărirea procesiunii funerare.

Muzica era atât de puternică, încât făcea strada să vibreze.

– Seamănă mai degrabă cu o serbare câmpenească decât cu o procesiune funerară, comentă Melba.

– Într-un fel aşa este. Este celebrarea vieţii, dar se presupune şi că îl ajută pe Louie să treacă dincolo.

– Dacă trebuie să treci în lumea cealaltă, calea asta e la fel de bună ca oricare alta, zise Melba. Dumnezeu să te aibă în grija lui, Louie!

Charles Perkins era într-o pasă proastă. Stătea la o măsuţă din biroul lui ticsit, cu haina de la costumul albastru pusă pe spătarul scaunului şi cu mânecile cămăşii albe şi şifonate suflecate până la cot. Părul lui blond era mai unsuros decât de obicei. Un poliţist înarmat îl conduse înăuntru pe Samuel. Mutase teancurile de hârtii cu urme de la ceaşca de cafea, eliberând o parte din masa acoperită cu piele verde pentru un joc de domino. Privi cum piesele cad una după cealaltă, până ce nu mai rămase nici una în picioare.

– Fericit că le-ai dat jos pe toate? întrebă Samuel, încercând să găsească în acel haos un loc unde să se aşeze.

– Da. Iluzii, zise Charles, remarcând abia acum prezenţa lui Samuel. Lucrez ca procuror de ani de zile. Am anchetat o mulţime de infractori, unii dintre ei cu-adevărat periculoşi. Dar nici unul, Samuel, absolut nici unul nu a încercat să mă ucidă, până acum. O chestie din asta te face să îţi pierzi curajul, adăugă el, cu o privire suferindă.

– Ştiu ce vrei să spui. Nici eu nu am dormit prea bine. Îşi scose pachetul de Philip Morris şi îl duse la gură, trăgând cu buzele o ţigară. Mi-am stors creierii, încercând să mă dumiresc dacă vreuna din informaţiile pe care i le-ai dat lui Sandovich i-ar fi putut face pe nenorociţii ăia să vină după noi. Tuşi de câteva ori, ducându-şi palma la gură.

– L-am chemat din nou şi l-am interogat timp de şase ore, dar nu am aflat nimic de la el.

– Tu eşti şeful, Charles, spuse Samuel, aprinzându-şi ţigara. Însă cred că ai greşit adresa. Sandovich nu ar risca să se bage în ceva de acest gen şi să piardă ce are.

– Ştiu, Samuel. Dar nu de asta am stat de vorbă cu stimabilul sergent, ca să-l acuzăm, ci ca să descoperim numele tuturor celor cu care a discutat după întâlnirea noastră de acum două săptămâni. Susţine că nu a vorbit cu nimeni şi că singura persoană care ştia că a fost interogat, cu excepţia celor prezenţi, este comandantul lui. Căpitanul care se ocupă de brigada de moravuri din Cartierul Chinezesc are o reputaţie impecabilă. Însă, pentru orice eventualitate, o să stăm cu ochii pe el, zise Charles. Am început să interceptăm convorbirile telefonice ale lui Sandovich. Să vedem ce iese.

– Ce-ai zice să ne ocupăm şi de alt aspect, sugeră Samuel. Melba mi-a adus aminte de ascunzătoarea lui Reginald, pe care am descoperit-o în magazinul domnului Song. Nu vrei să vedem dacă putem afla cine ştia de ea? Cu toate că, deocamdată, nu pricep în ruptul capului pe cine am dat de gol. Crezi că această persoană este cea care a vrut să ne elimine?

– Las asta în seama ta. Acum trebuie să mă îngrijesc de Mathew O'Hara. Avocatul lui spune că vrea o înţelegere, spuse Charles.

– Ce fel de înţelegere?

– Vrea să pledeze vinovat pentru o infracţiune mai puţin gravă, explică Charles.

– Asta înseamnă că nu va fi închis?

– Nu, tipul o să stea un timp la răcoare. O să înveţe cum trăieşte şi cealaltă jumătate, zise Charles, gesticulând cu degetul spre Samuel. Cât de mult, depinde de informaţiile pe care ni le dă.

Capitolul paisprezece
Mathew încearcă să negocieze

Hiram Goldberg era vesel ca de obicei şi se lovea cu agenda electronică de picior; purta un costum croit la două rânduri, de culoarea cărbunelui, cu dunguliţe negre. Mirosea a aftershave. Gardianul de la închisoarea din San Francisco, un irlandez vânjos, cu trese de sergent pe ambele mâneci ale uniformei de un albastru spălăcit, zâmbi văzându-i nerăbdarea.

– Aţi venit să-l vedeţi din nou pe domnul O'Hara, domnule avocat? Se pare că aveţi multe lucruri de făcut, zise acesta, dezvăluindu-şi strungăreaţa din faţă.

– Nu este decât o altă zi obositoare, replică Hiram, întinzându-i un pachet de Lucky Strike. Au grijă de clientul meu aşa cum trebuie?

– Desigur, domnule avocat. Nu numai că au mare grijă de el, dar este şi bine protejat de fraţi.

– Aşa este, voi, irlandezii, sunteţi uniţi.

– Este mai mult de atât, domnule avocat. Când unul dintre noi o dă în bară, aşa cum a făcut-o domnul O'Hara, devine o chestiune de mândrie şi vrem să iasă de aici în regulă, spuse bărbatul, care era acum mult mai vorbăreţ.

– Unde sunt pe lista vizitatorilor?

– La numărul trei. Nu există decât două camere pentru avocaţi. Cred că se vor elibera într-o jumătate de oră. Dacă aveţi alte treburi de făcut, vă ţin rând.

– Mulţumesc. Trebuie să mă duc până la Departamentul 16. Mă întorc imediat.

Gardianul se ridică în picioare. Cămaşa abia îl cuprindea. Avea o înfăţişare de urs, dar mâna pe care i-o întinse lui Hiram era lipsită de vlagă.

– Ne vedem mai încolo, zise Hiram, strângându-i mâna cu putere.

O oră mai târziu, Hiram stătea la o masă mică, faţă în faţă cu Mathew O'Hara. Uşa avea o fereastră micuţă, prin care pătrundea o fâşie de lumină dinspre coridor. În încăpere nu erau decât două scaune pliante şi o masă de aceeaşi culoare gri, ca pereţii.

Mathew era mohorât şi avea pungi sub ochii de culoarea alunei. Părul şaten era încă scurt şi bărbatul era proaspăt bărbierit. Cafeniul uniformei de închisoare nu diminua cu nimic aerul autoritar pe care îl avusese întotdeauna.

– N-ai dormit destul? îl întrebă Hiram.

– Cine poate dormi în locul ăsta împuţit! răspunse Mathew. În plus, soţia mea vrea să divorţeze. Era ultimul lucru de care aveam nevoie.

– Ai cei mai buni avocaţi din oraş în materie de divorţuri. Asta ar trebui să te facă să te simţi mai bine.

– Da, zise Mathew batjocoritor. Am angajat cinci dintre cei mai buni, ca să nu pună ea mâna pe ei. Ai auzit despre conflictul de interese, nu? Şi ce-i cu asta? Nu mă ajută să ies din rahat. Oricum, nu ai venit aici ca să vorbim despre porcăria asta. De ce mă aflu în gaura asta de rahat? Nu e vorba de o infracţiune federală?

– Agenţii federali au o înţelegere cu San Francisco. Poliţia cazează prizonierii pe perioada procesului.

– Când o să plec de-aici?

– Când o să facem o înţelegere sau când scapi de condamnare.

Mathew râse cu cinism.

– Astea-s aiureli. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu pot scăpa de condamnare. M-au pus la zid. Care-i cea mai bună variantă la care mă pot aştepta? întrebă el.

– Probabil şase ani, plus o amendă de patruzeci de mii de dolari şi cinci ani de supraveghere. Asta numai dacă ajungem la o înţelegere cu Procuratura şi dacă le dai nişte informaţii care să le poată fi de folos.

– Nu sunt sigur că am aşa ceva, zise Mathew. Au aflat deja de Xsing Ching. Aşa m-au prins. Pot doar să le confirm că el e cel cu care am încheiat afacerea.

– Vor ceva mai mult. De pildă, nişte informaţii despre cine din Cartierul Chinezesc a încercat să îl omoare pe procurorul care se ocupă de cazul tău.

– Ce?! exclamă Mathew.

Hiram văzu surprinderea pe chipul lui Mathew şi se întrebă dacă nu cumva juca teatru.

– Şi ei cred că eu am ceva de-a face cu asta? Nu sunt un criminal.

– Ştiu asta, omule. Linişteşte-te! Ei fac cercetări ca să vadă dacă moartea lui Reginald sau cum îl chema are vreo legătură cu afacerea în care eşti amestecat. Vor de la tine tot ceea ce poate dovedi relaţia dintre cele două.

– Vorbeşti despre Rockwood? îl întrerupse Mathew.

– Da, tipul care purta mereu smoching. E adevărat că locuia într-o cameră de serviciu? se interesă Hiram.

– E o chestiune care rămâne între avocat şi client, corect?

– Aşa este. Nimic nu trece dincolo de aceşti pereţi, atâta timp cât tu nu vrei, replică Hiram.

– Sincer, nu ştiu prea multe despre tipul ăsta. Am auzit că trăia într-o cameră de serviciu de la locul lui de muncă. Îl vedeam adesea la Camelot şi îi mai cumpăram o băutură, din când în când. Am plătit un informator ca să aflu mai

multe despre un şantajist şi aşa am auzit că fusese vorba de Rockwood.

– Ce fel de informaţii ai primit? întrebă Hiram.

– Cineva ştia că nişte obiecte ilegale de artă chinezeşti erau de vânzare; cum eu eram cel care urma să cumpere marfa, nu voiam să închei afacerea decât dacă eram sigur că nu exista nici un risc să fiu descoperit. Mi-a fost de mare folos, n-am ce zice. Ridică din umeri. Informatorul meu era un chinez. Pot să ţi-l descriu. Melba era la bar în seara aceea şi sunt convins că îţi poate confirma cum arăta tipul. Nu poţi să uiţi un tip ca ăla! Dar cred că ar trebui să discuţi cu Samuel Hamilton. Am înţeles că se ocupă de mica publicitate pentru un ziar. A fost prieten la cataramă cu Rockwood. Şi dacă e cineva care ştie ceva în legătură cu moartea acestuia, el e acela.

– Dacă le spui tot ce ştii despre moartea lui Rockwood şi despre afacerea ta cu Xsing Ching, şi dacă eşti de acord să cooperezi, vor accepta să îţi dea şase ani, spuse Hiram. Ai putea ieşi după trei ani, pentru bună purtare. Însă dacă ei cred că ai vreo legătură cu asasinarea acestuia, ai încurcat-o. Trebuie să avem grijă cum prezentăm aceste informaţii.

– Şi dacă nu le zic nimic? întrebă Mathew.

– Presupunând că este vorba numai despre obiectele de artă şi te judecă, dacă eşti găsit vinovat ai putea primi zece ani şi o amendă de şaptezeci de mii de dolari.

Mathew nu stătu mult pe gânduri. Era pe scaun, cu mâinile încrucişate pe masă.

– Am riscat o avere cu afacerea asta nenorocită. Ca să plătesc acea amendă ar trebui să vând stocul pe care vreau să îl păstrez. Vezi dacă poţi ajunge la o înţelegere cu ei, numai să nu mă bagi în şi mai multe necazuri decât am deja.

După câteva încercări nereuşite de a vorbi cu Charles Perkins la telefon, Hiram Goldberg fixă o întâlnire ca să se vadă cu el personal, la birou. În cele din urmă izbuti să intre, după ce fu percheziţionat de unul dintre poliţiştii înarmaţi care îi

asigurau protecția lui Charles, cuprins de paranoia de când cu împușcăturile de la Chop Suey Louie's.

Când păși în birou, Charles își ținea picioarele pe masă și stătea tolănit în scaun, citindu-și ziarul. Hiram nu îi vedea fața. Nu văzu decât teancurile de hârtii pe masă, între care era doar atâta loc cât să își pună Perkins picioarele. Într-o parte era o masă acoperită cu piele verde, pe care se aflau niște piese de domino, risipite printre documente. În colț erau niște cutii cu dosare, pe care erau scrise numele cazurilor. Recunoscu câteva.

– Sunt Hiram Goldberg, domnule Perkins. Am venit să discut cu dumneavoastră despre cazul O'Hara. Sunt avocatul lui.

– Știu cine sunteți, zise Charles dând drumul ziarului și luându-și picioarele de pe masă. Împături jurnalul și îl puse într-un sertar deja plin. Scuzați-mă, tocmai citeam știrile. De câteva zile tot încercați să dați de mine, nu-i așa? Care-i treaba?

– Încerc să văd ce putem face în cazul domnului O'Hara.

– Depinde cu ce iese la înaintare, spuse Charles.

Hiram își puse pe podea servieta neagră din piele, pe care erau gravate inițialele sale cu litere din aur, și trase de gulerul prea strâmt al cămășii, ca să poată respira. Charles observă picăturile de ulei de pe părul ondulat al avocatului și simți mirosul pătrunzător al coloniei.

– Domnul O'Hara nu știe prea multe cu privire la celălalt caz care vă interesează. Mă refer la cazul Rockwood, răspunse Hiram. Singurul lucru pe care îl poate face este să vă dea o descriere a bărbatului care a afirmat că tipul în smoching a fost scos din peisaj. Dar asta s-a întâmplat cu doar o săptămână sau așa ceva înainte să fie arestat.

– Ce afaceri avea cu acest bărbat?

– Încerca să obțină niște informații. Din câte se pare, acest Rockwood îl șantaja pe Xsing Ching.

– Cum a aflat Rockwood despre afacerea cu obiecte de artă?

– Exact asta ar dori să afle și clientul meu.

– O'Hara l-a plătit pe Xsing Ching?

– În nici un caz, afacerea nu a fost dusă la capăt. Tipii ca el își apără întotdeauna spatele. Probabil că știți acest lucru. Clientul meu nu ar fi făcut transferul până ce obiectele de artă nu ar fi fost în posesia lui.

– Știm că a scos jumătate de milion de dolari din bancă, zise Charles. Unde sunt banii?

– De ce credeți că asta are legătură cu cazul?

– Nu mă luați de prost, domnule Goldberg.

– Nu cred că trebuie să vă dezvăluie ce anume face cu banii, atâta vreme cât nu e nimic ilegal. Vă pot garanta că Xsing Ching nu a primit acești bani. Uitați, dacă ar fi găsit vinovat, care ar fi amenda?

– O să vedem. Vorbiți-mi despre fată.

– Despre cine?

– Știți la cine mă refer, femeia pe nume Dimitri. Care este rolul ei în toată chestia asta?

– Presa spune că este iubita lui O'Hara, însă el m-a asigurat că nu aveau decât relații de afaceri. Se ocupa de clienți.

– Și dumneavoastră chiar credeți basmul ăsta?

– De ce nu? O'Hara nu este genul de bărbat care să amestece plăcerile cu afacerile. Oricum, când soția lui a citit despre asta în ziar, a intentat acțiune de divorț. Asta e singurul lucru de care o puteți acuza: distruge căsnicii, râse Hiram sarcastic.

– Trebuie să mai fac niște cercetări. Dacă se confirmă ce mi-ați spus, atunci mă voi ocupa de caz.

– Clientul meu vrea să știe la ce anume să se aștepte.

– La ce am spus mai înainte. O amendă de patruzeci de mii de dolari și șase ani la mititica, zise Charles. Asta, dacă lucrurile se verifică întocmai.

– Când credeți că mă veți putea informa?

– Săptămâna asta.

Capitolul cincisprezece
Despre treburile altora

Samuel intră în magazinul Numeroasele Plante Chinezești ale Domnului Song. Clopoțelul de deasupra capului anunță sosirea lui chiar din prag și continuă să sune în timp ce se apropia de tejgheaua lăcuită cu negru. Asistentul proprietarului își făcu apariția din spatele perdelei din mărgele și își întinse gâtul, încercând să îl identifice pe vizitator.

– Aș dori să vorbesc cu domnul Song, zise Samuel.

Bărbatul dispăru în spatele perdelei și, în scurt timp, apăru domnul Song. Samuel fu iarăși uimit de aspectul straniu al albinosului îmbrăcat într-o haină gri, împodobită cu broderii complicate. Purta pantaloni de culoare neagră și o scufie de aceeași culoare. Bărbatul se apropie de tejghea și dădu ușor din cap. Îl recunoscuse pe vizitator.

– Am venit să mă ajutați să mă las de fumat, spuse Samuel.

Domnul Song îi făcu semn asistentului să vină lângă el și îi șopti ceva la ureche. Bărbatul părăsi repede magazinul și domnul Song îi arătă lui Samuel unul din cele două scaune disponibile. Samuel se așeză, iar domnul Song îl cercetă cu

ochii lui roz, scrutându-l cu o asemenea intensitate, încât mai că îi venea să plece.

Nu se îndoia deloc că albinosul își va da repede seama că tratamentul pentru renunțatul la fumat nu era decât un pretext și că de fapt voia să obțină niște informații. Mai mult ca sigur că era pierdere de timp. Erau foarte puține șanse să afle ceva de la bărbatul secretos care nu vorbea nici o boabă de engleză, deși Samuel bănuia că înțelegea mai mult decât lăsa să se vadă.

În scurt timp, angajatul se întoarse însoțit de nepoata domnului Song. Samuel o recunoscu cu greu pe fata cu dinți ca de castor. Nu mai purta uniforma Bisericii Baptiste, iar părul negru era acum mai scurt și avea breton. Își salută unchiul, apoi se întoarse spre Samuel.

– Onorabilul meu unchi vă stă la dispoziție. Ce poate face pentru dumneavoastră? întrebă ea.

– Am venit să îl rog să mă ajute să mă las de fumat, zise el serios, dar pe un ton ușor ezitant.

Ea îi explică domnului Song care era scopul vizitei. Acesta încuviință, dând din cap, și răspunse în cantoneză:

– A venit la locul potrivit. Spune-i să mă urmeze.

Apoi trecu dincolo de perdeaua din mărgele și o ținu într-o parte cu o mână, astfel încât Samuel și fata să poată veni după el. Îi conduse în spatele magazinului și arătă spre un scaun așezat în fața unui paravan chinezesc cu un munte pitoresc. Samuel fu poftit să se așeze pe scaun, sub un reflector.

Fata cu dinții ieșiți în afară îi explică:

– Vă va hipnotiza ca să vă ajute să vă lăsați de fumat. Apoi vă va da niște plante.

– Cât mă costă?

Domnul Song ridică două degete.

– Doi dolari vizita, zise ea, și va trebui să veniți în fiecare zi, timp de o săptămână.

– Chiar și sâmbătă și duminică?

– Bineînțeles. E vorba de un tratament serios.

Samuel văzu ochii roz ai domnului Song privindu-l sfredelitor peste ramele ochelarilor în timp ce răsucea uşor, cu degetele-i lungi şi palide, un lănţişor care avea la capăt un medalion din aur.

– Domnul Song spune că aţi devenit foarte cunoscut în Cartierul Chinezesc, traduse fata.

– Cum adică? întrebă Samuel.

– Zice că oamenii spun că aţi fost prieten bun cu Louie.

– V-am văzut, pe tine şi pe domnul Song, pe stradă, aducându-vă omagiile la funeraliile lui Louie. Spune-i că, de fapt, eu şi procurorul eram cei pe care oamenii aceia voiau să îi omoare.

– Ştie deja acest lucru.

– Ştie cumva şi *de ce* au încercat să ne ucidă?

– Spune că poate v-aţi băgat nasul unde nu trebuia.

Samuel înlemni. Nu-i venea să creadă că domnul Song renunţa la acea atitudine de nepătruns şi că era dornic să îi ofere informaţii.

– Adică ne-am apropiat prea mult de afacerea cu obiecte de artă a domnului Xsing Ching?

Bătrânul tuşi uşor şi îşi aprinse pipa din ceramică. Ironia nu îi scăpă lui Samuel care se afla acolo pentru a încerca să se lase de fumat.

– Spune că nu se referă la Xsing Ching, el e doar un om de afaceri, ci la ceva mai...

Fata se opri brusc şi avu o discuţie mai lungă cu domnul Song, în cantoneză. Samuel tot auzea un cuvânt, rostit emfatic. În cele din urmă, fata îl întrebă pe Samuel:

– Cunoaşteţi cuvântul *sinistru?*

– Bineînţeles că da. De ce?

Cei doi purtară din nou o conversaţie scurtă, în care acelaşi cuvânt fu pronunţat de mai multe ori.

– Onorabilul meu unchi nu mai are nimic de adăugat cu privire la acest subiect. Vrea să ştie dacă sunteţi gata să începeţi tratamentul, îi zise ea ceremonios.

– Desigur, încuviință Samuel, întorcând pe toate fețele cuvântul *sinistru* și urmărind cu privirea medalionul care atârna de lănțișorul din aur, legănându-se înainte și înapoi în mâna domnului Song, până ce pierdu complet noțiunea timpului.

Samuel nu avea deloc încredere în tratamentul bizar la care se supunea, dar nu lipsi de la nici o ședință. Încercă de câteva ori să îl facă pe bătrân să vorbească din nou, dar Song se retrăsese în spatele scutului său de tăcere. Atunci când fata nu era acolo ca să traducă, se descurcau cu ajutorul semnelor, bătrânul arătându-i cu degetul lui Samuel porția de ierburi prescrisă pentru el. Spre marea lui mirare, după șase zile nu numai că i se făcea silă la gândul de a fuma o țigară, dar până și mirosul de tutun îi făcea rău. Hotărî că acum se putea duce la Camelot fără nici o teamă.

În clipa în care îl mirosi, Excalibur începu să dea din ciot, încântat. Simți că e bine-venit, fericit să fie cu familia lui. Melba îl primi cu un zâmbet larg și îi făcu semn să se așeze lângă ea la bar, stingându-și țigara în scrumiera deja plină de mucuri cu urme de ruj. Suflă fumul înspre Samuel și el trebui să aștepte să se risipească înainte să se așeze, căci îi veni rău. Melba îi puse whisky-ul cu gheață pe tejghea, dar Samuel îl refuză, cerând în schimb un pahar cu apă minerală.

– Unde naiba ai fost? întrebă Melba. Și ce-ai pățit la degete?

– N-o să-ți vină să crezi, Melba, m-am lăsat de fumat, răspunse el, privindu-și buricele degetelor înfășurate în bandă adezivă.

– Ce naiba spui? De ce ai face așa ceva?

Samuel râse nervos și își netezi mânecile noii sale jachete kaki, fără urmă de găuri de la arsuri. O cumpărase la mâna a doua, dar părea aproape nouă.

– Banda adezivă mă împiedică să îmi rod unghiile. Buricele degetelor arată de parcă le-am trecut prin mașina de tocat.

– Deci acum nu mai fumezi, dar îți rozi unghiile.

– Fac asta numai când simt cu-adevărat dorinţa de a fuma o ţigară. A trecut o săptămână. Îi datorez acest miracol domnului Song. Ar trebui să încerci şi tu.

– Se pare că tratamentul e mai rău decât boala, răspunse Melba luând pachetul de ţigări; se răzgândi, îl lăsă unde era, apoi începu să îl lovească uşor cu arătătorul şi cu degetul mijlociu. L-ai întrebat pe domnul Song dacă te poate vindeca şi de rosul unghiilor?

– Da, însă mi-a spus că e mai scump decât tratamentul contra fumatului şi că, probabil, va trece oricum de la sine, zise el ridicând din umeri.

Melba râse.

– Ce uşurare! Isuse, atâtea complicaţii încât nici nu merită să încerci.

– Trebuie să stau de vorbă cu tine, Melba, zise Samuel, uitându-se pe furiş în toate colţurile barului. Dar, mai întâi, Blanche e în oraş?

– Bineînţeles. O să vină imediat. Am auzit că te-ai comportat ca un ticălos la Blackhawk.

– Ţi-a spus ea asta? Aşa este. Am băut prea mult. Eram puţin cam agitat. Probabil că e furioasă pe mine.

– Nu-ţi poartă pică. Îţi mai dă o şansă.

– Grozav, spuse Samuel, muşcându-şi buza de jos. Renunţarea la fumat a fost un fel de efect secundar benefic. De fapt, m-am dus la domnul Song ca să văd dacă pot obţine vreo informaţie.

– Informaţie despre ce?

– Despre moartea lui Reginald şi a lui Louie. Domnul Song a început să vorbească, dar s-a oprit repede, de parcă zisese prea multe. Restul săptămânii m-a hipnotizat şi nu am mai discutat deloc. În prima zi, nepoata lui era acolo ca să îmi traducă şi l-am întrebat direct dacă oamenii care au încercat să ne omoare au vreo legătură cu Xsing Ching şi cu obiectele de artă chinezeşti. Song a început să îmi spună ceva, dar apoi a

avut o conversaţie cu nepoata lui, care s-a învârtit în jurul unui cuvânt. Parcă era o luptă cu odgonul, aşa îşi vorbeau.

– Ce cuvânt?

– *Sinistru*.

– A folosit cuvântul *sinistru?*

– Da, l-a folosit, în chineză, desigur. A zis că e vorba de ceva mai *sinistru* decât afacerea ilegală cu obiecte de artă. De aceea au încercat să ne omoare, pe Perkins şi pe mine.

– Ei bine, ştim cu toţii că în acest oraş până şi poliţia este implicată în tot felul de infracţiuni şi acte de corupţie. Îţi închipui ce se întâmplă în Cartierul Chinezesc, zise Melba, luând o ţigară cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi aranjă părul de culoare albă-albăstruie. Îşi puse ţigara între buze, dar nu o aprinse.

– După aceea, domnul Song nu a mai abordat subiectul. L-am văzut zilnic, timp de o săptămână, însă nu am mai putut scoate de la el nici un cuvânt. S-a comportat ca şi cum în prima zi ar fi vorbit prea mult.

– Mi-ai spus că magazinul lui este ca un fel de bancă. Asta înseamnă că domnul Song ştie tot ce se întâmplă în Cartierul Chinezesc, dar, fireşte, nu îţi poate spune. Siguranţa afacerii sale şi clientela depind de discreţia lui.

– Mi-am stors creierii, şi tot nu am nici un indiciu. De asta am venit la tine.

– Trebuie să existe o legătură între focurile de armă din restaurantul lui Louie şi moartea lui Reginald, declară ea în cele din urmă. Cuvântul *sinistru* indică faptul că toate acestea fac parte dintr-o poveste mai complicată decât îţi imaginezi tu.

– Ascultă, Melba, nu suntem la cinematograf.

– Nu fi naiv, Samuel. Vorbim despre crime. Dacă vrei să le rezolvi, trebuie să te aştepţi la tot ce poate fi mai rău şi să te gândeşti la toate posibilităţile. Trebuie să vezi imaginea de ansamblu. Înţelegi?

Rămase tăcut câteva clipe, sugând cuburile de gheaţă din pahar şi luptându-se cu dorinţa de a-şi muşca buricele degetelor. În clipa aceea, Blanche intră pe uşa din faţă, îmbrăcată în

pantaloni de sport și tricou, ducând o navetă de bere, pe care o puse în spatele tejghelei. Avea broboane de transpirație pe frunte și părul prins la spate, în aceeași coadă de cal, legat cu un elastic, ca de obicei. Îl mângîie cu afecțiune pe Samuel pe cap, făcând să cadă pe umerii jachetei sale noi câteva coji de mătreață.

– Bună, frumosule. Bună, mami, zise ea cu voioșie. Am fugit până sus pe Nob Hill.

– De ce? Te urmărea cineva? întrebă Samuel, încercând să se dea bine pe lângă ea.

– Am de gând să angajez pe cineva în locul lui Rafael, spuse Melba, arătând spre navetă.

– Vino să stăm de vorbă când termini, Samuel, zise Blanche cu un zâmbet care îl vrăji.

Fata se îndreptă spre birou, salutându-i pe clienți și făcându-i cu mâna Maestrului Bob, care era cufundat într-o carte despre spiritism. Samuel o urmări cu o expresie disperată pe chip.

– Du-te. Mișcă-ți fundul și mai dezmorțește-ți-l puțin! îi ordonă ea.

Excalibur simți că prietenul lui era pe picior de plecare și încercă să se ia după el, dar Melba nu îl lăsă.

– Stai aici, câine prost. E îndrăgostit de altcineva.

Samuel intră în micul birou îngrămădit, unde nu mai găseai eleganța din bar. Partea de dinafară a ușii era făcută din lemn de mahon lăcuit, ca și cabina telefonică din față, dar pe dinăuntru era o bucată de placaj de cinci pe zece centimetri. Peretele din spate era acoperit doar cu carton asfaltat. Blanche stătea pe un scaun rotativ în fața unei mese de scris, cu spatele la Samuel. Era aplecată asupra unui teanc de facturi și de chitanțe, luminate de o lampă mică, de dormitor, cu trei cercuri de dantelă roz, dispuse simetric în jurul abajurului. Lângă masă era un scaun vechi, de bucătărie, și un dulap cu patru sertare, care completa mobilierul camerei.

Se așeză timid pe scaunul liber. Lumina blândă a lămpii cădea doar pe masă, astfel încât chipurile lor erau amândouă în

umbră. Simţi mirosul ei plăcut, de transpiraţie şi săpun, un parfum pe care nu îl simţise până atunci din cauza ţigărilor şi care acum îi pătrunse în nări cu o asemenea forţă sexuală încât îi tăie respiraţia.

– Te-ai lovit, Samuel? întrebă ea, arătând spre degetele lui.

– Nu, m-am lăsat de fumat, răspunse el cu voce nesigură.

– Oh, perfect. Prost obicei, fumatul. Şi ce-i cu banda adezivă?

Samuel se foi în scaun.

– Mă împiedică să îmi rod unghiile. Este o chestie temporară.

– Poate că vei fi un exemplu pentru mama, să renunţe şi ea. Te admiră, ştii asta.

– Nu, nu ştiam, zise Samuel, foarte surprins.

– Da. E convinsă că o să ajungi un reporter celebru. E de părere că eşti foarte curajos, din moment ce continui să te ocupi de moartea lui Reginald, după ce mai că n-ai fost ucis.

– Ei bine, am şi alte veşti proaste. Domnul Song, ştii, albinosul care se ocupă de plante medicinale despre care ţi-am vorbit, zice că atentatul asupra mea şi a procurorului este doar vârful aisbergului. Face parte dintr-o afacere mult mai *sinistră*.

– Nu mai spune!

– L-au săltat pe O'Hara pentru contrabandă. Dar procurorul, Perkins, a descoperit că Reginald a fost omorât pentru că îl şantaja pe Xsing Ching, tipul care scotea obiecte de artă din China.

– Mathew nu este un asasin! exclamă ea.

– Nu am spus că ar fi. I l-a descris avocatului pe gangsterul din Cartierul Chinezesc. A venit la Camelot ca să discute cu el şi mama ta l-a văzut. Din descriere, se pare că seamănă foarte bine cu tipul care l-a împins pe Reginald în faţa troleibuzului. A afirmat că a avut grijă de Reginald.

– Uau! Reginald storcea bani de la Xsing Ching?

– Aparent, a primit mai multe mii.

– Şi unde sunt toţi banii ăştia? întrebă Blanche, sorbind din paharul cu apă. Vrei şi tu? zise ea absentă, împingând paharul spre Samuel.

– Mulţumesc, răspunse el şi îşi puse buzele cu grijă pe locul unde fuseseră ale ei. Au găsit ascunzătoarea lui Reginald în magazinul domnului Song, dar nu este clar dacă banii proveneau din şantaj.

Blanche tăcu puţin, apoi zâmbi.

– Îţi aminteşti de filmul la care m-ai dus? Cel la care am crezut că era o problemă legată de sonor?

– Cum aş putea să uit? A fost prima noastră întâlnire, spuse Samuel, bucuros că Blanche nu îl putea vedea roşind din nou. Sperase că nu va aminti de dezastrele din acea seară. Cele 20 de minute de linişte reprezentau o premieră în cinematografie, o întoarcere la perioada filmului mut.

– Nu asta era ideea. Hoţii voiau să fure banii, aşa că s-au dus în locul unde erau ţinuţi, într-un seif. Tu ai o problemă asemănătoare; e ca o ghicitoare. Trebuie să afli unde anume a pus şantajistul banii. Unde este seiful?

– Da, zise Samuel, trecându-şi peste obraz degetele înfăşurate în bandă adezivă şi pipăindu-şi barba nerasă. Poate că nici nu se află în seiful lui, poate că sunt în seiful altcuiva.

– Caută-l, îi sugeră ea.

Samuel nu venise în birou ca să discute despre asta şi înţelese că era mai bine să fie direct.

– Aş vrea să te invit la cină săptămâna viitoare, reuşi el să spună, ridicându-se în picioare.

Rămase în umbră. Blanche îşi răsuci scaunul şi se ridică şi ea. Aproape că se atingeau.

– Mi-ar plăcea.

Samuel se imagină cuprinzând-o cu braţele, stând pe vârfuri, sărutând-o pasional pe buze. În schimb, se dădu înapoi, cât de mult îi permise spaţiul strâmt.

– Poţi alege tu restaurantul. Eu te-aş duce la un local vegetarian, unde servesc morcovi, glumi ea.

Se apropie de el şi îl apucă de jachetă, trăgându-l spre ea, apoi îl îmbrăţişă. Samuel simţi cum i se înmoaie genunchii.

– Mi-a fost dor de tine, Samuel, zise ea, dându-i drumul la fel de repede cum îl apucase; Samuel fu cât pe-aci să cadă.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, îngăimă el.

– Dacă mergem să luăm cina împreună, va trebui să facem asta înainte de miercuri, pentru că după aceea plec la Tahoe câteva zile.

– Sper că nu vei lipsi mult, răspunse el cu glas răguşit, surprins de propriul curaj. Ce zici de marţi, în jur de şase seara? De unde să te iau, de aici sau de acasă?

– De aici, trebuie să o ajut pe mama. Fără Rafael e pierdută.

Îşi strânseră mâinile şi una dintre fâşiile de bandă adezivă se lipi de Blanche. Samuel deschise uşa din placaj şi ieşi plutind din încăpere.

Maestrul Bob îl strigă pe Samuel şi îl invită să se aşeze lângă el. Enorma mustaţă în furculiţă, cu vârfurile răsucite în sus, care nu mai era vopsită în negru îl făcea să pară bătrân. Puse cartea despre spiritism lângă o pungă boţită din hârtie maronie şi ridică paharul gol.

– Nu m-ai mai consultat de mult timp, fiule.

– Îmi pare rău, Maestre, am fost prins cu nişte treburi serioase.

– Asta nu mă miră deloc. Adu-ţi aminte că ţi-am citit în cărţile de tarot.

– Ca de obicei? îl întrebă Samuel.

– Apă minerală, din nefericire, oftă înaltul preot al ocultismului.

Samuel se duse să aducă băutura, apoi se aşeză şi el la masă. Încă plutea.

– Ce ai în pungă? O gustare?

– Nici pomeneală. Sunt mândrul deținător al unui obiect nespus de valoros: un glob de cristal. O persoană care se dedică în mod serios ocultismului trebuie să aibă mai multe mijloace.

– Orice e bun. Ce poți face cu globul de cristal? îl chestionă Samuel, amuzat.

– Am de gând să îi cer Melbei să ne lase să folosim biroul ei un timp. Globul funcționează mai bine într-un loc ferit. Asta dacă vrei să îți cunoști destinul.

– Cât mă costă?

– La fel ca și celelalte servicii. Dacă n-ai bani, te servesc pe datorie.

– Nu e cazul. Am vândut câteva anunțuri și am reușit chiar și să îi înapoiez Melbei o parte din banii pe care îi datoram.

– O să fie mai bine în birou. Întunericul atrage spiritele.

– Melba, putem folosi puțin biroul tău? strigă Samuel spre bar.

– Desigur, îi răspunse ea. Dar să nu stricați ceva pe-acolo.

Maestrul își lăsă cartea pe masă, deschisă la pagina pe care o citea. Luă punga de hârtie și paharul cu apă minerală și își urmă prietenul în biroul aflat în neorânduială. Samuel se întinse peste masă și aprinse lampa cu fundițe roz pe abajur, continuând să se gândească la întâlnirea pe care tocmai o avusese cu Blanche în aceleași loc.

– Decorul perfect, zise Maestrul. Vârî mâna în pungă și scoase un glob alb așezat pe suport circular din lemn.

Samuel izbucni în râs.

– Mai lipsesc doar casa și pomul de iarnă. E un glob de Crăciun pe care îl scuturi și începe să ningă.

– Nu totul este ceea ce pare, tinere.

– Cât o să ne ia?

– Este o întrebare frecventă. Însă lucrurile astea nu se măsoară în timp. Depinde dacă spiritele sunt libere și dacă vor

să stea de vorbă cu noi. Dacă nu luăm legătura cu ele, nu îţi cer să plăteşti, răspunse Maestrul cu foarte multă seriozitate.

Puse globul pe o bucată de mătase neagră, sub lampa aprinsă.

– Cu ce vrei să începi?

– Bat pasul pe loc, zise Samuel şi îi vorbi despre ce se întâmplase din săptămânile anterioare. Aş vrea să ştiu unde să caut noi indicii.

Maestrul se apucă să murmure cuvinte într-o limbă antică moartă, mângâind globul cu degetele sale lungi.

– Spiritele se împotrivesc, spuse el după câteva încercări.

– Cum adică?

– Nu vor să ne dezvăluie prea multe.

– Dezvăluie vreodată ceva? întrebă Samuel, supărat.

– Bineînţeles. Acum nu îmi dau decât numele lui Mathew O'Hara.

– Mathew O'Hara? repetă Samuel.

– Doar numele, nimic mai mult. Oh, mai zic şi că viaţa ta amoroasă se îmbunătăţeşte.

– Chiar aşa? Sau spui asta doar pentru că m-ai văzut plecând de aici cu Blanche?

Samuel scotoci în buzunarul jachetei sale kaki şi scoase două bancnote mototolite de un dolar, pe care i le dădu Maestrului. Magicianul băgă una în buzunar şi i-o înapoie pe cealaltă.

– Nu te-am putut ajuta prea mult, zise el ca justificare a gestului.

– Îmi poţi răspunde la o întrebare fără să îţi consulţi globul, pentru că petreci mult timp în acest bar şi ai spirit de observaţie. Spune-mi cât de bine se cunoşteau O'Hara şi Reginald.

– Erau simple cunoştinţe. Uneori beau ceva împreună, aşa cum făcea Mathew cu mulţi dintre clienţi.

– Crezi că e posibil ca Mathew să fi ordonat asasinarea lui Rockwood?

– Nu, răspunse Maestrul cu convingere.

Ca să-și omoare timpul, Samuel începu să își scoată fâșiile de bandă adezivă de pe degete, una câte una, deși încă nu reușea să-și stăpânească dorința aprigă de a-și roade unghiile. Stătea la poarta estică a închisorii San Quentin. Era duminică și aștepta să i se dea voie să-l viziteze pe prietenul lui, Rafael Garcia. Era în fața porții din fier de aproape o oră și jumătate, la coadă, împreună cu alte persoane care veniseră cu aceleași intenții. Arătă carnetul de conducere, completă formularul de două pagini, fu percheziționat și, în cele din urmă, fu trimis spre clădirea din cărămidă roșie, la vreo două sute de metri mai încolo, și care era la fel de veche ca și închisoarea.

După ce intră, fu îndrumat spre o cămăruță cu un geam mare, care îi separa pe vizitatori de pușcăriași. În câteva locuri era atât de zgâriat, încât nu vedeai de cealaltă parte. Se așeză pe un scaun metalic, lângă un telefon folosit pentru a vorbi cu cel de dincolo de geam. În aer se simțea miros puternic de dezinfectant cu aromă de pin și fum stătut de țigări, formând o ceață invizibilă care, încetul cu încetul, îi provocă greață lui Samuel, așa cum se întâmpla de când fusese hipnotizat de Song. Când Rafael veni de cealaltă parte a geamului, Samuel aproape că nu îl recunoscu. Părul negru era tuns și își lăsase mustață. Își amintea de asemenea că era un tip slăbuț, așa că rămase uimit văzându-i mușchii.

– Te-ai apucat de ridicat greutăți? îl întrebă Samuel.

– Da, doar ca să îmi umplu timpul. Nu sunt prea multe de făcut aici, așa că încerc să îmi găsesc ocupație.

– Am auzit că ai două locuri de muncă și că nu te oprești niciodată.

– Ăsta-s eu, zise Rafael. Dar nu uita că sunt aici douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nu nevastă, nu copii, doar o adunătură de băietani cu care să pierzi vremea.

– Ţi-am adus nişte prăjituri mexicane şi enchiladas, spuse Samuel. Dar nu dau voie vizitatorilor să intre cu aşa ceva, aşa că diseară o să mă ospătez. Au acceptat însă romanele de dragoste trimise de Melba. O să ţi le dea gardianul mai târziu.

Rafael se înroşi ca un homar fiert.

– Nu-ţi face griji, am scos eu copertele. N-o să afle nimeni.

– Îţi mulţumesc că ai venit, Samuel.

– Ai avut vizitatori?

– Da, Sofia şi mama vin des.

– Melba mi-a spus să îţi transmit că îţi simte lipsa şi că de-abia aşteaptă să te întorci. O să ai o slujbă imediat ce ieşi de aici.

– Zi-i Melbei că apreciez sincer că îmi ajută familia şi pe Sofia cu bani. Toţi îi sunt recunoscători pentru vizitele ei săptămânale. Spune-i că învăţ ca să devin infirmier, aşa că, atunci când o să ies de-aici, o să am o slujbă bună şi o să-i pot înapoia toţi banii.

– Mă îndoiesc că vrea asta, răspunse Samuel.

– Ei bine, aşa fac eu, Samuel.

– Cum poţi învăţa aici? îl întrebă Samuel.

– Doctorul mă lasă să asist la toate consultaţiile şi citesc mult despre cum se recunosc şi se tratează bolile. Ai fi surprins de cât de multe am învăţat. Dar am discutat destul despre mine. Ce mai faci tu, Samuel?

– Încerc să aflu cine anume l-a ucis pe Reginald Rockwood. Ţi-aduci aminte de el?

– Vorbeşti despre tipul care obişnuia să vină la bar îmbrăcat în smoching? Cel care a fost lovit de troleibuz?

– Exact. L-au împins nişte gangsteri chinezi, însă nu reuşim să dăm de ei. Ieri, Maestrul Bob s-a uitat în globul lui de cristal şi mi-a sugerat să îl verific pe Mathew O'Hara.

– Un glob de cristal? râse Rafael.

– Îl cunoști bine pe O'Hara? schimbă Samuel vorba, nedorind să dea amănunte despre metodele Maestrului Bob.

– Nu prea bine, l-am văzut la bar, dar săptămâna viitoare o să fie adus aici ca să-și petreacă o parte din vară.

– La San Quentin? De unde știi?

– Aici afli tot ce se petrece.

– Serios? Știam că a fost condamnat la șase ani, însă nu m-am gândit că îl vor trimite într-o închisoare de stat când el a comis o infracțiune federală.

– Nu, nu, nu stă mult. Se zvonește că luna viitoare o să fie mutat în Arizona. S-ar putea ca Maestrul să fi avut dreptate, zise Rafael.

– Dreptate cu privire la ce?

– Cei doi se cunoșteau, tipul în smoching și O'Hara.

– Bineînțeles. Reginald petrecea destul timp pe la bar, iar O'Hara venea și el mai tot timpul acolo.

– Nu, vreau să spun că erau mai mult decât niște simple cunoștințe. Odată, anul trecut, Melba mi-a cerut să livrez câteva lăzi de băutură la apartamentul lui O'Hara, din Grant Avenue, pentru o petrecere simandicoasă. Am ajuns mai târziu, când petrecerea deja începuse, și tipul în smoching era acolo, discutând prietenește cu O'Hara și cu o tipă de prima clasă.

– Într-adevăr? Asta ar putea fi important. Îți amintești adresa?

– Grant Avenue numărul 838, etajul 5. Sunt sigur. Am memorie bună pentru chestii de genul ăsta.

– De câte ori l-ai văzut acolo?

– Doar o dată.

– Și de ce crezi că erau prieteni atât de apropiați? vru Samuel să știe.

– Se comportau ca și cum se cunoșteau de mult timp, se vedea că se simt bine împreună.

– Numărul pe care l-ai spus îmi sună cunoscut, zise Samuel, străduindu-se să își amintească unde anume mai văzuse sau mai auzise acest 838.

Se auzi soneria care anunța că vizita se încheiase. Samuel își luă la revedere de la Rafael, promițându-i că va mai veni.

Pe drum spre San Francisco, Samuel nu încetă să se gândească la adresa din Grant Avenue pe care i-o dăduse Rafael. Declanșase ceva în memoria lui. Imediat ce ajunse acasă, începu să răsfoiască în carnețel până ce găsi ce căuta. Adresa lui O'Hara avea numărul pe care și-l notase de pe bucata de hârtie cu care fuseseră înfășurați o parte din banii găsiți în vasul lui Rockwood de la magazinul domnului Song. A doua zi încercă să dea de Charles la telefon, dar nu avu noroc, așa că se duse să îl vadă. Îi zise secretarei că era o urgență și aceasta îl lăsă să intre. Charles avea două gărzi de corp postate la ușă și era evident că încă mai era speriat. Samuel îi povesti despre vizită și ceea ce aflase de la Rafael.

– Ești sigur că numărul coincide? întrebă Charles.

– Am verificat. Cum Rafael a spus că l-a văzut pe Reginald la petrecerea din casa lui O'Hara, poate că ar trebui să cercetăm invitațiile de la Engel's să vedem dacă descoperim ceva, îi sugeră Samuel.

– Nu-i o idee rea. Problema este că sunt în proces. În ultimele două săptămâni m-am ocupat numai de treaba asta și nu am nici un minut de pierdut.

Charles își apăsă fruntea cu degetul mare și cel mijlociu, în speranța că va alunga durerea de cap.

– Este important, omule. Știai că O'Hara o să fie dus la San Quentin?

– N-o să stea mult timp acolo.

– Dacă obținem noi informații cu privire la legătura dintre ei, îi putem pune întrebări înainte să plece în alt stat. Dacă intră în sistemul federal, va fi greu să mai stăm de vorbă cu el.

Charles își scoase ochelarii, închise ochii și își freca rădăcina nasului. Era foarte obosit.

– Uite care e planul, te duci și verifici lucrurile de la Engel's ca să vezi dacă e ceva care să prezinte interes și care ne-a scăpat. Dacă găsești o legătură cu O'Hara, îl putem interoga înainte să fie mutat.

– Când pot să mă uit? întrebă Samuel.

– Îți aranjez treaba chiar acum, zise Charles, ridicând receptorul.

Curând după aceea, în ușă apăru un polițist și procurorul îi dădu dispoziție să îl ducă pe Samuel în camera cu probe, unde acesta se putea uita prin dosare, însă fără să ia ceva.

– Să notezi ce găsești și să vii să-mi spui, îi zise lui Samuel și îi făcu semn că este liber să plece.

Polițistul îl conduse pe Samuel în camera unde se păstrau probele, o încăpere mare cu rafturi metalice din podea până în tavan, cu numere și nume scrise astfel încât dosarele puteau fi identificate cu ușurință. Polițistul se uită într-un fișier, după numele lui Rockwood, apoi se îndreptă spre raftul corespunzător, trase afară trei cutii și le puse pe masa metalică din mijloc.

Samuel scotoci prin dosarul pe care era scris Numeroasele Plante Chinezești ale Domnului Song până ce găsi bucata de hârtie în care fuseseră înfășurați banii lui Rockwood. Pe ea văzu scris numărul 838. Îl compară cu ce era imprimat pe celelalte invitații din cutia de pantofi ridicată de la tipografia Engel's. I se confirmară așteptările; numărul 838 era tipărit cu același corp de literă și în același stil ca invitațiile pe care le cercetase cu câteva luni în urmă.

Continuă să caute în cutie, metodic, dar nu zări nici o invitație cu numele sau adresa lui O'Hara pe ea, ceea ce îl nedumeri. Ajunse la concluzia că numărul 838 însemna că, undeva, existase probabil una, dar unde?

Nu mai avea nimic de făcut aici. Îi mulţumi poliţistului şi porni spre Camelot.

A doua zi, ajunse în faţa tipografiei Engel's înainte de deschidere, aşa că trebui să aştepte încă un sfert de oră. Elegantul domn Engel fu cel care veni să deschidă uşa de la intrare. Samuel se apropie de el.

– Vă mai amintiţi de mine, domnule? Sunt Samuel Hamilton.

Bărbatul miji ochii din cauza soarelui şi îşi duse mâna dreaptă la ochi, încercând să îl recunoască.

– Numele nu îmi spune nimic. Cu ce vă pot fi de folos?

– Am fost aici cu câteva luni în urmă; fac cercetări cu privire la angajatul dumneavoastră, Reginald Rockwood. Pot să vă pun câteva întrebări?

Acum se aflau în anticameră.

– Până la urmă aţi aflat ce s-a întâmplat cu bietul tânăr?

– Încă lucrăm la asta, zise Samuel.

– Nu cred că vă pot fi de vreun ajutor. Poliţiştii au luat tot ce era legat de domnul Rockwood.

– Ştiu, dar lipseşte o piesă din acest puzzle, de asta mă aflu aici.

– Spuneţi repede atunci. Mă aşteaptă o zi încărcată.

– Caut o invitaţie la o petrecere dată în apartamentul domnului Mathew O'Hara, din Grant Avenue numărul 838. Puteţi arunca o privire prin arhive să vedeţi dacă există aşa ceva?

– De obicei nu furnizez acest gen de informaţii, dar ştiu cine sunteţi şi ce încercaţi să faceţi, aşa că urmaţi-mă.

Lăsară în urmă tablourile lui Piranesi şi merseră pe un coridor lung până la o uşă din lemn de stejar, de culoare deschisă, cu un panou din sticlă gravată în jumătatea de sus. Engel deschise uşa şi îi făcu loc lui Samuel să intre primul. Unul dintre pereţii camerei era acoperit cu dulapuri de lemn de aceeaşi culoare cu uşa. De cealaltă parte a încăperii erau un birou şi trei scaune.

Domnul Engel se duse la unul dintre dulapuri şi căută printre documente.

– Iată, zise el, trăgând afară o invitaţie plastifiată pe care o puse pe birou, ca Samuel să o poată examina.

Pe ea era scris:

Grant Avenue 838, etajul 5, San Francisco
Mathew O'Hara are deosebita plăcere de a vă invita pe dumneavoastră şi pe însoţitorul (însoţitoarea) dumneavoastră, la o petrecere privată, în cinstea domnului Xsing Ching, expert renumit în arta orientală, care în prezent vizitează Statele Unite pentru a susţine o serie de conferinţe.

Joi, 10 iunie 1960, orele 18.00 - 21.00

R.S.V.P. SU-4-1878

– La naiba, zise Samuel. Deci se cunoşteau dinainte de declanşarea acestor evenimente.

– Poftiţi?

– Pot lua cu mine această invitaţie? îl întrebă Samuel.

– Mi-e teamă că nu. E singura înregistrare cu privire la tranzacţie, răspunse domnul Engel, cu fermitate.

– În regulă, numai aveţi grijă să nu se întâmple nimic cu ea.

– Cât timp rămâne aici nu se va întâmpla nimic cu ea.

– M-aş simţi mai bine dacă aţi lua-o din dulap şi aţi încuia-o. Se poate dovedi foarte importantă.

– Foarte bine. O voi încuia. Mai pot face şi altceva pentru dumneavoastră? îl întrebă domnul Engel nerăbdător, dar zâmbind politicos.

– Nu, mi-aţi fost mai de folos decât mă aşteptam, zise Samuel.

Capitolul șaisprezece
Rafael și Mathew

Mathew O'Hara era obişnuit să trăiască în lux, să fie înconjurat de un grup de oameni care încuviințau tot ce spunea şi să obţină ceea ce dorea; nu tocmai confortul pe care i-l oferea închisoarea San Quentin. Aici era doar unul dintre cei în uniforme albastre, un număr, singur într-o celulă. Era la acelaşi etaj şi în acelaşi corp cu Rafael, dar era separat de ceilalţi şi parţial izolat. Gardianul de pe pasarela de deasupra apăsă pe buton şi cel care îl însoţea pe Mathew ridică drugul şi descuie uşa.

– Aveţi o cameră privată, ca la hotel, glumi gardianul.

– De ce?

– Pentru că sunteţi o achiziţie importantă. Dacă vreunul dintre tipi ar afla cine sunteţi, nu am putea garanta pentru siguranţa dumneavoastră. Aşa avem un oarecare control asupra celor care pot ajunge la dumneavoastră, explică gardianul cel musculos.

Mathew tresări.

– Crezi că există oameni care vor să îmi facă rău?

– Nu ar fi de mirare. Lumea de aici e diferită de cea cu care sunteţi obişnuit.

– Dar nu ai auzit de nici o amenințare anume, nu-i așa? insistă Mathew.

– Nu pot spune că am auzit.

Gardianul îi spuse ce trebuie și ce nu trebuie să facă, apoi închise cu zgomot ușa celulei, puse la loc drugul de fier și Mathew rămase singur cu gândurile lui.

Mirosul de mâncare se răspândi în toate celulele; nările lui Mathew fremătară și îi ghiorăi stomacul. Își dădu seama că îi era foame și se întrebă când era ora de masă și ce aveau să primească. Avea un stomac delicat și era atent la greutate. Auzea zgomotele făcute de ceilalți deținuți care vorbeau, cântau și strigau, sunete ce se amestecau cu zăngănitul ușilor, totul amplificat de dimensiunile cavernoase ale clădirii.

„Ce porcărie nenorocită", se gândi el. Îi ziseseră că avea să stea la San Quentin timp de vreo săptămână, însă nu își dăduse seama ce gaură de rahat era până când nu ajunsese acolo. Începu să i se pară prea mult. Niciodată nu își imaginase că ar fi putut fi aruncat într-un spațiu atât de mic, în care nu era decât un pat pliant, o masă din metal, un scaun, o toaletă fără capac și o bucată de metal pe post de oglindă.

Douăzeci și trei de ore pe zi în acea cămăruță „pentru propria siguranță". Știa că avea să fie scos afară în fiecare după-amiază la ora cinci, timp de o oră, dar nu avea nici un fel de posibilitate de a ști cât era ceasul. Desfăcu lanțurile care țineau patul prins de perete, îl trase în jos și se așeză pe salteaua goală, uitându-se la cearșaful și la unica pătură cenușie care fuseseră lăsate pe masă. Observă ironia dungilor de pe saltea care erau perpendiculare cu gratiile. Încercă să măsoare timpul în funcție de poziția umbrelor pe podea, însă nu izbuti.

Timpul trecu încet pentru Mathew O'Hara până când, în cele din urmă, auzi cum drugul se ridică. Ușa se deschise și doi gardieni își făcură apariția în celulă.

– Vino cu noi, e ora de plimbare! îi ordonă unul dintre aceștia.

Cu cătuşe la mâini şi escortat de cei doi, Mathew străbătu coridoare care păreau nesfârşite, trecând de mai multe uşi încuiate, cu gratii, apoi fu împins într-o curte de aproape şaizeci de metri pătraţi. Pe două laturi, cea dinspre sud, care dădea spre golf şi cea dinspre est, care dădea spre Richmond Bridge, erau garduri din metal cu sârmă ghimpată deasupra. Înspre vest era un zid cenuşiu, înalt de aproape trei metri. Din locul în care se afla, Mathew nu vedea de cealaltă parte, dar pesemne că acolo era curtea de plimbare pentru ceilalţi puşcăriaşi. Auzea zumzetul vocilor de acolo. De cealaltă parte a gardului de metal dinspre sud se vedea un turn de pază, în care erau doi bărbaţi înarmaţi. I se scoaseră cătuşele.

Mathew numără alţi cinci bărbaţi care se aflau cu el în curte şi presupuse că şi aceştia fuseseră separaţi din raţiuni de maximă securitate. Se deplasau în cerc sau făceau exerciţii, fără să vorbească, sub privirile atente ale gardienilor. Nici unul nu îl băgă în seamă. Respiră adânc. Nu mai ieşise la aer de mai bine de două luni, şi îi lipsise acest lucru. Era bine. Se gândi la barca lui, la plutirea leneşă pe apele golfului şi la casa lui de pe plaja de la Stinson. După-amiaza era răcoroasă şi, prin gardul cu sârmă ghimpată, zărea catargele navelor din golf. Privi cargoboturile plutind spre nord, pe sub pod, în drumul lor spre porturi îndepărtate precum Stockton şi Sacramento, şi micile bărci de pescuit care veneau dinspre sud, întorcându-se din deltă, încărcate cu sturioni şi bibani, pentru pieţele de peşte din San Francisco.

Soarele se afla încă la o distanţă apeciabilă de vârful muntelui Tamalpais, iar aerul era proaspăt şi înviorător. Merse încet în jurul micii curţi, în sensul acelor de ceasornic, mai întâi pe lângă gard, astfel încât să se poată bucura de soare şi de adierea uşoară a vântului. Lângă peretele înalt de aproape trei metri era umbră, aşa că mări pasul când trecu pe acolo. Făcu turul de patru ori, din ce în ce mai repede. În cele din urmă reuşi să îşi dezmorţească picioarele. Începu să alerge, ridicând genunchii

și umplându-și plămânii cu aer. Nu știa dacă aveai voie să vorbești, așa că nici nu se uită la ceilalți deținuți.

La cel de-al cincilea tur, tocmai când se apropia de zid, se auzi, dintr-odată, o explozie puternică care cutremură pământul. Mathew nu apucă să înțeleagă ce se întâmplase, suflul exploziei îl ridică și îl azvârli câțiva pași mai încolo. Zbură în mijlocul bucăților din zidul care părea să se dezintegreze ca într-o imagine redată cu încetinitorul. Se prăbuși, și molozul căzu peste tot, îngropându-l. Curtea fu acoperită de un nor de praf. Nu auzi țipete, nu simți nici o durere și nu încercă să se miște. N-avea destul aer să respire. Închise ochii și se cufundă în întuneric.

Când praful începu să se împrăștie, el era scufundat într-o liniște sinistră, ca și cum ar fi zăcut pe fundul mării. Era pe jumătate inconștient și amorțit. „Trebuie că am murit", își spuse, cu un soi de fascinație. Dar își dădu seama că putea deschide ochii și își simți gura plină de pietriș, de moloz de la zidul care fusese aruncat în aer.

Nu auzi sirenele, împușcăturile sau țipetele deoarece explozia îl amorțise și îl asurzise. Deschise gura și încercă să strige, însă nu reuși să scoată nici un sunet. „Sunt mort", repetă el, însă o durere neașteptată în partea stângă îl făcu să-și recapete luciditatea. Își amintea totul ca într-un vis: curtea pușcăriei, zidul cenușiu. Cu un efort uriaș, izbuti să își miște capul și să își scoată umerii din moloz, dar nu-și putea mișca și restul trupului. În acel moment își văzu gamba piciorului stâng. Era răsucit într-un unghi imposibil, cu două oase ieșite în afară, iar sângele țâșnea din rana deschisă. „O să pierd sânge până o să mor", își spuse el cu indiferență. Leșină din nou.

În închisoare se dezlănțui un adevărat infern. Mai târziu descoperiră că fusese tras un proiectil de undeva dinspre turnul de vest. Însă în acele prime momente nimeni nu știa ce anume se întâmplase sau ce anume să facă. Un număr mare de gardieni alergau haotic de colo-colo, dând ordine pe care nimeni nu le

îndeplinea, pe când cei din turnul de la sud de gardul din metal, care nu fuseseră implicați în explozie, ieșiră pe platformă trăgând în aer, crezând că în felul ăsta vor putea reinstaura ordinea, dar de fapt nu reușiră decât să contribuie la haos. Se uitară înspre turnul din vest, presupunând că proiectilul care lovise zidul venise din această direcție, însă nu întreprinseră nimic altceva. Dacă un gardian din alt turn trăsese cu ceva, atunci trebuie că a avut un motiv întemeiat.

Rafael, care tocmai își făcea plimbarea zilnică de cealaltă parte a zidului, fu printre primii care reacționară. Sări peste grămada de moloz și intră în cealaltă curte. Văzu cinci pușcăriași și câțiva gardieni care abia acum reușeau să se ridice pe propriile picioare după ce fuseseră aruncați la pământ de către explozie, și își dădu seama că nu erau răniți. Apoi observă un bărbat prins sub moloz și băltoaca de sânge din jurul lui. Începu să arunce dărâmăturile în lături, cu frenezie, ca să-l elibereze.

Când Rafael reuși să îl scoată pe bărbat de acolo, îl recunoscu, spre marea lui uimire, pe fostul lui șef, Mathew O'Hara. Îi fu îndeajuns o singură privire pentru a-și da seama că bărbatul avea nevoie de primul ajutor. Văzu cum sângele țâșnește din piciorul acestuia într-un ritm pe care îl consideră a fi cel al bătăilor inimii rănitului. Artera arăta ca și cum fusese tăiată. Încercă să oprească sângerarea cu ajutorul degetelor, dar era limpede că era nevoie de un garou. Fără să șovăiască, își scoase cămașa și rupse o mâneca în timp ce se străduia să reducă sângerarea apăsând cu piciorul pe rană. Înfășură țesătura în jurul coapsei lui Mathew și o răsuci. Tot mai sângera. Aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe colegul lui de celulă care, ca și el, venise din cealaltă curte.

– Pancho, *ayudame!* Tipul ăsta dă ortul popii.

– Cu ce vrei să te ajut, *carnal?*

– Adu o bucată de lemn! Trebuie să strâng garoul ăsta! Grăbește-te, *vato!*

Pancho fluieră și alți doi mexicani se apropiară de grămada de moloz.

– *Corten un pedazo de leña,* lung de vreo optsprezece centimetri! le ordonă Pancho, desfăcându-şi mâinile ca să măsoare.

Unul dintre bărbaţi se uită în jur, văzu că este ferit de privirile celor din turn şi scoase un cuţit din buzunarul pantalonilor. Se îndreptară apoi spre una dintre mesele de picnic. Pe când celălalt îl acoperea, desfăcu o bucată de lemn din masă şi ascunse cuţitul la loc, în pantaloni. Aruncă lemnul lui Pancho, care îl prinse din zbor şi fugi cu el spre Rafael. Îl ajută apoi pe Rafael care vârî bucata de lemn în fâşia din cămaşă şi o răsuci până când sângerarea se opri. Rafael îşi dădu seama că Mathew era în stare de şoc, aşa că începu să îl zgâlţâie şi să îi dea palme.

– Treziţi-vă, domnule O'Hara! Faceţi puţin efort! Haideţi! Pancho, du-te după ajutoare! striga el, iar Pancho se îndepărtă în fugă.

În cele din urmă, bărbatul deschise ochii. Pe chipul acoperit de praf, ochii păreau goi şi împăienjeniţi. Ţipă de durere.

– Vin ajutoare, zise Rafael, dar Mathew, chiar dacă îl auzise, nu ar fi putut înţelege nici un cuvânt. Era prea năucit.

Trecuseră doar câteva minute, dar ambele curţi se umplură de gardieni înarmaţi, care le ordonară deţinuţilor să se dea înapoi. Unul se apropie de Rafael şi îşi îndreptă arma spre capul lui.

– Nu m-ai auzit, nenorocitule? Mâinile sus!

– Nu pot da drumul garoului, domnule. Omul ăsta are nevoie de ajutor, încercă el să explice.

– La dracu', m-ai auzit? strigă gardianul, dându-i un picior în spate şi prăvălindu-l peste Mathew.

– Lasă-l, se auzi o voce la megafonul din turnul de sud. În momentul de faţă este singurul care îl poate ajuta pe prizonierul căzut.

Gardianul se trase înapoi, continuând să ţină arma aţintită asupra lui. Rafael, aşezat din nou în genunchi, văzu o privire goală şi speriată în ochii bărbatului, o privire pe care o recunoscu din propria experienţă, de pe străzile cartierului său. Însemna că orice putea strica echilibrul fragil în care se aflau şi

că putea începe oricând să tragă. Ceilalți prizonieri din curtea lui Rafael o recunoscură și ei, așa că porniră spre poartă ca să intre în celule înainte ca unul dintre gardieni să își piardă controlul.

În clipa aceea, dinspre mulțimea de pușcăriași zbură un cuțit, aruncat de o mână expertă, pe care nimeni nu o observă, direct spre Mathew și Rafael. Poate că Rafael văzu strălucirea metalului sau poate că acționă instinctiv. Fără să se gândească, într-o fracțiune de secundă, se aruncă înainte și cuțitul i se înfipse în gât. Căzu peste Mathew.

Acțiunea fusese atât de rapidă și atât de tăcută, încât trecură mai multe secunde înainte să reacționeze cineva la confuzia care se crease în curte. Gardianul de lângă Rafael îl văzu cum se prăbușește și ezită, nedumerit. Se aplecă asupra lui și văzu cuțitul înfipt în gât. Îl mișcă pe Rafael cu genunchiul și abia atunci își dădu seama că era mort. Înjură și, automat, apăsă pe trăgaciul armei. Gloanțele intrară în pământ, împrăștiind bucăți de asfalt și de moloz.

Curtea închisorii fu cuprinsă de panică. Pușcăriașii fugiră în clădire, împingând, căzând, târându-se. Gardienii îi loveau cu picioarele și cu patul puștilor, în timp ce, prin megafoane, li se striga să se oprească și să ridice mâinile. Nimeni nu avea de gând să rămână pe loc. Toate alarmele se declanșară și un grup de bărbați în uniforme de luptă ieși din clădire și ocupă curtea, izbind cu bastoanele în dreapta și-n stânga. Câțiva dintre ei se grăbiră spre Rafael și spre Mathew.

– Ce s-a întâmplat? întrebă sergentul.

– Habar n-am, replică un gardian care pălise la vederea scenei.

În curând sosi și echipa medicală. Mathew era deja în stare de inconștiență. Nici nu știa că angajatul lui mexican îi salvase viața de două ori în decurs de cincisprezece minute.

Mathew stătu în spital mai multe săptămâni înainte să-și recapete cunoștința, amețit de medicamente, oscilând între viață și moarte. Apoi, se puse problema dacă avea să își piardă

piciorul. Mizeria de la molozul pulverizat îi infectase rănile şi avea grave probleme vasculare din cauza fracturilor multiple. Dar în echipa medicală de la General Hospital din San Francisco, unde fusese dus, era şi o doctoriţă de origine japoneză care considera cazul lui drept o provocare personală. Voia să le arate colegilor săi că era la fel de bună ca ei. În timpul războiului petrecuse patru ani din adolescenţă într-un lagăr pentru cetăţenii americani de origine japoneză. Când toate încercările eşuară, ea veni cu ideea de a folosi viermi pentru combaterea cangrenei care se instalase şi, apoi, lipitori pentru eliberarea sângelui otrăvit.

Fixaseră fracturile în interior cu plăcuţe din oţel şi şuruburi, dar nu puteau să închidă rana deoarece în jurul acesteia nu mai exista ţesut viu. În timp ce doctorii discutau despre amputare, ea insistă pentru grefă, ca să se evite osteomielita.

După trei săptămâni, ortopedul care se ocupa de cazul lui reuşi să realizeze o grefă, luând piciorul sănătos al lui Mathew, făcând o incizie cu ajutorul unui scalpel la nivelul gambei şi ataşându-l chirurgical la zona afectată a piciorului rupt. Spera ca, după circa şase săptămâni, ţesutul picioarelor să crească la un loc. După aceea avea să facă o nouă operaţie, de separare, tăind partea de gambă care crescuse în zona afectată, cu alte cuvinte transplantând-o. După aceea, nu mai era nevoie decât de nişte grefe de piele.

În acest punct al tratamentului, Charles Perkins şi Samuel Hamilton veniră să îl vadă pe Mathew. Un poliţist înarmat îi însoţi până în camera cu gratii a acestuia, de la etajul şase. Mathew avea ambele picioare ridicate cu ajutorul unui sistem de scripeţi, cel drept aşezat peste gamba celui stâng, unde picioarele erau suturate la un loc, totul acoperit cu bandaje. În clipa în care vizitatorii intrară, o infirmieră îi masa ambele picioare şi tălpile, ca să-i stimuleze circulaţia.

– Domnilor, îi salută Mathew.

– Domnule O'Hara, răspunseră Samuel şi Charles în acelaşi timp.

– Fac pariu că nu credeaţi că o să mă mai vedeţi în viaţă, nu? zise Mathew, făcând eforturi vizibile.

Samuel îl cunoştea doar puţin, de la bar, dar observă că bărbatul pierduse mult în greutate; obrajii îi erau supţi, pielea pământie, iar părul îi crescuse ţepos, precum iarba neîngrijită. Rămăsese foarte puţin din bărbatul arătos şi încrezător în sine de odinioară.

– Eu sunt Samuel Hamilton, unul dintre clienţii barului dumneavoastră, deşi acum beau mai mult apă minerală, se prezentă Samuel.

– Melba mi-a vorbit despre tine.

Asistenta îi potrivi perna, apoi ieşi din cameră.

– Domnul Hamilton este cu mine. Mă ajută să coordonez investigaţiile. E un fel de observator extern, îi explică Charles.

– Înţeleg.

– Puteţi vorbi deschis în prezenţa lui; fireşte, ca de obicei, tot ce ne spuneţi nu va fi consemnat oficial, adăugă Charles.

– Foarte bine. Dar mai întâi aş vrea să ştiu de ce au vrut să mă omoare la San Quentin.

– Avem informaţii care indică faptul că a fost vorba de o operaţiune a chinezilor, însă nu cunoaştem prea multe amănunte cu privire la circumstanţe, recunoscu Charles. După cum probabil aţi aflat deja, explozia a fost provocată de un bărbat care a tras cu o bazuca din unul dintre turnuri. Nu a acţionat de unul singur; făcea parte dintr-un plan foarte bine pus la punct. Ştiţi şi dumneavoastră cât de greu este să îi faci pe puşcăriaşi să vorbească. Tipul care bănuim că a aruncat cuţitul a fost găsit a doua zi strangulat la duşuri.

– Ce cuţit? Despre ce vorbiţi?

– Nu ştiţi că Rafael Garcia, fostul dumneavoastră angajat, a fost ucis de un cuţit pe care cineva l-a aruncat din mulţimea de puşcăriaşi în timp ce el vă apăra? îl întrebă Samuel.

– Mie nu mi-au spus aşa ceva! Am crezut că a fost vorba de o luptă între deţinuţi. Spuneţi că el mi-a salvat viaţa?

– Întâi v-a scos de sub moloz şi a oprit sângerarea piciorului. Apoi s-a pus între dumneavoastră şi cuţit.

– Oh, Doamne! A făcut asta pentru mine? murmură Mathew, profund mişcat.

Charles, nerăbdător să obţină informaţii, continuă:

– Cineva, încă nu ştim cine anume, a mituit un gardian ca să permită unui puşcăriaş să intre în turnul de vest. De aici, acesta a tras cu bazuca în zid, în clipa în care aţi trecut prin spatele lui. Ştim asta deoarece dobitocul de gardian şi-a depus banii în contul lui de la bancă. Din păcate, faptul în sine nu ne ajută, deoarece plata a fost în numerar. Acum verificăm seriile şi eventualele amprente. Singurul lucru pe care ni l-a putut spune gardianul a fost că un bărbat chinez cu faţa plină de cicatrice, care, după părerea noastră, este Dong Wong, i-a dat banii şi instrucţiunile. L-a identificat într-una dintre fotografii, însă n-a ştiut să ne spună unde putem da de el.

– Gardianul a încurcat-o rău de tot, este complice la crimă, adăugă Samuel.

– Ne-a spus deja tot ce ştia. Criminalii au avut informaţii foarte precise cu privire la modul de funcţionare al închisorii, cine erau gardienii şi când anume ieşeau. Au ştiut pe cine să mituiască, zise Charles.

– Îl ştiu pe chinezul cu faţa plină de cicatrice. El este cel care mi-a spus că l-a eliminat pe Reginald pentru că îl şantaja pe Xsing Ching, interveni Mathew.

– Mă bucur că ai adus vorba despre asta, spuse Samuel. L-am vizitat pe Rafael cu două săptămâni înainte să moară şi mi-a spus că anul trecut s-a ocupat personal de o livrare de băuturi pentru apartamentul tău de pe Grant Avenue şi că l-a văzut pe Reginald acolo, la o petrecere dată în cinstea acestui Xsing Ching. I s-a părut atunci că tu şi Reginald eraţi prieteni vechi.

– Dacă stau bine să mă gândesc, Reginald a fost într-adevăr la acea petrecere, recunoscu Mathew. Dar nu ştiu cum anume a ajuns acolo, doar dacă nu i-am pomenit eu ceva

într-o seară, la bar. Petrecea o grămadă de timp la Camelot și, din când în când, îi ofeream ceva de băut.

– Rafael mi-a mai zis și că, la acea petrecere, era în relații foarte amicale cu o femeie frumoasă, insistă Samuel.

– Virginia. Lucrează pentru mine.

– Întrebarea e care era de fapt relația dintre tine, Reginald și Virginia.

– V-am spus, Virginia lucra pentru mine, răspunse Mathew, extenuat. Și, din câte știu eu, nu exista nici o relație între Reginald și ea. Nu-mi amintesc să îi fi văzut nici măcar vorbind la acea petrecere sau cu altă ocazie.

– Există ceva ce nu am înțeles. Legătura dumneavoastră cu Xsing Ching durează de ceva timp, nu-i așa? îl întrebă Charles. Vă cunoșteați de mult.

– Da, e adevărat, răspunse Mathew. Mi-a trebuit ceva vreme ca să obțin obiectele de artă de la el. Știți, sunt foarte obosit. Putem continua discuția mâine?

Charles nu își dădea seama dacă Mathew ascundea ceva sau dacă era pur și simplu atât de dopat cu medicamente încât era pe punctul de a-și pierde mințile. Se părea că nu are nici un rost să-l mai bată la cap, așa că hotărî că își iroseau timpul de pomană.

– În regulă, în regulă, zise Charles. Mai am doar două întrebări. Nu credeți că Xsing este furios pe dumneavoastră pentru că toate obiectele de artă au trecut în posesia guvernului?

– Sunt convins de asta.

– Într-atât de furios încât să încerce să vă omoare ca să se răzbune?

– În lumina a ceea ce am aflat despre Reginald și a celor întâmplate de atunci încoace, se prea poate. Sincer, nu mai pot continua, adăugă el, lăsându-și capul și umerii să alunece pe pernă.

– Ne vedem peste câteva zile. Odihniți-vă, spuse Charles, îndreptându-se spre ușă, urmat de Samuel.

Capitolul șaptesprezece
Samuel acționează

Samuel deplânse moartea lui Rafael la fel de mult ca pe cea a lui Reginald sau a lui Louie. Se duse de câteva ori la familia lui Rafael, vizitându-i pe văduva acestuia şi pe copilaş, pe mama neconsolată, pe fratele şi pe surorile lui, şi îşi dădu seama cât de important fusese Rafael în vieţile acestora. Suferinţa lor îl făcu neputincios; nu ştia cum să îi ajute. În plus, se simţea vinovat, deoarece bănuia că intervenţia lui provocase moartea lui Rafael. Curiozitatea lui stârnise o reacţie în lanţ. Făcu legătura între cei doi gangsteri chinezi care încercaseră să îi ucidă pe el şi pe Charles, şi prizonierul chinez care aruncase cuţitul în Rafael. Pentru el era clar că toţi făceau parte din aceeaşi organizaţie.

În acea seară, extrem de abătut, se duse la Camelot ca să discute cu Melba despre temerile lui.

– Sunt înconjurat de oameni morţi, Melba.

– Presupun că asta îţi aduce aminte de lucruri dureroase. Mă refer la părinţii tăi. Nu cred că ai izbutit să treci peste sfârşitul lor tragic.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Ai avut parte de o perioadă grea, fiule.

– Am aflat ceva de la Rafael, referitor la tine, Melba, când am fost să îl văd la San Quentin, cum că îi ajuţi familia.

– Asta să rămână între noi doi, nu e pentru urechile tuturor! îi ceru femeia cu vocea ei răguşită de la whisky.

– Voiam doar să îţi spun că aş vrea să îi ajut şi eu, numai că eu sunt mai tot timpul lefter.

– Familia aia n-are nevoie numai de bani. Prietenia ta va însemna foarte mult pentru ei.

– Voiam doar să ştii că sunt aici, gata să dau o mână de ajutor.

Melba se ridică şi se duse repede la baie. Samuel avu impresia că văzuse lacrimi în ochii ei, dar alungă această idee, considerând-o absurdă. Singurul lucru care o făcea pe Melba să plângă era ceapa.

Rămase cu privirea aţintită pe fereastră spre golf, iar Excalibur se aşeză lângă el. Absent, Samuel începu să îl scarpine pe cap. Când Melba se întoarse, câteva minute mai târziu, îşi dădu seama unde era câinele şi chemă javra cu vocea ei dogită.

– Lasă-l să stea. Am început să mă obişnuiesc cu puricii lui.

– Timpul vindecă toate rănile, fiule. Rafael a fost un tip grozav şi toţi o să-i ducem dorul. Acum este timpul să îi ajutăm familia.

– Lucrurile au mers prea departe. Reginald a fost doar începutul. Apoi doi nevinovaţi, Louie şi Rafael, care nu aveau nici o legătură cu porcăria asta. Şi ar fi mai putut fi Mathew O'Hara, Charles şi cu mine.

– Un întreg dispozitiv, recunoscu Melba. Este limpede că încă nu ai găsit piesa centrală a acestui puzzle.

– Am o bănuială cu privire la locul unde trebuie să caut ce lipseşte. Am avut timp să mă gândesc la asta. Am fost concediat. Adevărul este că eram un vânzător jalnic.

– Îmi pare rău, omule.

– Întotdeauna am urât slujba asta. Faptul că nu mai muncesc mă deprimă și mai tare; dar, sincer, nu mă gândesc decât la cazul ăsta.

– Ce intenționezi să faci?

– Mă duc să stau cu ochii pe domnul Song, asta o să fac. Cred că acela este locul în care o să găsesc indiciul pe care îl căutăm. Mai devreme sau mai târziu, o să apară acolo cineva interesant.

Melba se uită la Samuel, care continua să mângâie câinele. Excalibur nici că putea fi mai fericit. Dădea repede din ciot și clipea din ochi, extaziat.

– Nu-ți face griji cu privire la mâncare. Poți mânca aici.

– Mulțumesc mult. O să încerc să nu profit. Din fericire, proprietarul meu este și el un tip de treabă. Mă mai păsuiește cu plata chiriei. Așa că se pare că o să fiu în stare să supraviețuiesc încă puțină vreme.

– Poți veni aici să faci curat seara, ca Rafael. Asta ar însemna niște bani în plus. Și ai vedea-o și pe Blanche, îi propuse Melba.

Pierderea slujbei era o ușurare, însă tot se simțea un ratat. Nu exista nici un motiv pentru care lui Blanche să îi pese de el. De ce o îmbrățișase atunci, în biroul Melbei? Întâlnirea la restaurantul vegetarian fusese foarte plăcută, dar nu îl ajută să avanseze cu planul său de a o cuceri. Nu băuse nici măcar un singur pahar, și Blanche observase, dar nu zisese nimic.

Cu toate că nu făcuse prea mari progrese în privința lui Blanche, relația lui cu Excalibur mergea de minune. Câinele se ținea după el în permanență când era la bar și Samuel învățase să conteze pe acea prezență constantă în spatele lui, ca o umbră. Munca fizică și compania câinelui făcură minuni pentru starea lui depresivă. Nu îi veni să creadă când se trezi că îi vorbește câinelui despre grijile lui existențiale și despre ideile sale cu privire la caz. Nu îi mai

putea spune „Cazul Reginald Rockwood“ deoarece, în momentul de față, erau trei persoane moarte. Era *sinistru*, așa cum îl definise chinezul albinos.

Privi în urmă, la viața lui de până atunci, și își dădu seama că mereu fusese un lup singuratic – în Nebraska, de-a lungul celor doi ani la Stanford și la plictisitoarea, exasperanta slujbă de la ziar. Treptat-treptat își dădu seama că nu îi place izolarea. Acest lucru deveni din ce în ce mai evident pe măsură ce își petrecea timpul în compania familiei lui Rafael.

Începu să se arate pe la bar, chiar și atunci când nu lucra, ca să ia câinele și să meargă cu el la plimbare în Cartierul Chinezesc. Într-o zi, pe când erau în piață, descoperi că Excalibur era fascinat de peștii vii, așa că îi cumpără un pește tropical într-un acvariu. Animalul stătu atâtea ore cu nasul lipit de sticlă, urmărind peștele care înota în cercuri, încât peștele muri de frică. După ce îl înlocui de trei ori, Samuel hotărî că Excalibur trebuie să se zgâiască la un morcov în acvariu sau să îi găsească o altă preocupare. Javra puricoasă, care semăna cu un Airedale, și bărbatul neîngrijit, cu păr roșcat și rar, făceau un cuplu foarte pitoresc.

Samuel măsură din priviri strada pe care se afla magazinul domnului Song. Se plimbă prin cartier, purtând ochelari cu lentile fumurii, ca deghizare și cu Excalibur pe post de tovarăș. Descoperi câteva locuri unde să stea și să supravegheze; printre acestea, o spălătorie automată, unde își spălă de atâtea ori cearșafurile în timp ce spiona, încât ajunseseră niște zdrențe. Mai folosea și un restaurant chinezesc sărăcăcios, numit Won Ton Café, pe colț vizavi de magazinul domnului Song.

Numele localului era pictat cu litere roșii de circa treizeci de centimetri pe partea interioară a geamului plin de urme de muște și încadrat într-un chenar de culoare galbenă. Înăntru, deasupra numelui, erau atârnate patru lampioane chinezești

de un roz decolorat, făcute din hârtie ieftină și din care numai două erau aprinse. Prin geam se vedeau trei mese, fiecare oferindu-i priveliștea care îl interesa. Își zise că localul nu era prea bătător la ochi și dacă venea la diferite ore din zi, când magazinul domului Song era deschis, și-ar putea atinge scopul, acela de a sta cu ochii pe cei care veneau și plecau. Deoarece meniul de pe ușă afișa prețuri mici, își permitea câte o porție din mâncarea grasă pe care o oferea localul. Când intră prima oară, se împiedică de ușă și proprietarul crezu că este orb.

– Nu vezi? îl întrebă acesta, indus în eroare de prezența câinelui și de ochelarii cu lentile fumurii.

Samuel își dădu numaidecât seama de avantajul pe care i-l putea oferi această situație.

– Așa este, văd foarte puțin, aproape nimic. Ăsta e un câine însoțitor, zise el, zâmbind cu sfială în spatele ochelarilor fumurii.

– În regulă. Ia loc aici, spuse proprietarul și îl luă pe Samuel de cot, conducându-l spre un colț întunecat al cafenelei.

– Nu, nu, câinele are nevoie de lumină, zise Samuel, indicând una dintre mesele de lângă fereastră.

Se gândi că se dăduse de gol, căci bărbatul părea sceptic, dar îi duse, pe Samuel și câinele, spre fereastră. Îi dădu un meniu scris în chineză și explică pe scurt, într-o engleză stricată, fiecare fel de mâncare. Samuel pretinse că nu vede.

– Avem Won Ton special, îi sugeră proprietarul localului.

– Da, o să iau meniul special și un ceai verde.

În zilele următoare, Won Ton Café se dovedi locul perfect pentru intențiile lui Samuel. Lua prânzul acolo în fiecare zi, lungindu-și masa cât de mult posibil, ascuns în spatele ochelarilor fumurii. Grăsimea din farfurie se închega, formând un strat gros, aproape imposibil de înghițit. Din fericire, nu trebui să aștepte prea mult. Într-o după-amiază, în jurul orei două, când tocmai își zicea că nu mai poate zăbovi prea mult și era

pe punctul de a plăti consumaţia, un chinez fără un braţ îşi făcu din senin apariţia în mijlocul localului Won Ton Café. Samuel era convins că nu îl văzuse intrând. De aceea presupuse că exista o uşă în spate, care dădea în bucătărie. Îl observă imediat deoarece era sigur că îl mai văzuse undeva. La început nu reuşi să-şi amintească unde, dar apoi îşi dădu seama: la funeraliile lui Louie. Îl văzuse stând în picioare pe o ladă portocalie şi, ulterior, când îi pomenise de acest lucru lui Charles, acesta îi spusese că descrierea i se potriveşte lui Fu Fung Fat, servitorul Virginiei Dimitri, una dintre persoanele pe care Charles le interogase după arestarea lui Mathew. Bărbatul cu o mână făcu un semn de salut spre proprietar, dar nu se aşeză ca să mănânce; ieşi din local, traversă strada şi intră în magazinul Numeroasele Plante Chinezeşti ale Domnului Song.

Samuel se afla în locul perfect. Îl văzu pe bărbat stând de vorbă cu domnul Song, care era în spatele tejghelei lucioase, de culoare neagră. Soarele lumina îndeajuns interiorul magazinului, aşa că Samuel avea idee ce se întâmplă. Cunoştea procedura. Servitorul îi dădu domnului Song ceva, în mod sigur o chitanţă, albinosul căută pe inelul cu chei, apoi asistentul lui urcă pe scară şi reveni cu un vas de pământ. Bărbatul cu un braţ îl luă, trecu în spatele perdelei din mărgele şi se întoarse cu el după câteva minute. Discută puţin cu domnul Song, care puse vasul sub tejghea. Samuel bănui că era gol, deoarece, altă dată, clientul aştepta până ce vasul era pus la locul lui de pe perete şi încuiat de către asistent, şi abia după aceea pleca.

Fu Fung Fat părăsi magazinul, traversă strada ducând un pachet voluminos, pe care abia îl putea căra şi, spre mirarea lui Samuel, reveni în localul Won Ton Café. Însă, în loc să se aşeze la o masă, se duse după perdeaua din plastic de culoare albastră din spate. Samuel presupuse că intrase la toaletă, dar, după ce trecu o jumătate de oră, înţelese că bărbatul nu avea să mai vină înapoi. Îl chemă pe proprietar.

– Vreţi să plătiţi? îl întrebă acesta.

– Da, dar mai întâi trebuie să mă duc la toaletă, zise Samuel ridicându-se cu o stângăcie exagerată.

– Acolo, în spate, răspunse patronul, însă imediat, îşi aminti că era aproape orb, aşa că îl luă de braţ şi îl conduse dincolo de perdeaua din plastic. Excalibur învăţase să meargă în faţa bărbatului presupus a fi orb.

Se treziră într-un coridor lung, slab luminat, de-a lungul căruia erau numeroase uşi închise, fiecare vopsită într-un verde scârbos. Clanţele erau pline de jeg. Mirosul de grăsime şi de toalete nespălate îţi întorcea stomacul pe dos. Samuel jură că văzuse doi gândaci de bucătărie alergând prin faţa lui, dar nu putea fi sigur. Bărbatul se opri în faţa unei uşi pe care era pictat un abţibild cu un luptător japonez. Pe uşa de lângă era imaginea unei domnişoare de la curtea imperială, care nu se potrivea absolut deloc cu acel coridor dezgustător.

– Aici este, spuse el, împingându-l pe Samuel spre uşă.

Samuel îl trase pe Excalibur în camera mică şi trebui să îşi ţină respiraţia, căci mirosul era insuportabil. Din fericire, era singur. Excalibur nu dădu nici un semn că ar fi deranjat de duhoare. Din contră, începu să adulmece prin colţuri cu plăcere. După câteva clipe, Samuel hotărî să nu mai piardă timpul. Ieşi din toaletă, cu Excalibur de lesă, străbătu coridorul, dădu la o parte perdeaua din plastic şi îl chemă pe proprietar, ţinându-şi ochelarii în mână.

Acesta se uită la el mai mult furios decât surprins, deoarece nu crezuse pe de-a-ntregul povestea cum că ar fi orb.

– Vezi? zise el dispreţuitor.

– Da, văd, răspunse Samuel, şi am o problemă. Un bărbat cu un singur braţ a trecut în spatele acelei perdele şi a dispărut. Vreau să ştiu unde s-a dus.

– Nu am văzut pe nimeni.

– Este foarte important. Dacă nu îmi arăţi pe unde a luat-o, vin cu poliţia aici. Ai înţeles?

– Poliția nu îmi face probleme. Îmi sunt prieteni.

Samuel se înroși de furie.

– Nu mă refer la poliția locală. Mă refer la FBI. Înțeles?

Rânjetul batjocoritor al patronului se schimbă imediat într-o expresie temătoare.

– Știu că îi plătești lui Maurice Sandovich ca să-ți asigure protecția, însă el n-o să te poată ajuta dacă-i chem pe copoii federali, îl amenință Samuel.

Bărbatul strânse din ochi și își șterse palmele asudate de șorțul alb pe care îl purta.

– Ce vrei?

– Vreau să știu unde s-a dus bărbatul. Îți promit că, dacă vrei să cooperezi, nu vei avea probleme cu autoritățile.

– Cum pot ști că o să-ți respecți cuvântul?

– Trebuie să ai încredere în mine. Nu ai de ales. Ești terminat dacă vin agenții federali. Putem lămuri treaba asta între noi. Deci, ce alegi?

Își puse mâinile în șold și începu să bată din picior, privindu-l pe proprietar drept în ochi.

– În regulă, zise acesta înspăimântat.

– S-a făcut, răspunse Samuel.

Proprietarul îl conduse de-a lungul coridorului până la ultima ușă și ciocăni de câteva ori. Ușa se întredeschise și, când persoana dinăuntru văzu că era proprietarul de la Won Ton Café, ușa se deschise de tot. Pătrunseră într-o cameră ale cărei dimensiuni nu puteau fi apreciate din cauza fumului de țigară. Tușind, Samuel văzu, cu ochii lăcrimând, câteva mese rotunde acoperite cu postav, fiecare având deasupra o lampă. Nici un scaun nu era liber. Chinezii făceau pariuri.

La o masă erau cinci bărbați care jucau pocher. La o alta, jucau zaruri și puseseră o stinghie la unul dintre capetele mesei ca acestea să nu cadă pe jos. Zgomotul era groaznic. În timp ce banii și zarurile zburau, vocile și strigătele creșteau în intensitate. Pariau pe jocuri de cărți, pe zaruri, mahjong și alte jocuri cu niște bețișoare pe care Samuel nu

le putu identifica. Se gândi că, în acel cazinou clandestin, sume mari treceau dintr-o mână în alta. Excalibur începu să se smucească în lesă, vrând să scape de fumul din încăpere.

– Unde e? întrebă Samuel.

Proprietarul îi făcu semn să meargă cu el spre partea din spate a camerei, unde era o altă ușă. O descuie și o deschise, arătându-i niște trepte care coborau spre un fel de subsol întunecat. Răsuci comutatorul și, la jumătatea treptelor, se aprinse un bec. Samuel nu zări ce se află jos și se întoarse spre proprietar cu o privire întrebătoare.

– Ieșire, explică bărbatul. Clienții vin pentru jocuri de noroc. Când trebuie să plece, ies pe ușă și coboară treptele.

– Unde duc?

– În Cartierul Chinezesc.

– Tu le-ai construit?

Bărbatul clătină din cap.

– Nu, nu. Mulți chinezi. Cu mai bine de o sută de ani în urmă. Coborâți scările și căutați-l pe bărbat. Nu uitați, nu vorbiți cu poliția, adăugă el, îndemnându-l pe Samuel spre trepte.

Excalibur, nerăbdător să scape de fum, trase de lesă și coborâră amândoi. În urma lor, proprietarul închise și încuie ușa.

Se treziră într-un subsol slab luminat de becul de pe scară. Podeaua era din pământ, iar pereții erau și ei făcuți tot din pământ denivelat, fixați cu traverse și grinzi, precum tunelul unei mine. Mirosea a umed și a excremente. Samuel se înfioră. Dacă bărbatul cu un singur braț nu plecase și proprietarul tocmai îl încuiase în gaura asta? Nimeni n-avea să-i audă strigătele; se aflau în adâncurile Cartierului Chinezesc. Își imagină oameni trecând pe deasupra lui.

Își aminti că citise într-un roman că acest Cartier Chinezesc luase ființă pe la o mie opt sute, în perioada goanei după aur și că toate activitățile ilegale, de la prostituție la jocuri de noroc și crime, se petreceau sub pământ. Așa cum zisese proprietarul de la Won Ton Café, pasajul avea cel puțin o sută de ani și continua să servească acelorași scopuri.

Se obişnui repede cu lumina slabă şi văzu un comutator metalic pe un stâlp. Presupunea că era vorba de un comutator. Îl răsuci şi, imediat, se aprinseră nişte lumini foarte slabe, dar care îi permiteau să îşi dea seama unde se afla. Nu îi veni să-şi creadă ochilor. Erau pasaje care duceau în toate direcţiile. Era un adevărat labirint. Pe pereţi erau bucăţi de carton care păreau să indice direcţiile, însă toate erau scrise în chineză, aşa că nu fu în stare să se hotărască pe care drum să o ia, deşi nici nu conta, căci oricum habar nu avea pe unde dispăruse bărbatul cu un braţ.

Excalibur însă nu avea probleme cu privire la limba folosită sau la direcţie. Începu să tragă de lesă şi să se mişte în cerc cu botul lăsat în jos, până când, în cele din urmă, alese unul dintre pasaje. Părea să ştie pe cine urmăreau. Samuel se luă după el, aproape orbecăind prin semiîntuneric, atent să nu cadă în vreo groapă sau să lovească vreuna dintre ţevile de deasupra lui.

În atmosfera râncedă, aerul era rarefiat şi Samuel îţi spuse că sistemul de aerisire, dacă exista aşa ceva, trebuia să fie foarte primitiv.

Văzu uşi, unele din metal, altele din lemn, pe care era scris în chineză sau care aveau doar numere, toate abia descifrabile. Îi lipseau chibriturile sau una dintre brichetele pe care le avea întotdeauna la el pe vremea când fuma. Văzu un indicator cu o săgeată şi presupuse că era o ieşire, însă Excalibur continua să meargă ghidat de nasul lui, aşa că Samuel se gândi că ar fi mai bine să se încreadă în instinctele câinelui.

În sfârşit ajunseră la o cotitură a tunelului şi câinele se opri în faţa unei scări din fier, de aproape doi metri înălţime, în capul căreia se afla o uşă, tot din metal. Câinele începu să amuşineze cu frenezie, scâncind şi zgâriind pământul. Samuel încercă să citească tot ce era scris cu vopsea albă.

– Să fiu al naibii! exclamă el.

Era numărul 838.

Luă câinele în brațe și se cățără pe scară, ținându-se cu o singură mână. Încercă ușa și oftă ușurat când se deschise. Îi dădu drumul lui Excalibur în pivnița de ciment a unei clădiri. Văzu țevile din tavan și auzi sunete de aparate, probabil de radiatoare. Remarcă niște șiruri de uși, cu numere pe ele, încuiate cu lacăte, care păreau a fi boxe pentru locatari. Nu fu nevoit să caute o ieșire deoarece câinele îl târî spre niște trepte. Le urcară și se treziră pe un palier. Deschise singura ușă și intrară în holul din Grant Avenue numărul 838.

Podeaua era din marmură neagră vârstată cu alb, extrem de lucioasă; în ea se reflecta dulapul vechi care se înălța lângă un perete și deasupra atârna o oglindă mare cu rama din bambus. În două locuri se vedeau și niște paravane chinezești, o canapea somptuoasă, de culoare albă, și diferite plante care completau decorul. Lângă lift era o listă cu numele locatarilor, acoperită cu sticlă. Samuel răsuflă ușurat când văzu că nu era nimeni la intrare, dar știa că nu avea prea mult timp la dispoziție, deoarece, de regulă, într-o clădire ca aceasta, era întotdeauna un paznic.

Verifică și văzu că Mathew O'Hara încă mai figura pe listă ca ocupând etajul cinci. Nu încăpea nici o îndoială că acolo se dusese Fu Fung Fat. Melba avea să fie foarte mândră când îi va povesti despre isprăvile lui Excalibur. Își zise că văzuse destul și se îndreptă spre ieșire, trăgând câinele care aluneca pe marmura neagră.

În drum spre Camelot, medită la ceea ce aflase și încercă să își dea seama ce să facă în continuare.

Când ajunse, îi dădu Melbei lesa și îi zise:

– Într-un minut îți povestesc despre ce este vorba. În clipa asta trebuie neapărat să dau un telefon. Se grăbi spre cabina din spatele barului.

Închise ușa și dădu cu nasul de mirosul rânced de tutun. De astă dată nu mai simți repulsie. De fapt, chiar murea de poftă să aprindă o țigară. Formă numărul de la biroul lui Charles și i se făcu legătura.

- Tocmai l-am urmărit pe servitorul Virginiei, de la magazinul domnului Song şi până pe Grant Avenue numărul 838. Este apartamentul lui O'Hara.

– Şi ce-i cu asta? spuse Charles. Acolo locuieşte împuţitul ăla mic.

– A luat ceva de la domnul Song şi s-a întors cu pachetul printr-un tunel secret.

– Un tunel secret? Ce fel de tunel secret?

– Unul care trece pe sub străzile din Cartierul Chinezesc, explică Samuel.

– Eşti nebun.

– Nu omule, îţi jur.

– Şi cum l-ai descoperit? îl chestionă Charles, neîncrezător.

– Nu contează în clipa asta. Îţi spun mai târziu. Crezi că mai poţi face rost de încă un mandat de percheziţie? Poate dăm peste un indiciu important dacă ne ducem repede acolo. Până acum, nimeni nu ştie că am făcut descoperirea asta.

– Am verificat deja fiecare centimetru din apartamentul ăla. Te asigur că nu e nimic care să ne intereseze.

„Eşti un măgar înfumurat. Îţi dau informaţiile pe tavă şi tu nici măcar nu le bagi în seamă“, îşi zise Samuel.

– Uite ce e, tipul a luat ceva dintr-un vas, un pachet mare. Cred că s-ar putea să fie vorba de o parte din jumătatea de milion a lui O'Hara. Nu poate fi întreaga sumă; trebuie să mai existe şi un alt vas în care se află restul. Pentru acela trebuie să fie o cheie şi o chitanţă. Nici nu te-ai uitat după astea când ai făcut percheziţia, nu?

– Păi, nu. Nu ştiam ce să căutam.

– Nu crezi că merită să faci o încercare?

– O să fac rost de un mandat, hotărî Charles.

A doua zi, pe la 7.30 dimineaţa, echipa de poliţişti şi agenţi FBI se întoarse în apartamentul de pe Grant Avenue,

împreună cu Charles. Samuel fu de acord să aştepte într-o cafenea din capul străzii, deşi murea de curiozitate.

Agenţii federali aduseseră şi un translator cu ei, pentru că voiau să primească nişte răspunsuri de la Fu Fung Fat. Interogarea acestuia dură trei ore, însă nu obţinură nici o informaţie nouă.

Discutară separat şi cu Virginia Dimitri, într-o altă încăpere. Cum ajunseseră acolo atât de devreme, era încă în pat. Îi lăsară timp să se îmbrace, dar îi trebui aproape o oră. În cele din urmă, apăru, proaspăt spălată şi foarte elegantă: purta o fustă scurtă, o bluză roşie şi sandale, iar părul îl avea prins în coc. Îi informă că are nevoie de o ceaşcă de cafea, ceea ce îi făcu să mai piardă alte douăzeci de minute.

– Ştim că aveţi o chitanţă de la magazinul domnului Song şi acest mandat ne permite să o confiscăm. Aşa că daţi-ne-o.

– Habar n-am despre ce vorbiţi. Nu am nici o legătură cu această persoană căreia îi spuneţi domnul Song, răspunse ea.

– Cum vă întreţineţi de când domnul O'Hara a fost arestat? întrebă Charles.

– Nu cred că este treaba dumneavoastră care sunt posibilităţile mele financiare.

Charles îşi dădu seama că nu avea să o intimideze pe acea femeie şi că irosise destul timp, aşa că dădu dispoziţie ca locul să fie percheziţionat de sus până jos, ba chiar să fie distrus la nevoie, numai să găsească obiectele pe care le căutau: banii şi, probabil, o chitanţă şi o cheie.

Virginia stătea în bucătărie, vopsindu-şi unghiile şi bându-şi cafeaua, perfect calmă, în timp ce bărbaţii treceau prin apartamentul ei ca o furtună, golind sertare, răsturnând mobila şi golind toate vasele din bucătărie. Singurul lucru pe care nu-l făcură fu să caute în spatele panourilor din tavan.

La sfârşit, agentului FBI care îl interoga pe Fu Fung Fat îi venea să-şi smulgă părul din cap de furie.

– Îl arestăm pe tipul ăsta şi îl ameninţăm cu deportarea, în China comunistă, împreună cu întreaga familie, dacă e cumva

aici. E cel mai încăpăţânat chinez pe care l-am interogat vreodată, se plânse agentul lui Charles.

Fu Fung Fat întrebă politicos dacă îşi poate vedea de treburi în timp ce ei distrugeau apartamentul. Se duse în bucătărie şi luă punga cu gunoi de sub chiuvetă. Fusese deja examinată, dar unul dintre ofiţeri, crezând că servitorul încerca să scoată ceva din apartament, răsturnă conţinutul pe podea şi începu să scotocească prin el, din nou, bucată cu bucată, în vreme ce bărbatul cu un braţ zâmbea viclean. După patru ore renunţară.

– Ştim că ascundeţi ceva, domnişoară Dimitri, zise Charles.

– Dovediţi.

– Fiţi sigură că o voi face. O să mă întorc.

– Veţi fi nevoit, ca să puneţi totul la loc şi să-mi curăţaţi casa, dacă nu vreţi să vă acuz de abuz în funcţie, răspunse ea liniştită.

– Încercaţi, şi să vedem cât de departe ajungeţi.

Charles şi agenţii merseră până la locul în care Samuel aşteptase toată dimineaţa. Deja pierduse socoteala cafelelor băute.

– Nu am găsit nici un indiciu, îl anunţă Charles, prost dispus.

– Calmează-te. N-am pierdut nimic.

– Nimic, în afară de timpul meu!

– Nu l-ai pierdut. Dimitri şi servitorul ei sunt înspăimântaţi şi vor acţiona curând. Nu ai menţionat nimic despre tunelul secret, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu.

– În mod sigur acolo se va duce, zâmbi Samuel, frecându-şi palmele mulţumit.

– Cum putem pătrunde în acel loc? întrebă Charles.

– Îţi arăt eu. Trebuie să ne strecurăm înapoi în clădire. Paznicul era acolo când aţi plecat?

– Cred că da. Dar asta nu-i o problemă. Ştie că am percheziționat apartamentul. Agent Reiss, du-te şi distrage atenţia paznicului.

– Cum? vru să ştie Reiss.

– Cum crezi. Spune-i că vrei să îi pui nişte întrebări personale. Gândeşte-te la ceva, omule, pentru numele lui Dumnezeu.

– Cât timp trebuie să îl ţin ocupat?

– Aţi adus şi lanterne? se interesă Samuel.

– Lanterne? Fireşte că nu. Nimeni nu umblă cu lanterne în plină zi, replică Charles.

– Dar ţi-am spus că tunelurile sunt întunecate!

– Ziceai că sunt nişte becuri.

– Le-am aprins ieri, când am fost acolo, însă nu îţi pot garanta că azi mai sunt aprinse.

– Mă duc eu să cumpăr lanterne, se oferi unul dintre agenţi.

– Nu, mai bine mă duc eu, zise Samuel, gândindu-se că un agent federal de peste un metru optzeci, în uniformă, cu ochelari fumurii, care cumpără şase lanterne, nu are cum să treacă neobservat.

Pe când ceilalţi aşteptau bând cafea şi fumând, el se îndreptă repede spre unul dintre magazinele pentru turişti din zonă. În mijlocul unui număr nesfârşit de jucării din plastic, reproduceri ale podului Golden Gate, evantaie, sculpturi cu scene erotice, din imitaţie de fildeş, şi valize, găsi ce căuta. Douăzeci de minute mai târziu se întoarse la cafenea.

Reiss plecă să se ocupe de paznic şi ei postară un alt bărbat în apropierea cafenelei, ca să ţină sub observaţie intrarea principală în clădire. Charles Perkins aruncă o privire afară, ca să se asigure că nu se întâmpla nimic ciudat, însă Cartierul Chinezesc îşi vedea de treburile lui, indiferent, ca de obicei. Nimeni nu băgă în seamă grupul de patru bărbaţi care traversă strada ca şi cum pornise la război. Samuel spera ca Virginia şi Fu Fung Fat să fie foarte ocupaţi

şi să nu le treacă prin minte să se apropie de fereastră şi să îi zărească venind.

Intrară în holul de la numărul 838 şi coborâră la subsol, unde Samuel găsi uşa ce ducea spre pasaj. Păşiră înăuntru şi o închiseră în urma lor, apoi coborâră scara metalică care ajungea în inima Cartierului Chinezesc.

– Este un loc tare împuţit în care să stai şi să aştepţi să se întâmple ceva, şi detest să îmi pierd timpul preţios. Roagă-te să ai dreptate, zise Charles, ameninţându-l cu degetul, în timp ce Samuel lumina, cu lanterna, ţevile de deasupra capului, acoperite cu pânze de păianjeni şi insecte moarte, şi podeaua plină de băltoace.

– Domnule Perkins, locul ăsta este plin de şobolani! exclamă unul dintre agenţi.

– Şi la ce te aşteptai, la flori? replică procurorul.

– Trebuie să ne păstrăm calmul. Se simte prinsă în cursă şi aceasta este singura cale de scăpare. O să apară, îi încredinţă Samuel.

– Putem fuma? întrebă unul dintre agenţi.

– Nu văd de ce nu. Păcat că nu ne-am luat un coş pentru picnic şi saci de dormit, glumi procurorul.

– Să încercăm să nu atragem atenţia, sugeră Samuel.

– Nu este nici ţipenie pe-aici, zise Charles.

– Aşa crezi tu.

Se ghemuiră lângă scara cufundată în beznă. La mică distanţă se vedea tunelul slab luminat de becurile atârnate de tavan. Un chinez trecu foarte grăbit, fără să îi observe. După aceea, mai trecură încă trei chinezi, între care şi o femeie care îşi ducea copilul în spate şi care, dacă îi văzu, nu se arătă surprinsă. Samuel presupuse că labirintul era folosit şi de câţiva occidentali.

– Seamănă cu o autostradă subterană prin Cartierul Chinezesc, şopti Charles.

– Îmi închipui că, datorită acestor tuneluri, se pot face o mulțime de treburi necurate, remarcă Samuel, gândindu-se la încăperea ascunsă din spatele localului Won Ton Café, unde se practicau jocuri de noroc și altele asemănătoare care erau răspândite fără îndoială prin cartier.

În cele din urmă, dupa mai bine de o oră, ușa subsolului de la 838 se deschise și Fu Fung Fat își făcu apariția pe platforma din capul scării și scrută cu atenție întunericul, continuând să țină ușa deschisă cu ajutorul umărului de la care îi lipsea brațul. Bărbații, ascunși lânga scara, rămaseră nemișcați. Fu Fung Fat, convins că nimeni nu îl vede și nu îl aude, se întoarse în subsol și închise ușa.

– Testează terenul. O să se întoarcă repede, șopti Samuel.

Charles îi dădu un ghiont în spate.

– Planul dă roade, zise el, evident ușurat. Măcar avem parte de ceva acțiune.

Timp de zece minute nu se întâmplă nimic, apoi ușa se deschise din nou și Fu Fung Fat se ivi din nou, trăgând o valiză mare spre capul scării. În spatele lui se afla Virginia Dimitri, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, „costumație potrivită pentru o călătorie discretă pe autostrada subterană", își zise Samuel. Femeia ducea o valiză, cam jumătate din cea cu care se lupta servitorul ei.

Virginia legă o frânghie de mânerul primei valize, care părea mai grea, și îl ajută pe servitor să o lase până jos, unde căzu cu un sunet înfundat, ridicând praful de pe podea. Servitorul coborî scara cu o deosebită agilitate, având în vedere că nu avea decât un braț. Dezlegă frânghia și Virginia o trase în sus. Repetă operațiunea și cu cea de-a doua valiză și ajunseră amândoi jos cu bagajele. Zăboviră câteva clipe ca să se obișnuiască cu întunericul.

În acea clipă Charles își dezvălui prezența.

– Vă așteptam, domnișoară Dimitri, spuse el, aprinzându-și lanterna și îndreptând-o spre fața ei. Mandatul nostru

este încă în vigoare şi ne-ar face plăcere să examinăm conţinutul valizelor dumneavoastră.

Virginia amuţise. Se aplecă să pună valiza cea mică de pe podea, apoi se ridică, îşi încrucişă braţele şi îl înfruntă pe procuror. Buza de deasupra îi tremura puţin, însă părea perfect stăpână pe situaţie.

– Dacă aveţi de gând să îmi încălcaţi intimitatea, am dreptul la un avocat. Şi luaţi lanterna din ochii mei.

– Toate la timpul lor. Mai întâi vom deschide valizele, răspunse Charles.

Doi agenţi FBI îl încadrară pe servitor şi îl percheziţionară, asigurându-se că nu are vreo armă.

– Să ne facem comozi. Ce spuneţi? o întrebă Charles, amuzându-se pe seama ei.

Fără să-i dea femeii ocazia să răspundă, le ceru suspecţilor să urce scara, iar valizele fură urcate şi ele. Odată ajunşi în subsolul clădirii, luminat în mod corespunzător de o lampă fluorescentă, agenţii îl legară cu cătuşe pe Fu Fung Fat de o ţeavă. Virginia se uită în toate direcţiile, ca şi cum ar fi căutat un loc pe unde să fugă, însă îşi dădu seama imediat de inutilitatea unei astfel de acţiuni. Avea o privire ameninţătoare şi furioasă, dar nu se împotrivi când i se puseră cătuşele.

Valiza cea mare fu deschisă prima. Era plină mai mult de jumătate cu pachete de bancnote de o sută de dolari, iar restul geamantanului conţinea obiecte de îmbrăcăminte pentru femeia stilată.

– Ei bine! exclamă Charles. Sunt economiile dumneavoastră, domnişoară?

Deschiseră apoi şi cea de-a doua valiză. Era plină ochi cu pachete de bancnote de o sută de dolari.

– Sunt o groază de bani, dar ne lipseşte jumătate din jumătatea de milion de dolari pe care o căutăm, la fel şi chitanţa şi cheia pentru celălalt vas de la magazinul domnului Song. Trebuie să fie pe undeva. Percheziţioneaz-o, îi şopti Samuel lui Charles trăgându-l deoparte.

– Nu e chiar aşa de simplu, zise Charles. Ne trebuie un motiv.

Samuel se înfierbântă.

– Despre ce naiba vorbeşti? O găsim pe femeia asta într-un pasaj secret, de sub străzile Cartierului Chinezesc, cu o grămadă de lovele şi nu e un motiv destul de bun?

În clipa aceea toţi ceilalţi stăteau şi îi priveau.

– În regulă, în regulă, zise Charles. Potoleşte-te. Mă ocup eu de treaba asta. Îşi aranjă cravata şi îşi îndreptă umerii. Domnişoară Dimitri, ştim că deţineţi o chitanţă şi o cheie pentru magazinul Numeroasele Plante Chinezeşti ale Domnului Song şi vrem să ni le daţi acum.

– Mi-aţi cotrobăit casa şi nu aţi găsit nimic. De ce nu mă lăsaţi în pace? zise Virginia, lividă de furie.

– Veţi scăpa de multe probleme dacă veţi fi cooperantă.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi, îl sfidă ea.

– Va trebui să vă percheziţionăm. Nu ne daţi de ales.

– Vei plăti scump dacă mă atingi. Şi dacă nu mă eliberaţi imediat, o să vă dau în judecată şi o să mă asigur că tu şi cu nenorocitul ăsta o să vă pierdeţi slujbele. Îţi reamintesc că am relaţii în acest oraş, în caz în care nu ţi-ai dat încă seama.

Samuel deja nu mai avea loc de muncă, aşa că acea ameninţare îl amuză.

– Ei bine, atunci, domnişoară Dimitri, o să vă arestăm şi o să vă percheziţionăm. Nu va fi agreabil pentru dumneavoastră, am să mă îngrijesc de asta, zise el cu un zâmbet larg.

Îl chemă pe unul dintre agenţii FBI şi îi dădu instrucţiuni.

– Du-o pe domnişoara Dimitri la poliţie, cere să fie percheziţionată şi pe urmă reţine-o.

– Care este acuzaţia, şefule? întrebă agentul FBI.

– Transport de bani furaţi, răspunse el, luat pe nepregătite.

Virginia râse tare.

– N-o să-ţi reuşească manevra asta ticăloasă. Voi fi eliberată într-o oră, iar tu vei suporta consecinţele.

– Nu şi dacă voi găsi ce caut, replică Charles şi dădu dispoziţie ca servitorul să fie şi el ridicat, împreună cu valizele.

– Există acuzaţii?

– Aceleaşi. Transport de bani furaţi. Apoi continuă: De data asta am prins-o. Cel puţin aşa sper. În valizele alea sunt mii de dolari. De unde îi avea şi unde îi ducea?

– Este evident că plănuia să fugă. Asta înseamnă că are la ea chitanţa şi cheia.

– Dacă sunt la ea, le găsim.

Interogarea şi percheziţionarea Virginiei Dimitri la sediul poliţiei fu o afacere complicată. Ea refuză să răspundă la orice întrebare şi ceru să îşi consulte avocatul, care nu putu să împiedice percheziţia. Trebui să fie imobilizată de către două femei pentru a o dezbrăca. Virginia avu prima criză de furie din viaţa ei, care crescu în intensitate până când îşi pierdu controlul. Se smuci, zgâriind, muşcând şi lovind. Strigă din toţi rărunchii:

– N-am nimic la mine, nu vedeţi, lesbiene nenorocite!

O altă femeie reuşi să o stăpânească şi, în cele din urmă, Virginia fu potolită şi întinsă pe o masă. Chitanţa şi cheia fură descoperite într-o punguţă din plastic ascunsă în vagin.

Şefa îi făcu cu ochiul şi zise cu o voce liniştitoare:

– Niciodată nu dă greş, scumpo. Cele care au mai multe de ascuns fac cea mai mare gălăgie.

O eliberară şi îi dădură o uniformă curată, dar Virginia continua să facă spume la gură, să strige vorbe de ocară şi să îşi smulgă părul din cap. Fură nevoiţi să o imobilizeze din nou. După o oră, încă mai ţipa şi începuse să îşi piardă vocea. Singura lor grijă era să nu cumva să facă o criză de inimă. Chemară un doctor şi o sedară înainte să o închidă în secţia de psihiatrie.

Cu chitanţa şi cu cheia în mână, Charles obţinu un nou mandat şi se prezentă iar la magazinul domnului Song, însoţit

de doi poliţişti federali, un agent FBI expert în amprente şi, bineînţeles, de Samuel, căruia îi datora totul.

Domnul Song fu la fel de politicos ca întotdeauna, înclinându-se din spatele tejghelei lăcuite, arătând la fel de straniu ca şi prima oară când îl văzuseră.

Îşi mângâie barbişonul alb în timp ce examină chitanţa şi dădu din cap, afirmativ. Apoi, cu seninătate, îi privi pe Samuel şi pe Charles, punându-şi ambele mâini pe tejgheaua neagră, ca şi cum şi-ar fi cântărit opţiunile. În cele din urmă făcu semn asistentului să o cheme pe nepoata lui. Trecură cincisprezece minute. Când, într-un final, îşi făcu apariţia, fata mai petrecu zece minute vorbind cu unchiul ei. Apoi se apucă de treabă:

– Bună ziua, domnule Hamilton. Care mai este starea dumneavoastră de spirit şi cum staţi cu sănătatea? îl întrebă ea.

– Foarte bine, mulţumesc.

– Mă bucur. Sunteţi bine-venit să reluaţi tratamentul. Va fi mai ieftin acum, zâmbi ea, arătându-şi încântătorii dinţi de rozător.

Charles îşi arcui sprâncenele.

– Despre ce este vorba? Sper că nu i-ai dat copilei vreo întâlnire.

– Nu, nu, nimic de felul ăsta. Cu ceva timp în urmă, domnul Song m-a ajutat să mă las de fumat. Îţi povestesc mai târziu, îi explică Samuel, înroşindu-se.

– Spune-i unchiului tău că avem această chitanţă, cheia şi un mandat, exact ca data trecută, îi ceru Charles.

După ce discută cu unchiul ei timp de cinci minute, tânăra traduse:

– Onorabilul meu unchi spune că încă nu i-aţi returnat vasul pe care l-aţi luat ultima oară când aţi fost aici.

– Imediat ce cazul va fi închis, i-l vom restitui, promit. Nu va mai dura mult.

– Când?

– Nu pot spune cu exactitate. Chiar în clipa de față trebuie să ridic încă un vas, cel care corespunde acestei chitanțe.

– Onorabilul meu unchi repetă ceea ce v-a spus și data trecută. Conținutul vasului vă aparține, vasul însă nu.

– Vom discuta mai târziu despre asta. Mai întâi trebuie să văd ce e înauntru.

Asistentul se urcă pe scară și aduse vasul indicat. Samuel își aminti că, mai înainte, când Fu Fung Fat fusese acolo, asistentul domnului Song luase un vas mai mic de la mijlocul peretelui, iar acum locul era liber.

Charles dădu instrucțiuni să fie luate amprentele de pe vas înainte de a examina conținutul. Apoi deschise vasul și îl goli, scoțând, unul câte unul, pachetele cu bancnote de o sută de dolari, la care, înainte de a cere luarea amprentelor, se uită îndeaproape, nevenindu-i să creadă.

– Sunt o mulțime de bani aici! Mai aveți și alte vase ce aparțin Virginiei Dimitri? îl întrebă el pe domnul Song.

– Se ghidează numai după numărul trecut pe chitanță, zise fata. El nu știe nici o Virginia Dimitri.

– Întreabă-l despre locul liber de la mijlocul peretelui, îi spuse Samuel. Cui i-a aparținut?

– Zice că afacerea acelei persoane s-a încheiat. De aceea spațiul este gol.

Samuel îi șopti lui Charles:

– Întreabă-l unde este vasul respectiv. Ăla e cel pe care servitorul l-a deschis data trecută.

– Trebuie să ne arătați acel vas, îi ceru Charles.

Când domnul Song înțelese ce anume dorea Charles, îl puse pe asistentul său să se ducă în spatele perdelei din mărgele și să aducă un vas, de mărime mijlocie, pe care îl așeză pe tejghea.

– Ce a fost în acest vas? întrebă Charles.

Domnul Song așteptă să i se traducă.

– Habar nu are, zise fata, apoi izbucni într-un râs molipsitor. Și chiar dacă onorabilul meu unchi ar ști, nu v-ar spune.

Charles o ignoră. Ceru să fie luate amprentele de pe vas. Apoi începu să numere banii. Erau câteva sute de mii de dolari. Recuperaseră deja alte câteva sute de mii din valizele Virginiei Dimitri. Suma totală depășea jumătate de milion. Cea mai mare parte a banilor, cinci sute de mii, probabil că îi aparțineau lui Mathew O'Hara. Întrebarea era ce anume intenționase femeia să facă cu ei. Întrebarea cea mai importantă era de unde provenea diferența și cui aparținea.

Domnul Song îi însoți până în stradă demonstrându-le, în limba sa, că tot ce făceau era furt, o încălcare a proprietății, dar nu îi putu opri să confiște ambele vase.

Samuel, care acum avea o relație cu el și îi înțelegea frustrarea, plecă ultimul. Îi zise la revedere albinosului, fetei cu dinți de castor și asistentului, înclinându-se ușor și promițându-le că se va ocupa personal ca acele obiecte să le fie restituite.

– Spune-i unchiului tău că nu mai fumez, zise el.

– Domnul Song spune că asta este bine. De asemenea, speră să începeți să înțelegeți cât de *sinistru* este totul în această afacere, așa cum v-a zis.

– Da, cred că încep să înțeleg.

– Onorabilul meu unchi spune să nu îi mai aduceți niciodată aici pe prietenii dumneavoastră, traduse castorul.

La sfârșitul săptămânii, Melba și Samuel se duseră să îl viziteze pe Mathew O'Hara, care se afla deja de două luni în spital. Pierduse în jur de douăzeci de kilograme și arăta cu douăzeci de ani mai bătrân. Nu știau ce să spună, se așteptau la ce era mai rău pentru că le trecuse prin minte că s-ar putea să fie pe moarte, dar Mathew îi surprinse.

– Sunt foarte fericit să vă văd.

– Am auzit că nu ți-au putut salva piciorul, îi scăpă Melbei.

– Mi l-au amputat. Închipuie-ți! După tot ce-am pătimit!

– În mod sigur ai trecut prin iad, şefu', zise Melba, privind îndurerată spre locul unde ar fi trebuit să fie piciorul.

– Nimic nu se compară cu ceea ce a pătimit familia lui Rafael, sunt convins. Ştiu că eşti foarte apropiată de ei, Melba. Spune-mi ce mai fac. Am auzit că nevasta lui Rafael a născut un băiat voinic.

Melba îl cunoştea de mulţi ani. Şi-l amintea ca pe un bărbat mereu grăbit, fără odihnă, plin de planuri ambiţioase şi care nu dăduse niciodată dovadă de cel mai mic interes faţă de problemele celorlalţi. Nu îşi amintea nici măcar numele angajaţilor săi, însă nu le uita niciodată pe cele ale persoanelor care îi puteau fi de vreun folos.

– Da, este un băieţel frumos. Seamănă cu tatăl lui, reuşi Melba să răspundă.

– Într-adevăr, adăugă Samuel. Sunt o familie uimitoare. Din fericire, se au unii pe alţii.

– Melba, vreau să fac ceva pentru ei, dar sunt ţintuit la pat şi după aceea voi ajunge la închisoare. Vrei să faci tu pe intermediarul?

– Ce vrei să fac?

– Vreau să le plăteşti lunar cei cinci sute de dolari de la bar pe care, de regulă, mi-i dădeai mie.

– Adică renunţi la partea ta din bar, şefu'?

– Barul este pe numele tău.

– Da, dar ştim amândoi că suntem parteneri. Ce-ai zice să trecem jumătate pe numele familiei lui Rafael, ca în caz că mi se întâmplă ceva să nu existe nici o problemă, sugeră ea.

– Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, zâmbi Mathew.

– Ştiu că ai pierdut o grămadă de bani, Mathew. Este foarte generos din partea ta.

– Aş fi murit dacă nu ar fi fost Rafael. Sper ca într-o bună zi să îi cunosc familia. Nu mă voi putea revanşa niciodată faţă de băiat pentru ceea ce a făcut pentru mine.

Adevărul este că mi-a salvat mai mult decât viaţa, mi-a dăruit o nouă viaţă.

Samuel se gândi că era martor la un lucru de care avea să îşi amintească mereu, transformarea acestui bărbat. Departe de a părea dărâmat de tragedia prin care trecuse, Mathew era liniştit şi aproape mulţumit.

– Tu cum o duci, Mathew? îl întrebă Melba. Cum stau lucrurile?

– Avocatul îmi spune că voi ieşi mai repede, având în vedere toate cele întâmplate, însă trebuie să mă internez într-un spital de reabilitare şi să învăţ să merg cu o proteză. Nu pot face asta până nu mi se vindecă rănile şi nu se retrag umflăturile. Mai durează.

– Îmi pare rău, comentă Samuel.

– N-ai de ce, omule. Am învăţat multe despre mine, şi asta contează. Mai am destui ani în faţă şi nu intenţionez să îi irosesc.

După ce ieşiră, Samuel îi împărtăşi Melbei impresia lui.

– Durerea l-a schimbat şi l-a îmbogăţit sufleteşte, zise el cu emoţie.

– Da, om vedea, răspunse Melba. Oamenii nu se schimbă prea mult, indiferent ce li se întâmplă. Am de gând să trec barul şi pe numele familiei Garcia înainte să se răzgândească.

Două zile mai târziu, Samuel răspunse la un telefon urgent din partea Melbei şi se îndreptă grăbit spre barul Camelot. Excalibur îşi mişca ciotul, cu un entuziasm nebun.

– În regulă, cuţule, linişteşte-te. O să-ţi cumpăr alt morcov pentru acvariu, râse el, mângâindu-l.

La masa rotundă era aşezat un bărbat vânjos, cu părul grizonant, tuns scurt. Era Maurice Sandovich. Nu purta uniforma de poliţist, dar putea fi recunoscut şi aşa. Sorbea dintr-un burbon dublu sau triplu cu gheaţă şi discuta cu Melba pe un ton foarte serios.

– Bună, Samuel. Maurice are nişte noutăţi pentru tine.

Ultima oară când îl văzuse pe Sandovich era în spatele unei oglinzi false, asistând la interogatoriu. Sandovich nu îl văzuse pe el decât o singură dată.

– Bună, Maurice, zise el. Mă bucur să te văd aici şi nu cu treburi oficiale.

– Mă bucur să vă văd, domnule procuror.

– Nu, mă confunzi cu Charles Perkins.

– Ah, da. Tu eşti repoterul.

Samuel se înroşi. De fapt, el era şomer, dar acceptă complimentul.

– Vrei să discuţi cu mine? îl întrebă.

– Bineînţeles că vreau. Beam ceva cu vechea mea prietenă Melba, îi povesteam despre ultimele bârfe de la brigadă şi am pomenit de tine. Apropo, vrei ceva de băut?

Samuel gândi repede. Putea avea încredere în acest nenorocit? Era un tip extrem de alunecos, însă poate că nu era chiar atât de ticălos cum îl făcuse Charles să pară. Îşi aminti cuvintele Melbei: nu este decât un mic peşte.

– Sigur, un whisky cu gheaţă.

Maurice se răsuci în scaun şi strigă spre barman:

– Un whisky cu gheaţă pentru prietenul meu şi încă un burbon cu gheaţă pentru mine. Dublu. Plătesc eu.

– Da, domnule, imediat, răspunse barmanul.

Melba îi aruncă lui Samuel o privire complice. Amândoi ştiau că oameni ca Sandovich nu îşi plăteau niciodată consumaţia.

– Oricum, a venit vorba de tine când i-am spus Melbei că l-am arestat pe Dong Wong, un bine-cunoscut fugar din Cartierul Chinezesc. Îţi aminteşti, am fost interogat de procuror şi de tipul de la FBI, când tu te aflai în spatele oglinzii.

– De unde ştiai că sunt eu?

– Noi, poliţiştii, ştim tot ce se petrece în faţa noastră, prietene. Să revenim însă la Dong Wong. A fost arestat noaptea trecută. Se pregătea să părăsească oraşul şi l-au înhăţat la aeroport.

– Uau! Procurorul a aflat?

– Nu, din afara brigăzii, numai tu și Melba știți.

– Știi cât de mult voia Charles să pună mâna pe tipul ăsta, nu-i așa?

– Da, și o să vrea și mai mult când îți voi spune ce a zis.

Samuel primi băutura și o bău dintr-o înghițitură.

– A scuipat tot.

– Ce? A mărturisit?! exclamă Samuel.

– Nu a fost chiar atât de simplu. Își imagina că aveam de gând să îi punem în cârcă cel puțin cinci crime din Cartierul Chinezesc, plus câteva alte murdării, așa că l-am întrebat ce anume ne poate oferi în schimbul unei oarecare indulgențe din partea noastră. Ne-a spus totul, încercând să își salveze fundul de camera de gazare, îi explică Maurice.

– Și ce-a zis? întrebă Samuel, înregistrând totul în minte.

– Ne-a dat numele persoanei care a fost creierul operațiunii.

– Adică creierul din spatele tuturor infracțiunilor, inclusiv uciderea lui Rockwood și a lui Louie?

– Da, domnule, inclusiv atentatul asupra lui O'Hara. Ne-a dat numele persoanei care a organizat, singură, totul. Conform spuselor lui, primea dispoziții să facă anumite treburi, dar creierul era altcineva.

– Cine? întrebă Samuel.

– Cunoști persoana. Este vorba de Virginia Dimitri.

Samuel simți că rămâne fără aer. Nu îi venea să creadă ceea ce tocmai auzise.

– Îmi dai voie să îmi notez ce îmi spui pentru ziar?

– Dă-i drumul, prietene.

Își scoase carnețelul de însemnări și un creion din buzunarul de la haină și, timp de o oră, luă notițe, pe măsură ce Maurice îi relata cum Dong Wong fusese plătit să îl ucidă pe Reginald Rockwood, după ce acesta încasase cincizeci de mii de dolari de la Xsing Ching. Cu alte cuvinte, Reginald era omul de la înaintare, pe care Virginia îl folosise pentru șantaj, în baza informațiilor pe care tot ea i le furnizase.

I-a plătit lui Dong Wong încă şi mai mulţi bani ca să vă ucidă, pe tine şi pe procuror, dar a dat greş şi a încasat-o Chop Suey Louie, adăugă Sandovich.

– Ce ştii despre bărbatul care s-a prezentat cu propriul anunţ mortuar? se interesă Samuel.

– Dong Wong a plătit un actor, cu părul negru şi cu smoching, de care angajatul de la ziar să-şi amintească. Virginia a scris necrologul bazându-se pe ce îi povestise Rockwood cu privire la viaţa lui. Totul s-a dovedit a fi o minciună. El nu a aparţinut niciodată clasei de sus, însă ea nu ştia acest lucru.

– Şi nici nu s-a gândit că Samuel îşi va face apariţia la înmormântare. Aşa a început totul, interveni Melba.

– Nu-mi mai spune. Fac pariu că tot ea este răspunzătoare şi de moartea lui Rafael Garcia, şi de atentatul asupra lui Mathew O'Hara. Dar de ce? întrebă Samuel.

– Asta am întrebat, de ce? Dong Wong a mai mărturisit că ea ascundea o mare sumă de bani pentru O'Hara şi Wong crede că a vrut să îl elimine ca să păstreze banii pentru ea. Când a aflat că avea să-i treacă prin mână o jumătate de milion, pe care să îi transfere lui Xsing Ching, i-a informat pe agenţii federali când anume avea să fie verificată marfa şi aşa l-au arestat pe Mathew O'Hara, prinzându-l asupra faptului. Era cea mai bună modalitate de a-l elimina din joc, însă risca mult dacă acesta rămânea în viaţă. O'Hara nu este tipul de bărbat cu care să te joci, aşa că Virginia şi Dong Wong au plănuit să îl ucidă în închisoare. Agenţii federali au luat urma banilor din contul gardianului de la închisoarea San Quentin, bani pe care ea îi scosese din acele vase pe care le avea la magazinul domnului Song.

– Nu mi s-a spus asta, zise Samuel, şi se întrebă cât de multe alte informaţii păstrase Charles numai pentru sine.

Înţelegerea fusese ca acesta să îl ţină la curent cu toate noutăţile, dar procurorul nu jucase cinstit. Avea să fie nevoit să afle câteva lucruri pe cont propriu. Sandovich era o adevărata

mină de informaţii, un noroc neaşteptat, pentru care avea să îi mulţumească Melbei.

– Pot folosi numele tău ca sursă? Este o ştire fierbinte şi o pot publica în ziarul de mâine.

– Nu numele meu, Doamne! Ştii tu cum să faci. O sursă anonimă din Departamentul de Poliţie, bla, bla, bla.

Samuel era deja extrem de prins şi nu reuşea să îşi stăpânească agitaţia. Se gândea deja că trebuia să ducă povestea redactorului din schimbul de noapte al ziarului la care lucrase, şi să îl convingă pe acesta să îi publice articolul cu numele lui. Dacă nici aşa nu aveau să îl angajeze ca reporter însemna că nu exista nici o cale de a scăpa de ghinionul care îl urmărea. Se scuză şi ieşi grăbit prin uşa batantă a barului Camelot, ţinând strâns carneţelul de însemnări.

A doua zi, Blanche năvăli în dormitorul Melbei, la o oră extrem de matinală, fluturându-i ziarul prin faţa ochilor.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat, fato? Este şase jumătate dimineaţa, bombăni Melba, pe jumătate adormită.

– Uite! L-au publicat pe prima pagină, cu litere mari, şi cu numele lui: Samuel Hamilton, reporter. Închipuie-ţi! exclamă Blanche, şi începu să citească titlul:

FEMEIA IMPLICATĂ ÎN NUMEROASE CRIME DIN CARTIERUL CHINEZESC ŞI TRAGEREA PE SFOARĂ A LUI MATHEW O'HARA, MILIONARUL DIN SAN FRANCISCO

– Nu găseşti că este nemaipomenit? Samuel este reporter! zise ea, entuziasmată.

– Ce spune? Citeşte-mi, bombăni Melba, pipăind pe noptieră în căutarea primei ţigări din acea zi.

Capitolul optsprezece
Samuel dezvăluie detalii nepublicate

Nu era doar o știre fierbinte. În fiecare zi, în ziarul de dimineață apărea un alt articol de Samuel Hamilton, în care era prezentat „Cazul vaselor chinezești", cum ajunsese să fie cunoscut. Relatarea crimelor concura cu întrecerea dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică, cu construcția Zidului din Berlin și cu Jacqueline Kennedy, al cărei stil avea să devină modă internațională. Fusese apreciat pentru că ziarul se vindea mai bine, iar bârfele locale îi dădeau o reputație de reporter inovator, cu un stil original. Adevărat sau nu, acum avea propriul birou, fără fereastră, dar cu ventilator și mașină de scris, un Underwood negru ce cântărea cât o locomotivă, însă care era în stare bună. Știa că atenția de care se bucura nu avea să dureze mult timp decât dacă reușea, cu ajutorul unor noi relatări, să păstreze aprinsă morbiditatea insațiabilă a cititorilor săi. Din fericire, în San Francisco existau mereu noi scandaluri sau vreo crimă.

Succesul aduse cu sine o schimbare subtilă, care se manifesta în felul în care se îmbrăca și în felul în care își canaliza

energia. Simţea că se regăsise, pe el cel de dinainte ca părinţii săi să fie ucişi, iar el – silit să renunţe la Stanford. Cel care fusese înainte de accidentul de maşină care o rănise pe fată şi înainte de toţi acei ani în care vânduse anunţuri de mică publicitate, în subsolul ziarului.

Ştia că îi datora mult Melbei. Dar din cauza slujbei şi a programului încărcat, nu mai fusese la barul Camelot de vreo două săptămâni. În cele din urmă reuşi să meargă, într-o duminică după-amiază. Melba stătea la masa rotundă, fumând o ţigară şi bând o bere, cu Excalibur alături şi lesa acestuia pe genunchi.

Samuel intră prin uşa din faţă şi câinele aproape că suferi un atac de epilepsie când îl văzu. Sărind şi lătrând, îşi puse labele din faţă pe haina bine călcată, de culoare kaki, a acestuia şi îi linse mâinile. Samuel îşi vârî mâna în buzunar şi îi dădu ceva bun; Excalibur înghiţi totul într-o secundă, fără să mestece şi se uită spre el, aşteptând şi altceva. Melba îl primi cu mai puţină agitaţie, însă cu o afecţiune egală cu cea a câinelui. Se apropie de ea cu un zâmbet larg pe chipul îmbujorat şi o strânse în braţe.

– Ce schimbare poate aduce un strop de succes, zise ea, desprinzându-se din îmbrăţişarea lui şi măsurându-l din cap până-n picioare.

– Incredibil, spuse el, bucurându-se, pentru câteva secunde, de atenţia pe care i-o acorda Melba.

Privi în jur, căutând-o pe Blanche. Când o zări în spatele barului, se scuză şi se îndreptă repede spre un scaun din faţa ei, se aşeză, cu tălpile prinse de stinghia de jos, astfel încât să ajungă deasupra barului, aşteptând o reacţie din partea lui Blanche. Tânăra fu fericită să îl vadă; Samuel îi luă mâinile şi o privi în ochi, într-un fel care i s-ar fi părut de neconceput cu câteva săptămâni în urmă.

– Îmi pare rău că nu am luat legătura cu tine, Blanche. Nici nu-ţi închipui cât de ocupat am fost.

– Ştim, Samuel. Amândouă ţi-am citit toate articolele din ziar.

Într-adevărat? zise Samuel, încercând să pară surprins, dar arătând ca un om plin de sine. Asta înseamnă că ai urmărit spectacolul zilnic?

– Nu am pierdut nimic. Fac pariu că mai ai multe să ne spui, nu-i aşa?

– Bineînţeles că am. Vino şi stai la masă cu mine şi cu mama ta, şi o să vă dau toate amănuntele.

– Să aduc şi o băutură? Sau încă mai eşti pe apă minerală? îl întrebă ea, cu o oarecare malițiozitate în glas.

– Din când în când mai iau o băutură.

– Ca de obicei?

Samuel dădu din cap, coborî de pe scaun şi păşi ţanţoş spre masa rotundă. Intenţionase să se aşeze lăsând un loc liber între el şi Melba, însă Excalibur anticipă unde urma să se aşeze Samuel şi încercă să se caţere pe scaun. Melba îl prinse de lesă.

– Ştiam că nu ne-ai uitat, zise Melba.

– Nici o şansă, Melba. Tu eşti cea care mi-ai oferit cea mai mare parte a acestei poveşti.

Blanche îi aduse whisky-ul cu gheaţă. Puse băutura în faţa lui Samuel şi se aşeză lângă el. Arăta tânără şi proaspătă în treningul alb şi cu părul desfăcut.

– E din partea casei, spuse ea.

– Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora pentru ajutor. De unde vreţi să încep?

– Ştii că întotdeauna am considerat că Reginald era un ratat, zise Melba. Deci, cum a ajuns el să facă o femeie atât de frumoasă ca Virginia să se îndrăgostească de el? Trebuie să fi ştiut că e un ratat. Ce amestec avea ea în treaba asta?

Samuel râse.

– Povestea este plină de surprize, spuse el, în timp ce amesteca băutura cu arătătorul. Îţi aminteşti când ţi-am spus că în contul lui era o depunere ciudată de 150 de dolari în fiecare lună, pe lângă salariu, şi că nu ne dădeam seama despre ce era vorba?

– Îmi amintesc. Am crezut că poate fura bacșișuri de la chelnerițe, glumi ea.

– În cele din urmă, Charles a reușit să-i dea de cap. Erau de la Administrația Veteranilor. A emis un mandat și a intrat în posesia dosarului și așa a aflat că bietul nenorocit fusese rănit de o explozie în timpul războiului din Coreea și că primea pensie de invaliditate. Dar sunt convins că era un tip ciudat și înainte de asta.

– De unde a știut unde să caute? întrebă Blanche.

– Numerele din bancă arătau de unde anume veneau banii, explică Samuel. Din fișa medicală reieșea că era un tip fără șanse de recuperare. Era atât de traumatizat, încât nu a cheltuit niciodată nici un ban. Practic, a schimbat în bani gheață tot ce primea de la tipografie și i-a depus într-un vas la magazinul domnului Song. Dormea într-o cameră de serviciu și mânca la petrecerile la care se strecura. Nu e de mirare că avea ficatul bolnav, cum s-a descoperit la autopsie. Avea serioase probleme mentale și a fost supus și unor șocuri electrice la spitalul Administrației Veteranilor. Lua o groază de medicamente. Recunosc că m-a păcălit, m-a făcut să cred toate balivernele.

– Crezi că Virginia știa toate aceste lucruri? întrebă Blanche.

– Nu numai că le știa, dar s-a și folosit de ele.

– De ce ești atât de sigur de asta? interveni Melba.

– Deoarece în Cartierul Chinezesc se știe totul. Există un loc unde se vând clandestin băuturi alcoolice, o ceainărie chinezească, chiar pe strada pe care se află apartamentul lui Mathew, pe Grant Avenue. Proprietarul, May Tan, mi-a spus că cei doi au petrecut multe ore împreună, timp de aproape un an, în perioada în care s-au desfășurat evenimentele respective. Virginia a plătit de fiecare dată. Reginald stătea pe scaun, bând ceai, fumând și dezvăluindu-i Virginiei toate problemele sale, uneori pierzându-și controlul și plângând cu sughițuri. May zicea că Virginia era un bun interogator.

Chinezii se pricep la astfel de lucruri. Credea că e ca o plastilină în mâinile ei.

– Tot nu înţeleg de ce a fost ucis, zise Melba.

– Conform afirmaţiilor lui Dong Wong, continuă Samuel, amestecând băutura din paharul pe care îl ţinea în mâna dreaptă şi luând o gură, spărgând cubul de gheaţă între dinţi, prin intermediul lui Reginald îl şantaja pe Xsing Ching, furnizorul de obiecte de artă chinezeşti. El îi dădea ei banii. Dar aşa cum se întâmplă întotdeauna când sunt prea multe în joc, a început să vrea mai mulţi bani ca să-şi ţină gura.

– Deci a început să o şantajeze el pe ea, zise Melba.

– Exact. Dar s-ar putea ca asta să nu fie decât o poveste inventată de ea. Poate că plănuise acest lucru din start. Nu vom şti niciodată cu certitudine, nici dacă ea îşi scrie memoriile. La început i-a dat trei smaralde pe care le primise din Columbia. Le-am găsit în vasul pe care Reginald îl deţinea la magazinul domnului Song, împreună cu zece mii de dolari pe care îi economisise, însă se pare că Reginald voia şi jumătate din cei cincizeci de mii primiţi de la Xsing Ching. Aşa că Virginia i-a spus lui Dong Wong să se ocupe de Reginald. Dong, împreună cu un alt gangster chinez, l-au împins în faţa troleibuzului.

– Bietul ticălos! Habar n-aveam că era atât de dezechilibrat, comentă Blanche.

– Vreau să vă cer o favoare.

– Orice doreşti, fiule.

– Medicul legist a schimbat cauza morţii în certificatul de deces al lui Reginald. Nu mai scrie sinucidere. Acum spune că a fost omorât. Îmi va da trupul acestuia ca să-l înmormântez, iar administraţia locală va suporta cheltuielile. V-aş ruga să mă însoţiţi, ca să îi facem o înmormântare decentă.

– Bineînţeles, măcar atât putem face, încuviinţă Melba.

– Puteţi conta şi pe mine, zise şi Blanche. Mai este ceva ce vrei să ne spui în legătură cu cazul?

– Cred că restul îl cunoaşteţi. A fost publicat în ziar.

– La Stanford ai învăţat să scrii aşa? întrebă Melba, râzând.

Samuel vru să ignore remarca, însă nu îşi putu stăpâni zâmbetul.

– Ai menţionat numele domnului Song. Are vreo legătură cu vreuna dintre aceste crime? întrebă Blanche, privi cu mare atenţie. Mânecile bluzei erau suflecate, îşi ţinea coatele pe masă şi obrajii în palme.

– Nici pomeneală. El are grijă de banii şi de obiectele celor din Cartierul Chinezesc şi, într- oarecare măsură, este un fel de magistrat antic.

– Ce naiba vrei să spui cu asta? se interesă Melba, trecându-şi palma prin părul ei de culoare albăstruie şi mijindu-şi ochii, în timp ce trăgea un fum din ţigara Lucky Strike.

– Ştiaţi că toate articolele scrise de mine au fost traduse în chineză şi publicate în ziarul local din Cartierul Chinezesc? zise Samuel ridicându-se şi întinzându-se.

– Habar n-aveam, răspunse Melba, uitându-se neîncrezătoare la Blanche.

– Chinezii sunt fascinaţi de povestirile poliţiste şi asta cel puţin de la începutul secolului şase, din câte am înţeles.

– Ne vinzi gogoşi, zise Melba, zâmbind larg.

– Nu. Serios. Încă de pe atunci le plăceau şi aveau o mare veneraţie faţă de onestitate şi judecată imparţială.

– Ce legătură are asta cu domnul Song? întrebă Blanche.

– Este considerat în comunitate ca fiind arbitrul dreptăţii. De aceea oamenii au încredere în el în privinţa banilor şi nimeni nu încearcă să îl fure. După cum spuneam, asta ţine de trecut. Magistratul antic pe care l-am menţionat se numea Judecătorul Dee[1], şi se presupune că a trăit în acele vremuri de demult. El era procurorul, anchetatorul şi judecătorul, toate într-unul.

Samuel se opri pentru o clipă, apoi reluă:

---

[1] Judge Di – sau Judge Dee – eroul seriei *Judge Di* de Robert van Gulik, romane poliţiste a căror acţiune se petrece în China antică, cazurile fiind toate rezolvate de judecătorul Dee. (n.red.)

– Un diplomat olandez pe nume Robert Van Gulik a făcut o mulţime de cercetări şi a publicat de curând o serie de povestiri poliţiste chinezeşti, cu privire la acest Judecător Dee, în limba engleză. El pretinde că aceste povestiri erau foarte populare încă din secolele şaisprezece şi şaptesprezece, dar noi ştim că totul a început cu mult înainte. Diferenţa între cultura lor şi a noastră este aceea că Judecătorul Dee rezolva enigmele prin divinaţie.

– Ce înseamnă asta? întrebă Blanche.

– Asta înseamnă că folosea metoda inductivă sau intuitivă, aşa cum face Melba.

– Adică ghicea, râse Melba.

– Făcea presupuneri într-un mod raţional.

– Domnul Song este cel care a rezolvat acest caz? întrebă Blanche.

– Nu aş spune asta. Însă poate că cei din Cartierul Chinezesc cred că aşa e, pentru că, după cum ziceam, se bucură de mare stimă în comunitate şi, în plus, nu uitaţi că toate povestirile astea fac parte din cultura lor. El se potriveşte profilului.

– Poate că ar trebui să îţi schimbi meseria, Samuel, şi să te apuci să scrii cărţi poliţiste având-l ca personaj pe domnul Song, în calitate de detectiv care le rezolvă. Ce zici de asta? sugeră Melba.

Râseră cu toţii. În timp ce Melba şi Samuel dădură noroc, ciocnind sticla de bere şi paharul cu whisky, Excalibur încercă să i se urce pe genunchi. Samuel puse paharul pe masă şi chipul îi deveni serios.

– Nu, nu, zise el, clătinând din cap şi înroşindu-se, cu privirea fixată asupra Melbei. Mi-am încercat mâna doar ca să redau ce s-a întâmplat, fără să încerc să inventez ceva.

– Niciodată să nu spui niciodată, replică Melba, făcându-i cu ochiul.

THRILLER

VASELE CHINEZEȘTI

Între anii 1965 și 2002, William C. Gordon a pledat ca avocat în California. A fost locotenent în armata Statelor Unite și apoi, timp de un an, a călătorit în întreaga lume, făcând autostopul și dormind în cimitire, care s-au dovedit a fi, de regulă, cele mai sigure locuri. Personajele și infracțiunile din această carte sunt preluate din cazurile de la biroul său de avocatură — o lume a întâmplărilor extraordinare — și dintr-un bar din San Francisco, al cărui proprietar a fost timp de douăzeci și cinci de ani.

„O evocare dureroasă a orașului San Francisco.
O poveste senzațională, în care crima și suspansul
se împletesc într-o intrigă incitantă, cu personaje remarcabile,
ce include și cartierul chinezesc."
AMI TAN

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-440-9

9 789731 034409

www.rao.ro
www.raobooks.com